DAN WALKER

PIRAȚII VĂZDUHURILOR

Imprint coordonat de
Gabriela Mitrovici

DAN WALKER

Traducere din limba engleză
de Dana Săporan

corint junior

Redactare: Adelina Dragomir
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

Piraţii văzduhurilor a fost publicată pentru prima oară în limba engleză, în 2017. Această traducere este publicată prin intermediul Oxford University Press.

www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Walker, Dan
Piraţii văzduhurilor / Dan Walker; trad. din lb. engleză de Dana Săporan. — Bucureşti: Corint Junior, 2021
ISBN 978–973–128–785–0
I. Săporan, Dana (trad.)
821.111

Pentru Dominika

1

Prima care se ivi din tavanul biroului fu laba unui picior.

Își făcu apariția dintre căpriorii acoperișului și fu de îndată urmată de un picior, iar apoi de trupul unei fete. Toate trei se roteau și se zbăteau de parcă ar fi dansat. După numai o clipă însă, mișcarea încetă. Laba, piciorul și posteriorul atârnară în aer, apoi Zoya DeLarose coborî pe podea. Aterizǎ în ghemuit, iar ochii îi sclipiră în întuneric.

E liber, se gândi ea.

Zoya traversă încăperea și apăsă un întrerupător, învăluind camera într-o lumină portocalie. Nu apucase să se obișnuiască bine cu lumina, când își zări reflexia în oglindă și tresări. Părul ei blond, tuns bob, era acum o încâlceală de țepi și de pânze de păianjen, iar fața îi era zgâriată. Cât despre hainele ei, erau și ele sfâșiate.

— Fir-ar să fie, mormăi ca pentru sine, trăgând de o ață care atârna. Chiar îmi plăcea bluza asta.

Se afla în biroul dlui Whycherley, proprietarul și directorul orfelinatului în care crescuse. Camera se schimbase prea puțin de la ultima vizită a Zoyei.

Dl Whycherley era un bărbat obișnuit, iar biroul său, cu dulapuri, calendar, cuier, ceainic, căni și coș de gunoi, îi era ca o oglindă. Singura lui ciudățenie era obsesia pentru pirații văzduhurilor și corăbiile lor, o fascinație pe care Zoya i-o împărtășea. În pofida avertismentelor repetate de a se ține departe de pirați („derbedei și oameni de nimic, care n-au muncit o zi în viața lor!”), natura lor rebelă nu-l oprise câtuși de puțin pe dl Whycherley să adune cea mai mare colecție de

obiecte de-ale piraţilor văzduhurilor, între care tablouri, brelocuri şi aeromodele. Până şi biblioteca din birou includea o secţiune dedicată piraţilor. Zoyei îi picară ochii taman pe o astfel de carte – *Piraţii văzduhurilor. Prădând cerurile* – şi îşi propuse să îl întrebe pe dl Whycherley, cu prima ocazie când urmau să aibă una dintre „discuţiile" lor, dacă ar putea să o împrumute.

Doar un alt obiect din încăpere mai ieşea în evidenţă: biroul din lemn frumos ornat al dlui Whycherley. Zoya ştia că medalionul ei se afla înăuntru. Dl Whycherley îi confiscase pandantivul, cu trei zile în urmă, drept pedeapsă pentru că organizase o întrecere ca să afle care dintre prietenii ei putea să înghită cele mai multe ouă fără să dea la boboci. Răspunsul fusese, evident, niciunul, iar dl Whycherley îi confiscase pandantivul timp de o săptămână. Ceea ce, pentru Zoya, era tortură pură. Se simţea ca într-o menghină cu fiecare oră care trecea fără să aibă medalionul, până în punctul în care abia mai sufla. Medalionul era tot ce avea mai de preţ, era amuleta ei norocoasă, singurul obiect al ei şi doar al ei din tot orfelinatul. Aşadar, nu fusese decât o chestiune de timp până când să se hotărască să încerce să-l recupereze.

Zoya îşi duse mâna la buzunarul de la spate, iar de acolo scoase o agrafă de păr. Crescând într-un orfelinat, învăţase o mulţime de trucuri, însă niciunul mai util ca acela de a desface încuietori. O îndoi în forma unei agrafe de hârtie, apoi o vârî în încuietoarea sertarului de sus. Înclinându-şi capul pentru a se putea concentra mai bine, începu să mişte agrafa în interior, dreapta-stânga, până când auzi un clic.

Deschise sertarul. Înăuntru, medalionul său lucea în lumina lanternei. Apucă pandantivul, răsuflă

uşurată, apoi se uită la deschizătura din tavan.

— Bun, e momentul să o şterg de-aici.

— Prea târziu, din păcate, se auzi o voce undeva în spatele ei.

Zoya se întoarse, deşi ştia deja despre cine era vorba. O singură persoană din orfelinat avea vocea atât de groasă.

— Bună seara, domnule Whycherley.

2

— Zoya DeLarose, trebuia să-mi închipui, zise dl Whycherley.

— Mă aşteptam să vă faceţi apariţia abia peste cinci minute, spuse Zoya.

— Ah, îmi cer scuze, răspunse dl Whycherley. N-am avut niciodată noţiunea timpului. Acum, că ne-am lămurit, ai putea să-mi spui ce anume cauţi aici şi ce-i cu ţigla asta pe biroul meu?

Zoya îşi luă un scurt răgaz pentru a se gândi.

— Ca să te cred, continuă dl Whycherley, va trebui să vii cu o scuză incredibil de bună, Zoya, chiar şi pentru cineva ca tine.

Zoya trecu în revistă toate scuzele din lume: că i se păruse că a luat foc ceva, că a auzit un tâlhar, că avusese un coşmar. Dar niciuna nu era verosimilă. Dl Whycherley ar fi crezut mai degrabă că era somnambulă decât orice altă aiureală despre incendii şi hoţi.

— Domnule, făcu Zoya, nu-mi vine nimic în minte care nu m-ar băga şi mai rău în bucluc.

— Înţelept, răspunse dl Whycherley. Ce-ai zice, în acest caz, să-mi spui adevărul? Ar fi prima dată.

Dl Whycherley o privi atent pe Zoya în timp ce fata

sfredelea mocheta cu piciorul şi îşi dădu seama că nu avea să-i spună în veci adevărul. Îşi dădu haina jos şi o agăţă în cuier. Era un bărbat înalt, cu o claie ciufulită de păr castaniu, ceea ce-l făcea să arate în permanenţă de parcă tocmai scăpase de un uragan. Cămaşa îi era mereu boţită, pătată şi cu două numere mai mari. Una peste alta, părea mai degrabă un pirat dezorganizat decât directorul unui orfelinat.

Cu toate acestea, dl Whycherley era o adevărată forţă a naturii. Făcuse oameni din generaţii de orfani făr' de noroc, treabă care îi câştigase un loc aparte în inima Zoyei. Şi, într-adevăr, el era singurul om pe care Zoya chiar îl respecta.

Dl Whycherley ştia lucrul ăsta şi se folosea de el ori de câte ori era nevoie. Iar acum era o asemenea ocazie. Se aşeză cu picioarele pe birou şi se holbă la podea o bună bucată de timp fără să scoată un cuvânt, lăsând liniştea să învăluie încăperea. Apoi, într-un final, Zoya privi în altă parte. În acel moment, dl Whycherley rupse tăcerea.

— De cât timp te afli în orfelinatul meu, Zoya?

— De 12 ani, domnule.

— Şi de câte ori ai fost în biroul meu în tot acest timp?

— Nu ştiu, domnule.

— Nu ştii? Ei bine, din fericire, eu ţin o evidenţă.

Dl Whycherley deschise sertarul de sus al biroului, de unde scoase o cărţulie roşie. O puse pe birou, o deschise aproape la mijloc, trasă o linie invizibilă cu degetul până când găsi numele Zoyei, apoi o închise brusc.

— De 88 de ori, spuse el, chiar 89 dacă punem la socoteală şi vizita asta. Cu alte cuvinte, de 88 de ori am fost nevoit să îţi atrag atenţia asupra felului în care

te comporţi. Încep să cred că vorbele mele îţi intră pe-o ureche şi îţi ies pe cealaltă, fără să zăbovească măcar o clipă.

Dl Whycherley îşi arcui sprâncenele în aşteptarea unui răspuns, însă Zoya nu spuse nimic.

— Vrei să-ţi spun ceva?

— Domnule?

— Sunt director de foarte mult timp. Sute de copii mi-au trecut pragul – unii smintiţi, unii obraznici, alţii de-a dreptul proşti. Am avut chiar şi copii inteligenţi, deşi aceştia sunt rari. Hai să-ţi zic o chestie, Zoya: tu eşti, fără doar şi poate, cel mai isteţ copil pe care l-am luat sub aripa mea.

Zoya zâmbi.

— Ăsta nu-i un compliment, zise dl Whycherley. Vezi tu, e foarte uşor să fii deştept. E ceva cu care te naşti. Mai greu este să te hotărăşti ce faci cu inteligenţa ta. Şi cred că tu ţi-o iroseşti pe-a ta. Bun, iar eu ţi-am zis tot ce ai nevoie să ştii pentru ca asta să nu se întâmple, continuă el. Ţi-am zis să pui osul la treabă, să citeşti, să iei note bune. Vrei să îţi întinzi aripile şi să îţi iei zborul de-aici, nu-i aşa?

Zoya tresări. Dl Whycherley avea dreptate. Visa de multă vreme să scape de orfelinat şi să se avânte spre ceruri, fie ca pilot pentru transportul mărfurilor poştei, fie ca soldat al aviaţiei militare, fie chiar ca membru al echipajului uneia dintre corăbiile faimoşilor piraţi ai văzduhurilor – Zoyei chiar nu-i păsa care dintre ele, câtă vreme avea să ajungă printre nori.

— Ei bine, ai putea. Ai putea deveni pilot, avocat, doctor, orice. Dar depinde numai de tine, Zoya. N-o pot face în locul tău.

Dl Whycherley se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Zoya văzu cum rotiţele creierului lui se pun în mişcare.

O clipă mai târziu, se aplecă şi deschise sertarul pe care Zoya îl descuiase ceva mai devreme. Iar din interior scoase medalionul Zoyei – un pandantiv oval, întunecat, care se legăna pe-un lănţişor. Zoya se întinse pentru a-l apuca, dar dl Whycherley îl ridică prea sus ca ea să-l mai poată ajunge.

— Bănuiesc că asta căutai, nu?

Zoya se uită la medalion, apoi la dl Whycherley. Încuviinţă din cap.

Dl Whycherley dădu din cap, apoi îi aruncă Zoyei medalionul.

— N-a avut niciun rost să ţi-l confisc, nu-i aşa?

Zoya îşi puse medalionul la gât şi, pentru prima dată de zile bune, nu mai simţi un gol în stomac.

— O parte din mine consideră că e inutil să te pedepsesc, zise dl Whycherley. Nu e ca şi cum asta te va opri să faci năzbâtii. Însă n-ar fi corect faţă de ceilalţi.

Scrâşni din dinţi, apoi se uită peste calendarul aflat deasupra bibliotecii.

— Ah, am găsit.

Se întoarse spre Zoya cu un zâmbet răutăcios.

— În dimineaţa asta are loc o excursie la Muzeul Aviaţiei.

Inima Zoyei tresări de încântare. O excursie la muzeul cu cea mai mare colecţie de aeronave din lume!

— Dl Maxim îi duce pe cei mici. Vei merge şi tu cu ei. Cadou din partea mea.

Dl Whycherley îi făcu cu ochiul.

Zoyei îi pieri subit tot entuziasmul la auzul veştii că va merge cu puştimea.

— Dar…

Bărbatul o privi pe Zoya fără să clipească.

— Vei merge, reluă el, şi, în funcţie de felul în care te comporţi, vom decide dacă e necesar sau nu să aplicăm o nouă pedeapsă. Înţelegi ce zic?

Zoya deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise şi dădu din cap aprobator.

Dl Whycherley îşi coborî picioarele de pe birou, se ridică de pe scaun şi deschise uşa biroului.

— Şi acum întinde-o de aici până nu mă răzgândesc!

3

Fabuloasa Lume a Maşinăriilor Zburătoare a lui Garibald Amstad fusese fondată de cel mai bogat producător de aeronave din lume („Dacă o poţi pilota, noi o putem construi!”). Amstad îşi dorise să le ofere ceva în schimb tuturor celor care îi cumpăraseră aeronavele ieftine şi-l făcuseră multimilionar.

De îndată ce trecu mânată pe uşile muzeului, turma de puştani fu întâmpinată de o procesiune de vase comerciale, autobuze aeriene, aeronave turistice, nave de război, vase de croazieră şi corăbii zburătoare ale piraţilor văzduhurilor.

— Doamnelor şi domnilor, domnişoare şi domnişori, bine aţi venit în Fabuloasa Lume a Maşinăriilor Zburătoare! zise ghidul desemnat să se ocupe în ziua aceea de grupul lor. Vă rog să vă lăsaţi lucrurile după tejghea, apoi vom putea începe fabulosul tur al maşinăriilor zburătoare.

Ghidul era un bărbat îndesat. Purta un costum verde şi o gambetă, iar buza superioară îi era decorată cu o mustaţă stufoasă, răsucită la capete.

— Numele meu este Rodger Bartholomew Panklehurst şi voi fi ghidul vostru astăzi. Şeful meu, dl

Amstad, mi-a spus cât de speciali sunteţi toţi pentru el şi m-a rugat să vă fac un tur extraspecial. Tinere, zise el arătând cu degetul înspre unul dintre copiii mai micuţi din grupul Zoyei, cum te cheamă?

Puştiul înlemni, cu degetul încă în nara pe care şi-o scobea.

— M-M-Marvy…

— M-M-Marvy, îmi place. Marvy, cum crezi că se plimbă cei mai mulţi vizitatori prin Fabuloasa Lume a Maşinăriilor Zburătoare?

Marvy se uită la învăţătorul său, dl Maxim, care îi făcu semn că poate să răspundă.

— Pe jos?

— Exact. Pe jos. Crezi că micuţii de la Orfelinatul dlui Whycherley ar trebui să-şi tocească bocancii plimbându-se pe jos pe-aici?

— Da, răspunse Marvy, încercând să-i fie pe plac.

— Bineînţeles că nu! spuse Rodger Panklehurst. Să las nişte invitaţi de seamă ca voi să meargă pe jos toată ziua? Nici pomeneală! Pentru invitaţii extraspeciali, avem o trataţie extraspecială.

Pe peretele din spatele ghidului se afla un buton roşu, sub care era fixat un semn cu „nu apăsaţi”. Rodger se-ndreptă către buton, se întoarse către puşti şi, făcându-le complice cu ochiul, îl apăsă. Se auzi un *clic* discret, apoi peretele din spatele său se dădu la o parte, dezvăluind o cale ferată şi o serie de vagoane în forma faimoasei corăbii zburătoare a lui Amstad. Puştii rămaseră cu gura căscată şi până şi Zoya avu nevoie de un moment pentru a-şi reveni din uimire. După doar o clipă de mirare, micuţii se năpustiră în vagoane, înghiontindu-se pentru a prinde cele mai bune locuri, în timp ce dl Maxim reuşi să ocupe ultimul loc disponibil. Rodger sări pe platforma din faţă şi îşi întinse braţele.

— Cine vrea să vadă nişte vase zburătoare?

Copiii aplaudară.

— Cine vrea să vadă primul vas zburător construit vreodată?

— Noooi! ţipară cei mici.

— Cine vrea să vadă rămăşiţele *Zăpăcitei Poleite,* cu care nemaipomeniţii fraţi Şmecherie au făcut înconjurul lumii în aer pentru prima oară?

— Noi vrem!

— Cine vrea să vadă, zise Rodger, savurând fiecare cuvinţel, întunecata corabie a morţii a Teribilului Căpitan Barbă-Soioasă?

— Noi!

— În acest caz, conchise Rodger, puneţi-vă centurile de siguranţă, fiindcă VOM ZBURA!

Pentru Zoya, Fabuloasa Lume a Maşinăriilor Zburătoare era o adevărată revelaţie. Faptul că vedea pentru prima oară aeronavele despre care citise, reale şi strălucitoare, aproape că o copleşise. Se jucase de-atâtea ori cu prietenii ei de-a fraţii Şmecherie sau îi făcuse să meargă pe scândură precum Teribilul Căpitan Barbă-Soioasă, încât acum, că într-adevăr se afla printre ele, i se părea că a păşit într-o poveste.

Zoya se întoarse la corabia care o fascina cel mai tare: cea a lui Barbă-Soioasă – o monstruozitate neagră cu turboreactoare şi o baterie de artilerie care ar fi făcut-o până şi pe cea a aviaţiei miliare să pălească prin comparaţie. Zoya îşi trecu degetele de-a lungul chilei navei, simţindu-i fierul rece. Ceva mai jos, o boltă se arcuia dezvăluind carena. Câţiva vizitatori care mişunau pe lângă navă băgară capul înăuntru, apoi păşiră în interior. Zoya îi urmă. Se trezi într-o cabină uriaşă, luminată cu lămpi, în care familiile se opriseră să ia masa, aşezate pe rândurile de bănci.

Peretele din spatele lor era dedicat în întregime tablourilor care îi înfăţişau pe piraţii văzduhurilor, organizaţi într-o piramidă, de la cel mai puţin intimidant la cel mai ameninţător. Zoya îi recunoscu pe câţiva dintre ei – pe Fixyx, pe Sfărâmă-Aur şi pe bărbatul în a cărui corabie se aflau, Barbă-Soioasă. Singurul tâlhar fără portret era cel aflat în vârful piramidei, un pirat atât de nemilos, încât puţini dintre cei care îl întâlniseră supravieţuiseră: Lendon Kane.

Zoya se aşeză pe o bancă în faţa peretelui şi-şi scoase prânzul. Nu după mult timp, hăituit, dl Maxim se prăbuşi lângă ea.

— Gata, nu mai pot, zise el furios. Dacă dl Whycherley chiar vrea ca puştii să viziteze locul ăsta, n-are decât să îi aducă el.

Zoya chicoti în timp ce dl Maxim se răţoia la un orfan aflat în apropiere, care tocmai aruncase un sendviş pe puntea corabiei lui Barbă-Soioasă.

— Încă nu-mi vine să cred că dlui Whycherley îi plac vasele zburătoare, spuse Zoya.

— Le adoră, răspunse dl Maxim.

— De unde i se trage pasiunea asta?

— Din aviaţia militară. A fost pe punctul de a se înrola când era mai tânăr. Avea deja o săptămână de când făcea antrenamentele de bază când a renunţat.

— De ce?

— Din cauza orfelinatului. Un prieten de-ai lui i-a oferit fabrica după ce a pierdut la un joc de cărţi, iar dl Whycherley s-a gândit că era o ofertă prea bună ca să refuze. Şi el a trăit pe străzi pe când era copil. Cred că de aici şi ideea de a vă oferi vouă un cămin. A transformat fabrica în orfelinat. Sunt convins că plănuia să se întoarcă în armată la un moment dat, dar orfelinatul i-a acaparat întreaga existenţă.

— Dar dumneavoastră? întrebă Zoya. Cum aţi ajuns acolo?

— Foarte simplu: datorită dlui Whycherley. Înainte să încep munca la orfelinat, primisem o ofertă în altă parte. Aceeaşi slujbă, dar cu un salariu mai bun.

— Şi de ce nu aţi acceptat?

— Pentru că la interviul cu dl Whycherley mi-am dat seama că stau de vorbă cu un om de ispravă. Iar tatăl meu mi-a spus, pe când eram doar un puşti: „Găseşte un om de ispravă şi învaţă de la el”. Ceea ce am şi făcut.

Dl Maxim muşcă din sendviş şi îşi mută apoi privirea asupra peretelui cu piraţi.

— Habar n-aveţi cât sunteţi de norocoşi!

Zoya se gândi de câte ori îi oferise dl Whycherley o a doua şansă. Înţelegea ce voia să spună dl Maxim.

4

La întoarcerea de la muzeu, traficul se dovedi mai îngrozitor decât de obicei. Zoya stătea singură în partea din faţă a autobuzului, departe de ceilalţi copii. În mod normal, s-ar fi enervat din cauza ambuteiajului, dar în acea după-amiază nu-i păsa. Avea nevoie de timp pentru a reflecta. Îşi scoase medalionul de sub bluză şi îl strânse în pumn. Închise apoi ochii şi se concentră asupra gândurilor sale. După un minut, reuşi să se piardă în lumea liniştită din mintea ei.

Dl Whycherley nu exagerase când îi spusese Zoyei că era a 89-a oară când se afla în biroul lui. Într-adevăr, acelea erau doar dăţile în care fusese prinsă. Dacă ar fi fost muştruluită de fiecare dată când călcase pe bec, numărul s-ar fi apropiat de 300.

Zoya nu era mândră de comportamentul ei. Şi nu

se mândrea nici cu faptul că îl dezamăgea pe dl Whycherley. Era singurul adult din viaţa ei care-i ceruse să se respecte pe ea însăşi.

— Dacă nu vă arătaţi vouă respect, copii, îi plăcea dlui Whycherley să spună, să nu vă plângeţi când nimeni altcineva nu o face.

Înapoi în autobuz, Zoya deschise ochii. Era timpul să facă o schimbare. Din buzunarul din spate, scoase un creion şi o bucată de hârtie.

> *Dragă dle Whycherley,*
>
> *Îmi pare rău că v-am dezamăgit. Nu se va mai întâmpla.*
>
> *N-am de gând să-mi petrec toată viaţa căţărându-mă pe acoperişuri.*
>
> *Zoya.*

Într-un colţ, desenă o faţă zâmbitoare, apoi împături bucata de hârtie cât se putu şi o vârî în buzunar.

În cele din urmă, autobuzul coti pe ultima stradă înainte de a ajunge la orfelinat, moment în care motivul traficului infernal deveni evident. În calea lor, blocându-le accesul, era o masă de oameni care se întindea de pe trotuar până în stradă. Atât de mare era mulţimea, încât formase un perete de nepătruns. Toate capetele din mulţime erau îndreptate către orfelinat, fiecare străduindu-se să vadă peste cei din faţă. Zoya urmă cu privirea direcţia în care se uitau şi zări o altă mulţime de oameni, şi mai mare, aflată taman în faţa clădirii. Dl Maxim văzu şi el, aşa că se întoarse înspre şofer.

— Opreşte aici, te rog.

Şoferul opri.

— Ce se întâmplă? întrebă Zoya.

— Mă duc să aflu, răspunse dl Maxim. Rămâi cu cei mici.

Dl Maxim sări din autobuz, alergă de-a lungul străzii, apoi începu să-şi croiască drum prin mulţime, îndreptându-se către orfelinat. Ceva nu era în regulă. Zoya îi strigă şoferului să stea cu ochii pe copii, apoi se avântă şi ea pe străzile pietruite. O luă la goană în urma dlui Maxim, croindu-şi şi ea drum printre grupurile de oameni. Odată ajunsă mai aproape de clădire, zări un cordon care nu era vizibil din autobuz. Se afla cam la un metru deasupra solului şi era roşu cu alb.

— Nu miroase-a bine, auzi pe cineva spunând.

Aliniaţi pe peluza din faţă erau colegii ei orfani. Profesorii lor – palizi, îngrămădiţi laolaltă – vorbeau în şoaptă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Zoya era să fie prinsă înainte de a-şi fi dat seama ce se întâmpla, aşa că lăsă un rând de oameni între ea şi profesori şi se strecură pe aleea principală care ducea la intrarea din faţă. De acolo, pentru prima dată, avu o privelişte clară asupra întregii scene. Orfelinatul era înconjurat de acel cordon roşu cu alb. De-a lungul acestuia, din loc în loc, se aflau soldaţi ai aviaţiei militare, uşor de recunoscut datorită umerilor largi şi uniformelor vişinii impecabile. Preţ de o clipă, Zoya se întrebă dacă era posibil să se strecoare pe lângă ei şi să ajungă în orfelinat, dar conchise că era prea riscant, aşa că îşi mută din nou atenţia asupra mulţimii. Măcar de-ar fi zărit pe cineva cunoscut, în care avea încredere…

5

Mulţimea din jurul Zoyei era compactă, iar o parte

dintre oameni se străduia să vadă ce se petrecea înăuntrul orfelinatului, în timp ce noi şi noi oameni soseau de pe străzile din apropiere. Pe când îi scana în căutarea unui chip familiar, Zoya îl zări pentru prima dată pe bărbatul în negru.

Se ţinea la distanţă de restul mulţimii, purtând un costum gri-cărbune, iar pe deasupra, un palton negru. Pe cap avea un joben, de sub care ţâşneau smocuri dese de păr uleios. Era înalt, slab, cu trupul disproporţionat – trunchiul mai lung decât picioarele –, ceea ce îi dădea un aer ciudat, de parcă nu şi-ar fi putut menţine echilibrul. O mustaţă deasă îi decora buza superioară.

Zoya îşi dădu seama că se holba la el, iar după o clipă realiză că şi bărbatul se holba la ea. Ochii lui palizi şi sfredelitori o priveau atent, apoi el îi zâmbi – dar nu fu un zâmbet cald, ci unul care îi îngheţă Zoyei sângele în vine. Îl ţintui cu privirea preţ de încă un moment, neputându-şi lua ochii de la el, după care o doamnă corpolentă păşi între ei. După ce aceasta trecu mai departe, Zoya se uită în locul în care fusese bărbatul, dar acesta se făcuse nevăzut. Înainte de a apuca să-şi adune gândurile, auzi un strigăt.

— DeLarose, parcă-ţi spusesem să rămâi în autobuz!

Dl Maxim traversă peluza până la ea.

— Ce se petrece? întrebă Zoya.

— Nu ştiu.

Dl Maxim făcu un semn peste umăr înspre o pereche de soldaţi.

— Idioţii ăştia nu mă cred că lucrez aici.

— S-a întâmplat ceva rău? întrebă Zoya.

— Sunt sigur că totul e în regulă. Şi acum întoarce-te în autobuz, până aflu ce se întâmplă.

Dl Maxim se îndreptă din nou către soldaţii aviaţiei militare. Ceva din panica pe care o simţise în vocea lui o făcu să-şi dorească şi mai înverşunat să rămână. Îl urmă prin mulţime şi se opri la câţiva paşi distanţă, în spatele unui grup de oameni. Din ascunzătoarea sa, îi vedea foarte bine pe dl Maxim şi pe soldaţi – bărbaţi masivi, înfricoşători, cu încruntături fioroase. Păreau să îşi ceară scuze.

— Domnule, ne cerem scuze. Aveam ordine să nu lăsăm pe nimeni înăuntru dacă nu identificăm persoana. Ni s-a spus însă cine sunteţi. Acum puteţi trece.

Şi soldaţii se dădură la o parte.

— Nu vreau să intru! izbucni dl Maxim. Am un autobuz plin cu copii înfometaţi care vor să intre în clădire! Deci vreţi să-mi spuneţi ce se petrece sau trebuie să vorbesc cu comandantul vostru?

Soldatul care vorbise mai devreme îi aruncă o privire colegului său, care îi făcu semn că poate să continue. Zoya se apropie pe furiş şi mai mult.

— Dle Maxim, a avut loc un incident. O spargere. Doi bărbaţi au intrat în orfelinat după prânz. Căutau un copil. Din câte înţelegem, dl Whycherley le-a ţinut piept…

Apoi ofiţerul tăcu şi arătă, peste umăr, înspre orfelinat. Tocmai în acel moment, pe uşa din lateralul clădirii ieşeau un bărbat şi o femeie, împingând o targă pe care se afla ceva masiv, acoperit cu o pătură. Dlui Maxim îi luă puţin timp să înţeleagă ce vedea. Nu şi Zoyei. Ea înţelese de îndată, simţind cum parcă cineva tocmai îi înfipsese un cuţit în inimă.

Dl Whycherley nu mai era.

6

Zoyei i se tăie respiraţia. Simţi că lumea i se prăbuşeşte, că totul în jurul ei dispare – soldaţii, oamenii, copacii, clădirile, autobuzele, absolut tot. Vocile mulţimii păreau să se audă de la kilometri depărtare, de parcă s-ar fi aflat pe fundul unui ocean. De când se ştia, lumea ei îl inclusese pe dl Whycherley. El fusese singurul lucru stabil din viaţa ei de când avea mai puţin de un an. Dacă într-adevăr dl Whycherley nu mai era – dacă totul era real –, atunci ceva în lumea ei tocmai se prăbuşise. Zoya simţea asta la fel de clar pe cât îi era de evident că lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Mai trecu o clipă până când dl Maxim înţelese ce se petrecea. Apoi, încă un minut până reuşi să se adune. Scoase o batistă din buzunar, îşi şterse lacrimile şi trase aer în piept.

— Dar copiii? întrebă el. A fost cineva rănit?

— Copiii sunt bine, răspunse soldatul care i se adresase mai devreme. Un alt profesor a încasat un pumn în faţă, iar dl Whycherley…

Soldatul făcu o pauză.

— În orice caz, copiii sunt bine.

— Aţi spus că veniseră după unul dintre copii. Ştiţi despre cine e vorba?

— Da, spuse ofiţerul, scotocind prin buzunar după agendă. Mi-am notat aici.

Dădu paginile până când găsi ce căuta.

— Numele e… staţi să văd… Zoya DeLarose.

Zoya simţi cum sângele i se pune dintr-odată în mişcare. Primul ei instinct fu să o ia la goană, să fugă cât mai departe de orfelinat şi de tot ce se întâmplase. Dar nu ştia nimic despre intruşi, nici măcar cum arătau. Fără informaţia asta, şi dacă rămânea, şi dacă fugea, pericolul în care se afla era acelaşi. Rămase

deci ţintuită locului.

— DeLarose, repetă dl Maxim. Ce vor de la ea?

— N-am idee, răspunse soldatul, dar ceea ce ştiu e că superiorul meu vrea să-i vorbească urgent.

— Zoya a fost cu mine toată după-amiaza, zise dl Maxim. Dacă vreţi să vorbiţi cu ea, e în autobuzul acela…

Înainte însă să apuce să-şi termine vorba, Zoya făcu un pas înainte.

— Sunt aici.

Dl Maxim se întoarse să vadă de unde venea vocea. Păli subit când o zări pe Zoya. Se îndreptă către ea şi o aduse lângă soldaţi. Ofiţerii se uitară unul la celălalt.

— Ea e DeLarose?

— Da.

Zoya stătea dinaintea ofiţerului, ciufulită, îmbujorată, tremurând toată.

— Apropie-te, draga mea, zise el cu blândeţe. Trebuie să vii cu noi la bază ca să ne răspunzi la nişte întrebări. Te simţi în stare să faci asta?

Zoya se uită la dl Maxim, care încuviinţă din cap.

— S-sigur.

— Bun, spuse ofiţerul.

Îşi pipăi buzunarele, ca să fie sigur că are totul la el.

— Trebuie să plecăm chiar acum. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Vă mulţumesc, domnule.

Îşi puse mâna pe după umerii Zoyei, apoi se întoarse din nou spre dl Maxim.

— Interogatoriul n-ar trebui să dureze mult. Dacă doriţi să veniţi la bază cam într-o oră, cu siguranţă va fi gata de plecare.

Şi, spunând acestea, ofiţerii o luară pe Zoya şi se

îndepărtară de mulţime, îndreptându-se către zona unde fata zărise trupul neînsufleţit al dlui Whycherley. Amintirea o afectă în aşa măsură, încât nu fu decât vag conştientă de ce se întâmpla în jurul ei în timp ce soldaţii o duceau spre un refugiu, într-un colţ al aleii.

— Aşteaptă aici o clipă până ne ducem după transportor.

Zoya făcu întocmai cum i se spusese, bucuroasă că nu trebuia să meargă ori să gândească. Îl urmări pe ofiţer cu privirea în timp ce se îndepărta şi abia îl observă pe cel de-al doilea, care îi luă locul lângă ea. Doar când simţi un braţ musculos în jurul gâtului şi se trezi cu chipul acoperit cu o bucată de pânză urât mirositoare, Zoya îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală.

Apoi totul se cufundă în întuneric.

7

Se trezi într-o beznă desăvârşită. O clipă avu impresia că e în pat, la orfelinat, aşa că se răsuci şi vru să se dezvelească. În acel moment realiză însă că nu era învelită cu o pătură şi că patul ei părea să fie mult mai tare şi mai rece decât şi-l amintea.

— Hmm.

Doar ce-i plecă sunetul acela de pe buze, că evenimentele din ziua precedentă îi şi năvăliră în minte – muzeul, mulţimea strânsă la orfelinat, dl Whycherley, răpirea. Un val de panică o cuprinse amintindu-şi atacul de pe alee. Acei soldaţi ai aviaţiei militare, acei... *oricine-or fi fost ei,* o răpiseră. Îşi duse de îndată mâna la piept, pipăind să vadă dacă mai avea pandantivul, şi simţi umflătura familiară sub bluză. *Măcar te mai am pe tine.*

Scârţ.

Zoya nu se clinti. Respiră încet în beznă şi cântări situaţia în care se afla. Oriunde se întâmpla să fie, ştia sigur că nu voia să fie acolo. Şi oricine ar fi fost oamenii ăia, sigur nu-şi dorea să se afle în preajma lor. Asta însemna că trebuia să evadeze. Adică să-şi folosească creierul. Îşi deşteptă simţurile şi se strădui să-şi pună rotiţele în mişcare.

Scârţ.

Asta era! Sunetul era atât de ritmic, atât de constant, că abia îl remarcase. Cert e că era real şi se auzea pe fundal, însoţit de o mişcare de balans.

Scârţ-cranţ-scârţ-cranţ.

— Ciudat.

Tiptil, în caz că soldaţii aviaţiei militare care o răpiseră se aflau în afara încăperii, coborî pe podea. Ochii i se obişnuiseră oarecum cu întunericul, aşa că reuşi să desluşească puţin mai mult din ce era în jurul ei. Părea să fie un spaţiu din lemn, fără nimic altceva în afară de un mop aruncat într-un colţ şi o ţeavă de încălzire dintr-un perete. Sute de gângănii mişunau de colo-colo pe podeaua luminată doar de o rază care pătrundea printr-o crăpătură aflată în capătul opus al încăperii. Zoya simţi fiori reci pe şira spinării.

Se deplasă de-a lungul încăperii, pipăind pereţii în căutarea uşii. În scurt timp o dibui şi îi căută în întuneric clanţa. Când dădu de ea, fu cuprinsă de un amestec de teamă şi de bucurie. Luă o gură de aer stătut şi se forţă să continue. Apucă mânerul şi îl răsuci – numai un picuţ – ca să vadă dacă se mişcă.

Nu se clinti.

Normal că nu te răpeau şi apoi te lăsau într-o cameră descuiată!

Zoya scotoci prin buzunarul de la spate. Îngropată

sub un pumn de monede şi bucăţele de hârtie se afla agrafa îndoită de care se folosise pentru a descuia sertarul biroului dlui Whycherley.

— Aşa mai vii de-acasă!

Treizeci de secunde mai târziu, încuietoarea era deschisă. În timp ce băga agrafa înapoi în buzunar, Zoya se gândi ce avea de făcut. Dacă deschidea uşa şi evada, cel mai probabil avea să dea peste răpitorii ei. Pe de altă parte, dacă rămânea acolo, oricum aveau să vină după ea mai devreme sau mai târziu. Şi cine ştie ce planuri aveau? Dacă erau aceiaşi oameni care-l omorâseră pe dl Whycherley…

Răsuci mânerul.

O pală rece de vânt o izbi pe Zoya în faţă. Înaintea ei se afla un perete de lăzi de două ori cât ea. În dreapta ei, numai întuneric. Iar în stânga, tot ce putu să vadă fu luna.

O nouă rafală îi trecu pe la grumaz, aşa că Zoya îşi ridică gulerul jachetei. Vântul bătea cu putere în josul tunelului şi îi urla în urechi, făcând-o să se teamă şi mai tare decât se temea deja. Se auzeau însă şi alte sunete – clinchet de metale şi scârţâit de podele. De undeva din apropiere venea un zgomot ca de bătaie de aripi şi, ceva mai departe, se auzea ţipătul aspru al unui bărbat.

Zoya se lipi de lăzi şi se strecură de-a lungul culoarului, ciulind urechile după sunete care-ar fi putut fi produse de un om. După o vreme, o intersecţie în formă de T se arătă din întuneric – unul dintre braţe era format de celula ei, un altul – din lăzi. În spate, calea era blocată de un perete care-i ajungea până la umeri. Zoya se uită peste, încercând să desluşească ceva, dar nu zări nimic altceva decât beznă. Era ca şi cum lumea s-ar fi îndepărtat tot mai mult.

Nedumerită, se apropie tiptil de intersecţie şi se uită după colţ să vadă dacă noul drum era liber. Mulţumită de rezultat, se apropie de perete şi se căţără ca să vadă ce-i după el. Atât de şocată fu de ce descoperi, încât îşi dădu drumul şi se prăbuşi pe podea. Rămase acolo preţ de câteva clipe, holbându-se la podeaua de lemn, apoi se ridică din nou ca să fie sigură că nu avea halucinaţii.

N-are cum...

Zoya cercetă cu privirea peretele care se întindea cât vedea cu ochii în ambele direcţii. În acel moment, îi pică fisa. Vântul, lemnul care scârţâia, bătaia de aripi – toate aveau sens. Pricepu de ce răpitorii ei nu se deranjaseră să-i lege mâinile, de ce nu o încuiaseră într-o cameră mai bine păzită. N-avea rost. Deşi reuşise să scape din celulă, era în continuare captivă şi urma să rămână astfel cât aveau chef răpitorii ei.

Zoya DeLarose se afla la peste 1,5 kilometri înălţime, călătorind în înaltul cerurilor. Era captivă pe o corabie zburătoare enormă.

8

Zoyei îi bătea inima atât de nebuneşte, încât nu mai percepea pauzele dintre două bătăi. Respiraţia îi era aidoma, un du-te-vino, iar frigul îi îngheţa plămânii. În depărtare, luna arunca o lumină rece pe cerul întunecat, învăluită în nori pufoşi care ajungeau până la corabie – globuri albastru-închis şi argintiu cu smocuri rătăcitoare.

O corabie! Zoyei nu-i venea să creadă.

Corabia îi amintea de cele pe care le văzuse în muzeul lui Garibald Amstad – corăbii de război curbate, din lemn, cu labirinturi de pasarele, gabii, pânze, punţi

şi cabine. Şi totuşi, aceasta era considerabil mai mare. Din punctul în care se afla, de la limita bordului, îşi dădu ea seama, vedea puntea centrală, unde ieşeau în evidenţă trei catarge uriaşe, fiecare lat cât corpul ei, decorate cu o împletitură de plase argintii şi gabii din lemn. Din acestea se desfăceau pânze mari, albe, toate legate între ele, fluturând în vântul serii, lovindu-se de catarge. Apoi corabia se curba, iar restul se pierdea în ceaţă. Zoya desluşea vag conturul punţii de comandă din apropierea pupei – o platformă mică, pătrată, precedată de câteva trepte. Deasupra, strălucind chiar şi noaptea, se afla timona din alamă. Lângă Zoya se întindeau o serie de încăperi, care formau o potcoavă, unul dintre braţe fiind alcătuit de celula ei. Ceva mai jos, de-a lungul punţii, spre dreapta ei – dincolo de încăperi –, cele două laturi ale corabiei se uneau alcătuind prora, silueta sculptată în vârful ei ridicându-se într-atât, încât se afla aproape la acelaşi nivel cu cele mai de jos pânze. Deşi impresionantă, corabia era o vechitură în ruină.

Zdrang.

O uşă se trânti undeva în josul culoarului. În secunda următoare, Zoya deja se îndrepta către un şir de butoaie, lipite de perete, aflate în stânga ei. Sări spre ele ca o felină şi ateriză între ele şi bord. Apoi se întoarse pe călcâie, fiind pregătită de atac în orice moment. Îşi ţinu răsuflarea, inima bătându-i nebuneşte, şi aşteptă.

După un minut, îndrăzni să arunce un ochi. În depărtare, un bărbat lumina cu lanterna în sus şi-n jos de-a lungul vasului. Urmă şirul de lăzi pe lângă care Zoya se strecurase ceva mai devreme, lovind câte una când i se părea că vede ceva, apoi se făcu nevăzut după colţ. Zoya răsuflă uşurată, după ce-şi ţinuse

respiraţia preţ de un minut.

Trebuie s-o şterg de aici.

Singurul membru al echipajului care se mai afla pe punte era un băiat mai mic cu vreun an sau doi decât Zoya. Îl zări într-una dintre gabiile arborelui mare, jucându-se cu un binoclu şi pălăvrăgind cu o pisică, aflată lângă el. Pe când se întreba ce-o fi căutând un băiat cu o privire atât de prietenoasă pe vasul răpitorilor, Zoya zări pentru prima oară paraşutele.

Erau trei cu totul, aruncate peste o traversă din lemn. Zoya mai văzuse aşa ceva la muzeu, ceea ce însemna că erau destul de vechi. Într-adevăr, pânza paraşutelor era cam ponosită, iar coardele păreau şi ele uzate. Şi totuşi, erau singura ei scăpare. Prefera să îşi încerce norocul cu o paraşută decât să afle ce aveau de gând să facă răpitorii cu ea.

Zoya pipăi podeaua în jurul ei, căutând ceva de aruncat. Nu găsi nimic la picioarele ei, dar apoi observă că unul dintre butoaie avea dopul îndreptat spre ea. Dacă ar putea să-l scoată, să-l arunce înspre băiat, să aştepte ca el să plece să vadă ce se-ntâmplă, apoi să fugă şi să înşface o paraşută, s-ar echipa imediat, apoi ar sări şi ar fi liberă.

Zoya apucă dopul şi-l trase cu ambele mâini. La început, păru blocat, dar apoi, după ce-l mai răsuci puţin şi mai trase de el de câteva ori, începu să cedeze. Într-un final, ieşi cu totul. Preţ de câteva secunde, îl privi pe băiat jucându-se cu pisica şi aşteptă ca el să se uite în altă parte, să se întoarcă, să facă *orice,* numai să-i ofere o portiţă. În cele din urmă, pisica fu salvarea ei, fiindcă o dibui în ascunzătoare şi începu să miaune pentru a-i atrage atenţia.

— La ce miauni? întrebă băiatul, răsucindu-se în gabie.

Zoya simţi că asta era şansa ei. Aruncă dopul cu toată puterea şi-l urmări cum zboară prin aer şi se loveşte apoi de un cârlig de metal undeva la un metru deasupra băiatului. El îşi ridică privirea de îndată înspre cârlig, străduindu-se să-şi dea seama ce anume făcuse acel zgomot.

Zoya ţâşni din spatele butoaielor şi o luă la fugă spre paraşute. În goana ei, cântări rapid care era cel mai puţin zdrenţuită, apoi sări şi-o apucă. Iniţial, sacul se agăţă de catarg, dar, din câteva smucituri, Zoya reuşi să-l elibereze. Apoi aşteptă, cu braţele în aer, să cadă paraşuta, sperând că va reuşi să o prindă înainte să se prăbuşească, zgomotos, pe punte. Dar paraşuta îi pică fix în braţe înainte să apuce măcar să-şi termine gândul, aşa că se întoarse pe călcâie şi o luă la goană, cu sacul în spate, spre ascunzătoare.

Acolo, îşi fixă paraşuta pe umeri şi strânse curelele. Prinse apoi cablul paraşutei şi trase puţin de el. Părea în regulă. Se uită mai apoi pe după butoaie, cercetând culoarul în căutarea unui loc potrivit de unde să sară. Pe la jumătatea lui descoperi o crăpătură în lemn. Ce-i drept, era mică, dar era singura ei opţiune.

După ce se asigură că drumul era liber, Zoya se furişă până în dreptul breşei, apoi se strecură în ea. Dacă era să evadeze, acum era momentul propice să o facă. Verifică încă o dată curelele paraşutei, apoi se aplecă peste marginea corabiei. O porţiune mică a carenei era perfect dreaptă, apoi se curba spre interior şi dispărea. În depărtare, cât vedea cu ochii, doar cer. Dedesubt, la vreo 3 kilometri, zări pata portocalie, abia vizibilă, a unui oraş în noapte. Era o privelişte frumoasă şi caldă în întunecimea din jur. *S-ar părea că aceasta este ţinta mea.*

Zoya închise ochii şi se aruncă în gol. Un ţipăt mut

i se aşeză pe figură, preţ de câteva secunde, până constată că prăbuşirea în gol de pe o corabie zburătoare nu era chiar aşa de nasoală. De fapt, era chiar liniştitoare. Vântul nu-i lovea obrajii, nici vreun zgomot asurzitor nu-i răsuna în urechi în timp ce străbătea atmosfera. Era linişte şi pace.

Apoi deschise ochii.

Ceva nu era în regulă. Norii fantomatici ai nopţii pluteau în exact aceeaşi formulă ca şi mai devreme, iar carena era în continuare în spatele său. Privi spre stânga, apoi spre dreapta. Nimic. Abia când se uită în sus văzu ceea ce trebuie să fi fost cel mai mare om de pe planetă. Braţul lui, mai lat decât talia Zoyei, ţinea strâns coardele paraşutei.

9

— Domnule căpitan, spuse bărbatul cel masiv după câteva minute.

O trânti pe Zoya într-un fotoliu vechi din piele.

— Mulţam, Beebee, răspunse o altă voce, deşi Zoya nu-şi putea da seama de unde venea.

Beebee azvârli apoi paraşuta Zoyei într-un colţ al încăperii, îi zâmbi larg şi se făcu nevăzut.

Zoya se uită în jurul ei. Se afla într-o încăpere decorată din belşug cu ceasornice vechi, rafturi cu cărţi, canapele şi o puzderie de tablouri, atât de multe, încât ar fi putut umple cu uşurinţă o galerie de artă. Încăperea era luminată de câteva lămpi cu ulei care te făceau să te simţi ca într-un vis. Lângă paraşuta Zoyei se afla o masă solidă, acoperită cu firmituri de la o mie de ospeţe, iar în colţul opus, un birou, şi el plin cu resturi de mâncare. Însă niciuna dintre acestea nu era piesa centrală a încăperii. Onoarea îi revenea unei

hărţi mecanice, aşezate pe un soclu în mijlocul camerei. O singură privire fu suficientă pentru ca Zoya să-şi dea seama că era cea mai detaliată hartă pe care o văzuse vreodată. Acoperea întregul glob şi cuprindea fiecare munte, râu, ocean şi oraş. Privirea i se opri asupra ei, analizând-o pe îndelete.

— Impresionantă, nu-i aşa?

De data asta, Zoya reperă direcţia din care venea vocea şi întoarse capul. Aşezat în apropierea biroului, cu trupul şi chipul în penumbră, se afla un bărbat. Zoya scrută întunericul. Bărbatul se lăsase pe spate şi o studia atent. Purta o pereche de bocanci robuşti, care se asortau cu vesta neagră şi cămaşa albă. Părul scurt, grizonant, îi încadra sprâncenele stufoase şi mustaţa îngrijită. Când îşi dădu seama că Zoya îl zărise, se mişcă neliniştit, moment în care pumnalul agăţat la brâu căzu cu răsunet pe podea.

— Nu te teme, spuse el, eşti în siguranţă.

Zoya nu zise nimic. În schimb, se aruncă asupra lui, lovindu-l în piept cu toată forţa de care era în stare.

— Ce vrei de la mine? ţipă ea în timp ce-l lovea. Te urăsc! L-ai ucis pe dl Whycherley! Ce vrei de la mine?!

Toată furia pe care o simţea ţâşni dintr-odată la suprafaţă. Continua să îl lovească cu pumnii, fără să se gândească prea mult la pumnalul care se afla lângă el. Bărbatul îi permise Zoyei să-i care pumni în piept şi în braţe până când se înroşi toată şi se prăbuşi pe podea. O ridică apoi şi o duse înapoi pe fotoliul din piele, iar el se întoarse la birou.

— Sper că te simţi mai bine acum, Zoya DeLarose. Îşi aranjă hainele.

— Ai avut parte de nişte ore grele. Dar, ţine minte ce-ţi spun, asta e ultima oară când pui mâna pe mine sau pe membrii echipajului meu, ai priceput?

Zoya îl privi cu ochii înlăcrimaţi.

— Cine eşti?

— Numele meu, răspunse bărbatul, este Carlos Manuel Vaspine. Iar noi doi trebuie să vorbim.

10

Zoya nu scoase un cuvânt. Atacul o epuizase şi, în plus, bărbatul avea un *ceva* care o făcea să-şi dorească să-l asculte. Vaspine se îndreptă către masa lângă care Beebee, matahala, aruncase paraşuta Zoyei. Făcu un semn cu capul înspre paraşută.

— Noroc că te-a prins Beebee. Am tăiat coardele paraşutelor cu luni în urmă. Am avut nevoie de ele ca să-i legăm pe prizonieri. Te-ai fi făcut chiseliţă.

Zoya se încruntă.

— Zoya, continuă Vaspine, constatând că gluma lui nu avusese efectul scontat, ai idee unde te afli?

— În compania bărbatului care l-a omorât pe dl Whycherley.

Vaspine o fulgeră cu privirea.

— Ai grijă pe cine acuzi, domnişoară! Richard Whycherley mi-a fost prieten. Moartea lui mă întristează nespus.

Zoya se holbă la el. Dacă spunea adevărul – dacă oamenii acestui bărbat nu erau răspunzători de moartea dlui Whycherley –, atunci cine erau? Şi de ce o răpiseră?

— De fapt, continuă Vaspine, prietenia dintre mine şi Richard e motivul pentru care te afli aici. Acum *ştii* unde te afli?

Singurul indiciu pe care îl avea Zoya erau soldaţii care o răpiseră.

— Sunt pe o aeronavă a aviaţiei militare?

Vaspine pufni zeflemitor.

— Bufonii ăia? N-ar fi în stare să salveze o maimuţă de la zoo.

— Bărbaţii care m-au răpit purtau uniforme militare, replică Zoya.

— Nu te grăbi să judeci o situaţie doar prin prisma a ceea ce vezi, spuse Vaspine. Mi-am trimis oamenii deghizaţi în soldaţi cu un scop anume. Cum crezi că s-ar fi descurcat doi piraţi ai văzduhurilor la locul crimei dacă n-ar fi fost deghizaţi?

Cuvintele *piraţi ai văzduhurilor* ajunseră la urechile Zoyei, dar ea nu le pricepu imediat înţelesul. Deşi citise toată viaţa despre ei şi se jucase de-a piraţii în fiecare pauză, nici prin gând nu-i trecuse că avea să stea de vorbă cu căpitanul lor, în cabina lui. Apoi exclamă dintr-odată:

— Eşti un pirat al văzduhurilor?

— Toţi oamenii de pe corabia asta sunt, răspunse Vaspine. Şi tu la fel, măcar pentru o vreme.

Zoyei îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Vrei să spui că sunt prizoniera voastră?

— Să spunem că vei rămâne aici o perioadă. Nu eşti în siguranţă.

— Şi aici *sunt?!* întrebă Zoya. Cu piraţii văzduhurilor? Voi sunteţi cei mai periculoşi oameni din lume!

— De unde ştii asta?

— Toată lumea ştie treaba asta.

Vaspine zâmbi.

— Presupun că majoritatea piraţilor ne creează o reputaţie proastă. Dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre graba de a judeca la prima vedere. Nu toţi suntem aşa cum se spune.

O clipă, niciunul nu mai scoase un cuvânt,

singurele sunete fiind pocniturile lămpilor cu ulei. Vaspine o fixa pe Zoya cu privirea.

— Spune-mi, domnişoară DeLarose, ai auzit vreodată de *Libelula?*

Zoya auzise. *Libelula* era una dintre puţinele corăbii zburătoare ale piraţilor despre care dl Whycherley vorbea de bine. Piraţii de pe *Libelula* nu se încăierau, nici nu omorau pe nimeni. Nu făceau decât să jefuiască acele corăbii zburătoare suficient de bogate încât să nu fie păgubite şi donau fiecare bănuţ nevoiaşilor, celor care aveau nevoie disperată de hrană, de haine şi de-un acoperiş deasupra capului.

— Ai fost cumva pe *Libelula?* întrebă Zoya.

— Dacă am fost pe ea? râse Vaspine. Se ridică şi făcu un semn larg cu mâna. Dar e a mea!

11

Zoya se uită în jurul ei.

— Asta-i *Libelula?*

Vaspine încuviinţă.

— Nu te lăsa păcălită. Poate că pare spectaculoasă, dar, de fapt, e o ruină pe interior.

Îşi trecu degetele de-a lungul peretelui aflat în apropiere.

— Dar, gata cu asta! Spune-mi ce ştii despre *Cavalerul Alb.*

Zoya ridică din umeri, nedumerită.

— Nu mare lucru. Doar ce-am învăţat la orfelinat.

Vaspine se ridică şi păru că desenează în aer un drapel imaginar.

— Scursura văzduhurilor. Teroarea supremă.

Dădu apoi din cap.

— Numai minciuni. Acea corabie n-a fost o

năpastă, aşa cum susţine aviaţia militară sus şi tare. De fapt, era condusă de doi dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

— Jupiter şi Dominika... zise Zoya.

Vaspine încuviinţă, impresionat.

— Dar sunt doi dintre cei mai teribili piraţi din istorie, protestă Zoya. Au ucis mii de oameni!

— Dimpotrivă, o corectă Vaspine. N-au ucis nici măcar o muscă.

— De unde ştii?

— Fiindcă, răspunse Vaspine, trăgând aer adânc în piept, eram cu ei atunci când se presupune că făceau toate astea.

Zoya râse nervos.

— Ai... ai lucrat pe *Cavalerul Alb?*

— Eu şi un bărbat pe nume Lendon Kane. Eram locotenenţii lui Jupiter.

— Cum erau?

— Jupiter şi Dominika?

Vaspine reflectă asupra întrebării.

— Erau oameni buni. Blânzi, de treabă. Erau ca noi. Nu jefuiau niciodată în interes personal. Şi nici n-au făcut vreodată rău cuiva.

Zoya se încruntă.

— Am auzit de Kane.

În minte îi veni imaginea piramidei piraţilor din Fabuloasa Lume a Maşinăriilor Zburătoare a lui Garibald Amstad.

— Nu-mi spune că el era blând.

— Aici ai dreptate. E diavolul întruchipat.

— Deci ce s-a întâmplat?

Vaspine oftă.

— Mult timp, totul a fost bine. După care Dominika a adus pe lume un copil, iar din acel moment, Jupiter n-

a mai părăsit niciodată corabia. Era de părere că raidurile erau mult prea periculoase pentru un bărbat cu un copilaş. Aşa că a lăsat totul pe mâinile mele şi ale lui Kane. Lucrurile au mers firesc la început, însă la un moment dat am remarcat o schimbare la Kane. Începuse să devină cam violent cu oamenii pe care îi jefuiam, pe care îi şi lovea. Le-a ordonat tuturor membrilor echipajului să aibă arme la ei. Plus că ura faptul că Jupiter le dăruia altora prada noastră. Kane se plângea mereu de treaba asta pe la spatele lui. Jupiter ştia ce face Kane, dar îl lăsa în pace. Mare greşeală. Kane i-a întărâtat luni de zile pe ceilalţi, până când i-a convins să se răzvrătească.

Zoya se foi în fotoliu.

— Plănuise lovitura săptămâni de-a rândul. Eu n-am aflat decât atunci când Jupiter şi Dominika au venit cu copilaşul în cabina mea într-o noapte. Nu-l mai văzusem pe Jupiter niciodată atât de tulburat. Mi-a spus de revoltă, de faptul că Lendon Kane îi omorâse pe toţi cei care i se împotriviseră, iar acum restul echipajului îl căuta pentru a duce treaba până la capăt. I-am zis că ar trebui să luptăm şi mi-a spus că asta intenţiona să facă, dar că avea o altă misiune pentru mine. A scos un pandantiv, l-a îndesat într-o păturică în care şi-a înfăşat copilaşul, apoi mi l-a dat mie. „Du-l într-un loc sigur”, mi-a spus. „Ştiu că vei găsi locul potrivit. Voi pune capăt revoltei”. Bineînţeles că n-am fost de acord. Eram cel mai priceput spadasin de pe corabie, mai bun chiar şi decât Jupiter. Ştiam că avea nevoie de mine. Însă şi el, şi Dominika au insistat să plec. Aşa că m-am suit în transportor, am zburat pe pământ şi am lăsat bebeluşul la un orfelinat. Când m-am întors în locul unde era *Cavalerul Alb,* corabia dispăruse. Am căutat-o peste tot, dar n-am reuşit să

dau de ea. Am coborât din nou pe pământ ca să mă hotărâse ce aveam de făcut. Câteva zile mai târziu, am prins din zbor o bârfă cum că Lendon Kane şi oamenii lui pur şi simplu i-au încercuit pe Jupiter şi pe Dominika şi i-au ucis cu sânge rece.

Se lăsă tăcerea după ce Vaspine îşi încheie povestea. Căpitanul se uita în gol, fără să scoată un cuvânt, sub privirile Zoyei.

— Şi ce s-a întâmplat cu bebeluşul? întrebă Zoya.

— Nu eşti prostuţă, Zoya. Ştii foarte bine ce s-a întâmplat cu bebeluşul.

— Roşeşte cuvintele, te rog. Ca să fiu sigură că am înţeles bine.

Vaspine se uită la ea.

— Zoya, bebeluşul erai tu.

12

Zoya dădu din cap.

— Da, zise Vaspine, chiar eu te-am dus la orfelinat. M-am interesat de tine toţi anii ăştia.

— Părinţii mei au fost…

Vaspine încuviinţă.

— De ce n-ai venit să mă iei de-acolo?

— Erai în siguranţă la orfelinat. N-am spus nimănui unde te-am dus şi ştiam că pot să am încredere în Richard Whycherley. Kane n-avea cum să dea de tine.

— Să dea de mine?

Zoya se ridică brusc în picioare.

— De ce-ar fi vrut să dea de mine?

Vaspine deschise gura vrând să spună ceva, apoi ezită. Când îşi reluă vorba, o sfredeli pe Zoya cu privirea.

— Zoya, trebuie să înţelegi că bărbatul ăsta e

nemilos. Iar tu eşti ultima rudă în viaţă a lui Jupiter. Normal că te-a căutat.

— Dar de ce l-a ucis pe dl Whycherley?

— Probabil că Richard l-a înfruntat când Kane a pătruns cu forţa în orfelinat. Dumnezeu ştie cum a dat de tine, dar ai avut noroc că nu erai acolo. Mă mir că nu te-a prins, chiar şi aşa. Oamenii mei mi-au spus că era acolo când te-au luat.

Zoya se gândi la minutele pe care le petrecuse în afara orfelinatului. Dintr-odată, îşi aminti de bărbatul în negru.

— Cum arată Kane?

Vaspine îşi înclină capul.

— Înalt, slab, cu părul negru. Cu mustaţă. Ah, şi poartă joben…

— L-am văzut! zise Zoya. Mă urmărea cu privirea în ziua aceea, când eram în afara orfelinatului.

— Atunci înseamnă că am fost şi mai norocoşi decât credeam. Bufonii ăia de la aviaţia militară, prin simpla lor prezenţă, ţi-au salvat viaţa.

Căpitanul clipi obosit, apoi îşi frecă ochii.

— Bun. Pentru moment, vei rămâne pe *Libelula.* Numai Dumnezeu ştie că nu i-am putea ţine piept corabiei lui Kane dacă ne-ar găsi – nicio corabie zburătoare nu-i poate face faţă *Umbrei*. Însă nicăieri nu eşti mai în siguranţă ca aici.

— De unde ştiu că nu eşti chiar tu Kane? întrebă Zoya dintr-odată. La urma urmei, eşti cel care m-a răpit. De unde să ştiu dacă nu cumva toată treaba asta nu-i altceva decât un şiretlic?

— Nu ai de unde să ştii. Dar momentan sunt singurul pirat pe care-l cunoşti.

Căpitanul se îndreptă spre fereastra cabinei sale, dădu la o parte jaluzelele şi privi pe punte. Când se

întoarse, privirea lui era gânditoare.

— Acestea fiind spuse, suspiciunea ta nu e lipsită de temei, Zoya. Pereţii corăbiilor vechi, cum e *Libelula,* au ochi şi urechi. Ar fi înţelept, aşadar, să-ţi ţii deocamdată trecutul doar pentru tine.

— Şi dacă mă întreabă cineva ceva?

— Spune adevărul, răspunse Vaspine. Sau, cel puţin, o parte din el.

Se duse în celălalt capăt al încăperii, apucă o mătură şi i-o oferi.

— Spune-le că eşti o orfană pe care am luat-o ca să muncească pe corabie. Om de serviciu. Înfloreşte. Dar, orice-ar fi, nu-i menţiona pe părinţii tăi, nici pe Kane, nici pandantivul, zise el făcând un semn înspre gâtul Zoyei.

Zoya se ridică în picioare şi îl privi în ochi pe căpitan.

— Voi fi bine?

— S-ar putea, răspunse el, dacă îmi urmezi instrucţiunile şi mă laşi să mă gândesc. Acum, îţi sugerez să o ştergi de-aici până nu se prinde careva că se petrece ceva. Beebee te aşteaptă afară, îţi va arăta el unde poţi să dormi.

Zoya se îndreptă spre uşă.

— Nicio vorbuliţă nimănui, Zoya.

Zoya încuviinţă.

Beebee nu spuse nimic când Zoya îşi făcu apariţia, ci se mulţumi să se dea jos de pe grilajul metalic pe care stătea şi apoi să o ia pe sub bolta de lemn care ducea spre restul corabiei. Zoya îl urmă, trecând pe lângă celula ei improvizată, apoi printr-un tunel îngust. Într-un colţ mai retras se afla un fel de cămăruţă, căptuşită cu scânduri şi acoperită cu covoare vechi. Singura sursă de lumină era o lampă cu ulei.

— Aici e? întrebă Zoya.

Beebee îi făcu semn cu mâna înspre o deschizătură în partea din faţă a camerei, apoi plecă.

— Ei bine, e ori asta, ori celula. Iar în celula aia se scurge apa ca dintr-o stropitoare. Decizia îţi aparţine.

Zoya îl privi îndepărtându-se, oftă, apoi ridică bucata de covor care acoperea intrarea şi se strecură înăuntru.

Afară, vântul încă bătea cu putere, fluturând pânza de deasupra şi împrăştiind apa acumulată în ea. O carpetă subţire acoperea întreaga cămăruţă. Locul era întunecat, dar micuţa lampă cu ulei dezvăluia o mulţime de pete. Înghesuită într-un colţ se afla o pilotă umplută cu paie, acoperită cu un strat de praf atât de gros, încât Zoya simţi fiori reci pe şira spinării. O scutură pe puntea din afara camerei, se întinse pe carpetă şi apoi trase pătura peste ea. Tremurând toată, asculta sfârâitul corabiei şi răpăitul picăturilor de ploaie. Zgomotele se auzeau mai puternic decât din celula ei. Timp de oră, Zoya se foi încercând să adoarmă. Gândurile îi zburau la Jupiter, la Kane, la căpitanul Vaspine, la pandantivul ei. După o vreme, îşi simţi pleoapele tot mai grele, până când, întocmai ca o lumânare stinsă de vânt, se cufundă în lumea viselor în prima ei noapte pe-o corabie zburătoare.

13

Soarele strălucea de mult pe cer când Zoya ieşi din cămăruţa ei. Razele de soare erau însoţite de briza dimineţii care brăzda carena şi îi lovea cortul. Pe punte, un furnicar de oameni se deplasa de colo-colo, fiecare cu un scop bine determinat şi cu o privire atât de hotărâtă, încât Zoya era convinsă că, orice-ar fi

avut de făcut, sarcina avea să fie dusă la bun sfârşit. Erau doisprezece în total şi purtau pantaloni rupţi, pulovere zdrenţuite şi veste din bumbac. Vreo doi dintre ei aveau şi tatuaje, pe braţe şi pe gât. Zoya se avântă în mijlocul furnicarului, străduindu-se să nu se ciocnească de ei. Aproape că se aştepta ca toată lumea să se oprească brusc din ce făcea şi să se holbeze la ea, dar cei mai mulţi o ignorară. Singura care o băgă în seamă fu o bătrânică, cu braţele pline de mopuri, care o îndemnă să i se dea din drum.

Zoya sări într-o parte, apoi se împiedică încercând să evite un pirat care se apropia din direcţia opusă. Când îşi recăpătă echilibrul, se pomeni la marginea corabiei, în apropierea locului de unde încercase să sară în seara anterioară. În întuneric, totul păruse sinistru şi înfricoşător. La lumina zilei însă, corabia şi totul dimprejur păreau splendide. Spaţiul enorm, cerul liber o făceau pe Zoya să se simtă de parcă s-ar fi aflat într-un montagne russe, în vârful lumii. Urmări cum prora corabiei despică norii, apoi se aplecă peste bord şi privi în jos, înspre pământ. Noaptea văzuse nişte luminiţe portocalii abia perceptibile. Acum însă, priveliştea îi dezvălui o împletitură de munţi, râuri, lacuri, păduri şi câmpii. Un stol de păsări zbura dedesubt, în stânga şi-n dreapta corabiei, oglindind forma *Libelulei.*

Pe când urmărea păsările cu interes, Zoya se pomeni cu prima ei insultă din partea unui pirat al văzduhurilor.

— Alo! Urecheato!

Auzi acea voce, dar n-avu habar de unde provenea. Se uită în jur, aproape aşteptându-se să-l vadă pe căpitanul Vaspine sau pe Beebee.

— Da? făcu Zoya.

— Sus.

Zoya urmă direcţia vocii, undeva la câţiva metri deasupra ei. Un puşti stătea pe o bârnă de lemn. Când fu convins că fusese zărit, se rostogoli înapoi de pe bârnă, se învârti în aer şi ateriză în picioare pe punte. Zoya îl recunoscu – era băiatul pe care-l văzuse cu o zi înainte într-o gabie. Puştiul o studie cu prudenţă.

Era un băiat cu înfăţişare stranie, decise Zoya. Ceva mai mic decât ea, purta o pereche de pantaloni negri, tociţi, şi o cămaşă roasă, bleu-deschis. De susţinerea pantalonilor se ocupa o pereche de bretele portocalii, una dintre ele franjurată la capăt. Avea o faţă mică, ataşată unui corp bronzat, zvelt, şi se holba la Zoya de sub o claie de păr cafeniu.

— Mi-ai jucat o festă urâtă aseară, zise el, jucându-se cu dopul pe care-l aruncase Zoya înspre el. Am aflat în dimineaţa asta.

Aruncă dopul spre Zoya, însă acesta ricoşă şi nimeri pe punte.

— Scuze, ridică Zoya din umeri. Trebuia să-ţi distrag cumva atenţia.

— Urât, continuă băiatul. Ar trebui să te pocnesc, fiindcă ai îndrăznit să vii pe corabia mea şi să-mi faci necazuri.

Zoya se strâmbă, cerându-şi scuze.

— Da’ cum de mai eşti aici? întrebă puştiul. Le aruncă o privire piraţilor din preajmă, apoi se întoarse la Zoya. De ce nu te-a aruncat şi pe tine căpitanul peste bord, ca pe orice alt neavenit?

Amintindu-şi întâlnirea cu căpitanul, Zoya se îndoi profund că asta era procedura. Dar nu spuse nimic. Tăcerea ei îl făcu pe băiat să continue.

— M-ai băgat în belele aseară.

— N-ar trebui să te laşi păcălit aşa uşor, în acest

caz.

Băiatul vru să spună ceva, dar se răzgândi. Când în sfârşit vorbi, tonul îi era aspru.

— Şi totuşi, ce cauţi aici?

Se avântă spre ea şi o lovi în piept.

— Vii pe corabia mea.

Încă o lovitură.

— Mă bagi în belele.

Şi încă una.

— După care faci pe tupeista cu mine.

Şi încă una.

Zoya se dădea în spate la fiecare lovitură, încercând să se ferească de braţele puştiului. Dar cu fiecare pas înapoi, simţea cum sângele începe să-i clocotească. Imagini cu dl Whycherley şi orfelinatul se întrepătrunseră cu chipul puştiului, până când văzu negru în faţa ochilor. Aşteptă ca puştiul să ridice braţele încă o dată, apoi îl apucă de încheieturi şi i le răsuci cu putere. Fără să-i dea drumul, îl suci într-o parte, lipindu-l de un catarg. Apoi se prăbuşi pe punte, urmărind să vadă dacă îi remarcase cineva isprava. Câţiva piraţi se aflau în apropiere, însă cei mai mulţi păreau prea prinşi cu treburile lor ca să fi observat ceva. Zoya îşi îndreptă din nou atenţia asupra băiatului, care-şi apucase una dintre bretele, agăţată de catarg. Pe chipul lui se citi nedumerire, apoi furie. Ţâşni spre Zoya, acoperind-o cu o ploaie de pumni, la care Zoya răspunse aidoma, lovindu-i braţele şi pieptul. Nu după mult timp, se rostogoleau pe punte, luptându-se, fiecare încercând să ajungă deasupra. Toată povestea dură vreo treizeci de secunde, timp în care Zoya încasă vreo câţiva pumni, dar îi şi împărţi, la rândul său, până când, de undeva de sus, o voce tună:

— Gata!

Zoya şi puştiul îngheţară.

— Ce naiba credeţi că faceţi?!

Zoya îşi desprinse braţele încolăcite cu ale băiatului şi-l împinse la o parte. Ceva mai departe se afla un bărbat în vârstă, cu mâinile în şolduri şi sprâncenele stufoase încruntate într-un „V” ascuţit. În jurul lui se mai aflau vreo câţiva piraţi care-şi abandonaseră treburile şi se holbau la cei doi copii.

— Dacă vedea căpitanul scena asta, praf v-ar fi făcut, zise bătrânul. Să vă bateţi pe *Libelula.* Am trăit s-o văd şi pe-asta!

Zoya îi aruncă o privire puştiului, care părea ruşinat.

— N-am vrut decât…

— Ah, ia s-auzim, făcu bătrânul, încrucişându-şi braţele. Dacă nu mă înşel, ai dat de belea aseară fiindcă ţi-ai părăsit postul. Sunt tare curios care ţi-e scuza acum…

Zoya se ridică în picioare şi-şi scutură hainele.

— I-am cerut eu ajutorul.

Bărbatul se opri la jumătatea frazei.

— Poftim?

— I-am cerut ajutorul.

Bărbatul o privi în ochi.

— I-auzi. Şi tu eşti cumva nou-venita despre care am tot auzit vorbindu-se?

Zoya încuviinţă.

— Mă rătăcisem şi l-am rugat să mă ajute.

— Aşa deci.

Bărbatul o cântări din cap până-n picioare.

— Ei bine, o regulă pe care trebuie să o ştii, domnişorico, e că nu ai voie să-i distragi pe ceilalţi piraţi atunci când lucrează. Ai face bine să reţii asta.

Zoya zâmbi.

— Aşa voi face.

— Foarte bine, zise bătrânul.

Îi aruncă puştiului o ultimă privire, dădu din cap, apoi le făcu celorlalţi semn să se întoarcă la treaba lor. Zoya aşteptă ca aceştia să se îndepărteze, apoi îi întinse mâna băiatului. El se holbă la ea, privind-o cu neîncredere, după care întinse şi el mâna.

— Îţi cer scuze pentru aseară, zise Zoya. Şi îţi mai cer scuze şi pentru…

Făcu un semn din cap, arătând spre o vânătaie care începuse să i se vadă băiatului pe braţ.

Puştiul îşi privi pumnii, apoi se uită la semnele pe care i le lăsaseră Zoyei pe unul dintre obraji.

— Şi eu îţi cer scuze pentru…

Făcu o pauză, apoi reluă.

— … aia.

Zoya zâmbi în vreme ce băiatul îşi îndesa capătul rupt al bretelei în cămaşă.

— Boşorogul ăla avea dreptate, nu-i aşa? zise băiatul. Eşti nouă?

Zoya încuviinţă.

— Cum te cheamă?

— Zoya DeLarose.

— Ei bine, eu sunt Bucker Blake, spuse băiatul. Şi cred că-ţi sunt dator. Vrei să urci cu mine în gabie? O să-ţi fac turul de onoare.

— Sigur, răspunse Zoya. Dar cum ajungem acolo?

Bucker o privi de parcă fata tocmai şi-ar fi aruncat creierul peste bord.

— Ne căţărăm, prostuţo.

Şi, spunând acestea, ţâşni înspre cel mai apropiat catarg.

14

Bucker se căţărase deja până la bârna care făcea legătura dintre gabiile corabiei atunci când Zoya ajunse la baza lui. Se strădui să ţină pasul, dar, în ciuda eforturilor sale, rămânea mereu în urmă.

— Haide, o strigă Bucker. Până şi melcii sunt mai rapizi ca tine!

Când ajunseră la arborele mare, se luară la întrecere să vadă cine ajunge primul la platforma aflată la cea mai mare înălţime. Zoya se trase în sus pe greement[1], urcând câte două trepte deodată, hotărâtă să-şi demonstreze viteza. Însă Bucker era deja atât de departe, încât nici măcar un păianjen pe pânza lui nu l-ar mai fi ajuns din urmă. Când ajunse sus într-un final – abia respirând –, el îi aruncă un zâmbet compătimitor.

— Dacă vrei să te duc în cârcă data viitoare, nu trebuie decât să-mi spui.

Platforma se afla în vârful arborelui mare aidoma unei îngheţate în cornetul său. Nu părea să aibă vreun alt scop decât acela de loc de refugiu, unde echipajul putea să aibă parte de puţină linişte. După ce se propti bine pe scândurile de lemn, Zoya se simţi şi ea mulţumită. Briza care-i flutura pletele îi amintea de zilele în care se cocoţa pe acoperişul orfelinatului.

— E un spaţiu cam mic, zise Bucker, împingându-se în ea.

— Aşa s-ar părea.

— Toate instrumentele ăstea i-au aparţinut cândva Doctorului.

Bucker făcu un semn cu mâna înspre telescoapele şi instrumentele de măsurat împrăştiate peste tot.

— Era omul de ştiinţă al corabiei. A plecat acum

1 Greement — totalitatea catargelor (arborilor), velelor și parâmelor unei nave sau ambarcațiuni cu pânze (n. trad.).

vreun an. Cel mai deştept om din lume, îi făcu Bucker cu ochiul Zoyei. Sau, cel puţin, asta susţinea el. Dacă mă-ntrebi pe mine, era mai degrabă un boşorog morocănos.

Îi aruncă Zoyei un binoclu şi o îndemnă să-l folosească. Zoya şi-l puse greşit la ochi prima dată, iar Bucker se văzu nevoit să o înghiontească pentru a o corecta.

— De unde te-au cules?!

Din vârful arborelui mare, Zoya vedea întreaga corabie. Echipajul, mişunând în continuare cu treburile de dimineaţă, părea alcătuit din nişte furnici.

— Bun, zise Bucker, luând încă un binoclu, hai să-ţi zic care cine e. L-ai cunoscut deja pe cel mai important om de pe corabie, bineînţeles.

— Pe căpitan.

— Pe mine, prostuţo! Deşi nici căpitanul nu-i de lepădat, cred.

Zoya chicoti.

— Apoi, trebuie să te pui bine cu Cid Talpă-Uşoară, zise Bucker. El e pilotul.

Bucker arătă înspre prora corabiei. Pe o platformă ridicată se afla un bărbat înalt, atletic, cu părul până la umeri, decolorat de soare şi fixat cu o bandană. Peste un tricou alb purta o geacă maro de piele, specifică piloţilor, care-i amintea Zoyei de vechiturile pe care le văzuse în muzeul lui Garibald Amstad. Cu o mână învârtea o monedă de aur, iar pe cealaltă o ţinea pe timona vasului.

— Vezi cum urlă? o întrebă Bucker.

Zoya vedea foarte bine. În tot acest timp, nu făcuse decât să ţipe la un membru al echipajului, care împietrise.

— De fapt, e un tip de treabă, zise Bucker. Doar că

e cam stresat atunci când zboară. Asta susţine mama, în orice caz.

— Unde-i mama ta?

— Acolo, spuse Bucker, ducându-şi genunchii la bărbie şi învârtindu-se pe spate. Arătă apoi înspre o doamnă voinică, la vreo patruzeci de ani, care se sprijinea de peretele de lăzi în spatele căruia Zoya se ascunsese în seara precedentă. În faţa ei, vreo doi piraţi exersau lupta cu săbiile.

— Mama ta îi învaţă să lupte cu sabia? întrebă Zoya, impresionată.

— Rosie Blake e cea mai tare din văzduh!

Zoya urmări cum femeia îi smulge sabia unuia dintre învăţăceii săi şi o mişcă hotărât înspre celălalt. Cel de-al doilea învăţăcel scăpă sabia din mână şi dădu din cap uimit.

Zoya se întoarse spre Bucker.

— Şi Beebee?

— Beebee? făcu Bucker. Mi-e cel mai bun prieten de pe toată corabia.

Se mişcă pe burtă ca să-şi poată întinde capul peste marginea platformei. Zoya făcu la fel, ignorând senzaţia de greaţă din stomac. Îl zări pe Beebee, care încerca să se joace cu o pasăre ce stătea aproape de parapet, la babord[2]. Pasărea, temându-se probabil că urma să devină tocăniţă, se dădea înapoi de fiecare dată când Beebee făcea un pas înspre ea. Uimirea care se citea pe chipul lui Beebee îl făcu pe Bucker să chicotească. Făcu un semn din cap înspre Beebee.

— Stai numa' să vezi cum luptă.

Beebee era uriaş, chiar mai mare decât i se păruse Zoyei cu o seară înainte. Capul lui era cât trunchiul ei

---

2 Babord — partea stângă a unei nave, privind de la pupă spre proră (n. trad.).

şi era acoperit cu o căciulă groasă, reiată. Bicepşii enormi ameninţau să-i rupă mânecile tricoului alb.

— Chiar aşa? făcu Zoya.

— Da, răspunse Bucker. Cu o singură mână, ar putea sfărâma craniul celor mai mulţi oameni. Şi e campion la box. A câştigat toate luptele în care a intrat vreodată.

— Mişto.

Zoya îşi ridică binoclul vrând să se uite mai bine, dar în acel moment zări ceva la orizont. La început, crezu că era o altă corabie zburătoare care despica norii, însă apoi îşi dădu seama că, dac-ar fi fost aşa, ar fi trebuit să fie una acoperită complet de zăpadă. Ceva nu era în regulă. Îi arătă şi lui Bucker formaţiunea pe care o văzuse.

— Ce-i aia?

Bucker, care până atunci studiase unul dintre instrumentele Doctorului, se întoarse spre Zoya şi se uită prin binoclu. Chipul îi îngheţă subit când îşi dădu seama ce avea în faţa ochilor.

— O, Doamne, se tângui el. Nu din nou. Cid o să mă omoare!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zoya.

— Vezi bucata aia înnegrită din vârf?

— Nu, spuse Zoya.

— Tocmai.

Bucker se dădu jos cu spatele de pe platformă şi începu să coboare pe plasă.

— Uite ce e, îţi cer scuze pentru bătaia de mai devreme. Mi-a părut bine să te cunosc, ne mai vedem! Apoi se făcu nevăzut printre pânze. Zoya îşi ridică binoclul ca să se mai uite o dată la obiectul misterios. De data asta, simţi un ghem în stomac. Dinaintea corabiei, apropiindu-se tot mai mult, era un munte.

Doar că, în locul în care ar fi trebuit să se afle culmea, se iţea un ocean portocaliu clocotitor. O, *uau,* îşi spuse Zoya în sinea ei, mai să cadă de pe platformă, *un vulcan.*

15

Zoya o zbughi de pe platformă, ba căţărându-se, ba picând de-a dreptul de pe greement. Făcu băşici în palme încercând să se ţină după Bucker, care ajunsese deja mult sub ea. Pe la jumătatea drumului, Zoya se opri şi se uită înspre vulcan, care devenise între timp mult mai mare. Din craterul său încreţit, vulcanul scuipa vălătuci mari de cenuşă, care se apropiau de corabie, întunecându-i Zoyei priveliştea. Socoti că mai aveau cam un minut până când urmau să fie învăluiţi în cenuşă şi încă unul până când aveau să se izbească de vulcan.

Zoya grăbi pasul şi ajunse pe punte, cu inima bătându-i să-i iasă din piept şi cu palmele, carne vie. Se uită în jurul ei, căutându-l pe Bucker, care ajunsese între timp în cealaltă parte a corabiei şi alerga spre Cid. Neavând unde altundeva să se ducă, se luă după el.

Când ajunse în dreptul lui, Bucker striga din toţi rărunchii.

— … acolo, un vulcan!

Cid îi aruncă băiatului o privire care părea să spună că mai auzise gluma şi cu altă ocazie şi că n-avea chef să o audă din nou. Dar când Bucker rămase neclintit, deveni brusc foarte serios. Îşi băgă imediat pipa în buzunar şi miji ochii, privind în depărtare. Deveni livid. Îşi puse la ochi un binoclu şi se mai holbă încă vreo câteva secunde – iar fruntea i se încreţi tot

mai tare pe măsură ce studia mai atent priveliştea –, apoi azvârli binoclul şi se întoarse spre Bucker.

— Ai lăsat-o pe ultima clipă de data asta, puştiule!

Dar înainte ca Bucker să poată răspunde, Cid se şi apucase să împartă ordine în stânga şi-n dreapta.

— Măriţi viteza! urlă el. Ridicaţi vela de tot!

După ce îi puse pe toţi în mişcare, pilotul reveni la Bucker.

— Bun, iar acum ai face bine să-l găseşti pe Beebee în următoarele treizeci de secunde, că, de nu, vom mânca lavă la prânz.

Bucker ţâşni imediat către proră, iar Zoya rămase singură cu Cid. Îl privi cu atenţie ca să vadă care avea să-i fie următoarea mişcare, dar el nu se clinti. În schimb, se lăsă pe timona corabiei şi se holbă la vulcanul care se apropia ameninţător. Zoyei îi veni să se ducă glonţ la el şi să-i urle să facă ceva. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare să n-o ia la goană şi să nu apuce timona.

— De ce nu schimbăm direcţia? lăsă Zoya să-i scape.

Cid îşi întoarse capul lent spre ea.

— În vreo zece secunde, corabia se va izbi de un perete de aer fierbinte. În acel moment, hardughia asta de lemn va începe să se scuture ca o tamburină. Nici douăzeci de oameni n-ar fi suficient de puternici pentru a ţine timona. Un singur om de pe corabia asta e în stare să o facă…

Cid se uită peste umărul Zoyei.

— … şi tocmai ce-a ajuns.

Zoya se întoarse şi îi văzu pe Bucker, urmat de Beebee, Vaspine şi mama lui Bucker, care alergau spre proră.

— L-am găsit, zise Bucker în clipa în care ajunse la

ei.

— Foarte bine, puştiule.

Cid se întoarse către Beebee.

— Beebee, prinde timona şi trage de ea cât de tare poţi tu!

— În ce direcţie?

— În oricare!

Beebee se puse pe treabă. Cid îl prinse pe vlăjgan de braţ pe când se îndepărta.

— Orice-ar fi, nu-i da drumul!

Beebee se fixă în spatele timonei în clipa în care Vaspine şi Rosie ajunseră şi ei.

— Ce se petrece? întrebă căpitanul.

— Sper că ai nişte cârnaţi la tine, zise Cid, făcându-i semn peste umăr, fiindcă atmosfera va deveni incendiară.

Vaspine se întoarse spre vulcanul care se înălţa ameninţător dinaintea lor şi din al cărui crater continuau să se reverse cu furie valuri de cenuşă. După care se întoarse din nou spre Beebee şi îi zâmbi larg.

— Ţine-te bine, fiule!

Beebee îşi încleştă mâinile pe timonă taman în momentul în care corabia fu lovită de primul val de aer încins. Corabia se cutremură, dărâmându-i pe toţi ca pe nişte popice. Doar Beebee rămase în picioare, ţinându-se de timonă cu mâinile sale uriaşe şi rotindu-i spiţele. În cele din urmă, timona se blocă în cel mai îndepărtat punct al său, iar Beebee se lăsă asupra ei ca să evite ca roata să revină în poziţia iniţială, muşchii reliefându-i-se pe sub piele sub presiunea efortului.

Pe măsură ce se apropia de vulcan, corabia deveni tot mai instabilă, azvârlindu-i pe Zoya şi pe toţi ceilalţi cât colo. Zoya avu norocul să fie făcută afiş pe un

catarg mai mic, pe care-l cuprinse cu ambele braţe. Odată ce se apucă bine, începu să facă mici paşi împrejur, până când zări vulcanul. În acel moment, deja putea desluşi câte-un bolovan ici-colo pe versant şi îi simţea căldura arzându-i fruntea. Un puternic miros de sulf o făcu să-şi desprindă un braţ de pe catarg şi să şi-l ducă la nas.

La puntea de comandă, Beebee începuse să tremure. Un zgomot profund, răguşit, ieşea din gâtul lui de fiecare dată când expira, iar o venă îi pulsa atât de tare la tâmplă, că părea că stă să explodeze.

— Încă zece secunde, strigă Cid.

Beebee scoase un răget atât de puternic, încât Bucker tresări. Se lăsă peste timonă, sforţându-se pentru ultima oară, fiecare fibră a trupului său părând la fel de dură ca granitul. Încet-încet, corabia se îndepărtă de vulcan către cerul senin. Pe măsură ce lăsau vulcanul tot mai mult în urmă, turbulenţele deveniră tot mai puţin violente. Unul câte unul, membrii echipajului se ridicară în picioare, clătinându-se. Doar după ce fu sigur că nu mai erau în niciun pericol, Beebee dădu drumul timonei şi se prăbuşi pe punte.

— Data viitoare, îi zise lui Bucker, abia respirând, când îmi spui că mă aşteaptă o surpriză…

— Da?

— … să ştii că prefer îngheţata.

16

Trecu aproape o zi întreagă înainte ca lucrurile să revină la normal pe corabie. Zoya îşi umplu timpul alergând de colo-colo de la un pirat la altul, oferindu-se să-i ajute şi străduindu-se să-şi ascundă nemulţumirea

când era refuzată. Din când în când, câte unuia i se făcea milă de ea, fiindcă era nouă, şi îi inventa ceva de făcut. În timp ce-şi îndeplinea sarcina, Zoya îi descosea despre viaţa lor pe corabie, evitând însă, cât de bine se pricepea, să răspundă la întrebările despre viaţa ei.

La apusul soarelui, mare parte din funingine fusese curăţată de pe punte, focurile stinse, vesela şi oalele reaşezate în dulapuri, iar paturile îndreptate. Împreună cu restul echipajului, Zoya se duse înăuntru pentru masa de seară, apoi se reîntoarse pe punte pentru a sta de vorbă cu alţi piraţi. Primul cu care sporovăi fu un fost acrobat de circ, al cărui rol pe *Libelula* era acela de a-şi contorsiona trupul pentru a pătrunde în cele mai inaccesibile locuri de pe corăbiile pe care le jefuiau. Apoi stătu de vorbă cu o doamnă care se lăuda că avea zece copii la sol şi care îşi dorea ca fiecare dintre ei să aibă propria corabie zburătoare… „la fel ca şefu”.

Într-un final, Zoya ajunse la puntea de comandă, unde avusese loc întreaga scenă cu vulcanul. Acum era învăluită în linişte. Timona – care fusese forţată la maximum de Beebee – stătea nemişcată în mijlocul platformei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Zoya se strecură până la ea, închipuindu-şi că era căpitanul propriei corăbii. Apucă de cavile, de fiecare parte a timonei, şi încercă să vadă cât de mult poate roti.

— E mult mai uşor când n-ai de-a face cu un vulcan, spuse o voce.

În spatele Zoyei se afla Beebee, care stătea pe jos, cu spatele lipit de bord. Avea lângă el o sticlă de dezinfectant cu care îşi îngrijea palmele făcute ferfeniţă. Zoya se duse la el.

— Te dor, nu-i aşa?

— Au fost şi mai rău de atât.

— A fost incredibil ce ai făcut.

— E uşor când eşti aşa de mare ca mine, îi ignoră Beebee complimentul. Zoya, nu?

Zoya încuviinţă.

— N-ai mai încercat iar să sari de pe vreo corabie, nu-i aşa?

Zoya se înroşi amintindu-şi ce se întâmplase.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Beebee termină cu dezinfectatul rănilor, apoi se ridică şi se duse la timonă ca să vadă dacă nu cumva provocase vreo stricăciune.

— Îmi pare rău că a trebuit să te-apuc de coardă, continuă el. Puteam să-ţi rup gâtul. Pe de altă parte, n-a fost tocmai isteţ să sari de pe o corabie zburătoare, aşa că suntem chit.

— Mda, fu de acord Zoya.

I se alătură lui Beebee la timonă.

— Ştii, dintre toţi oamenii ăştia de pe corabie, tu te apropii cel mai mult de felul în care îmi imaginam că arată un pirat al văzduhurilor.

— Fiindcă sunt mare?

— Da, şi fiindcă ai muşchi, îţi lipsesc vreo câţiva dinţi, ai tatuaje…

Beebee râse.

— Bănuiesc că par, într-adevăr, mai înfricoşător decât ceilalţi. Ce trebuie să-ţi aminteşti, totuşi: căpitanul nu se află în fruntea unei corăbii zburătoare obişnuite.

Beebee privi în depărtare la o corabie care tocmai trecea pe lângă ei. Zoya se uită şi ea. În vârful catargului mare se iţea un steag negru.

— Un pirat obişnuit n-ar fi rezistat prea mult sub comanda căpitanului.

— Dar tu cum de-ai reuşit?

Beebee râse din nou, fără să se mai oprească însă, iar Zoya avu senzaţia că spusese ceva amuzant.

— Nu-s atât de periculos pe cât par, spuse el, într-un final. Poate că par rudă cu dracu', dar, de fapt, am fost învăţat să fiu un om bun şi drept pe când eram doar un puşti, aşa că bun şi drept am rămas.

— Dar cu cicatricele tale cum rămâne?

Beebee se opri să-şi aleagă cuvintele.

— Câteodată trebuie să lupţi pentru ce e drept.

17

— Te-am văzut când te jucai cu păsările, zise Zoya.

Beebee îşi dădu ochii peste cap.

— M-ai văzut, ai? Am tot încercat să mă împrietenesc cu creaturile astea mici, dar nu vor să se apropie de mine nici să le pici cu ceară. Am încercat de toate – să stau jos, să stau în picioare, să le ignor, să le momesc cu bunătăţi, am încercat până şi să le zâmbesc!

Beebee rânji, dezvăluindu-şi dinţii atât de strâmbi, încât Zoya înţelese pe dată de ce se speriau păsările de el.

— Tot ce-mi doresc e să ţin una în palmă.

Dl Whycherley fusese un ornitolog pasionat, despre care se spunea adesea că ştie mai multe despre păsări decât păsările însele. În grădina orfelinatului avea vreo două tăviţe cu hrană pentru păsări, iar Zoya era adesea cea care le curăţa şi reumplea, drept pedeapsă pentru năzbâtiile ei. Aşa că ştia tot ce se putea şti despre păsări şi era convinsă că-l putea învăţa şi pe Beebee cum să şi le facă prietene pe cele de pe *Libelula.*

Zoya se uită de-a lungul punţii de comandă să vadă dacă era vreo pasăre primprejur. Singura pe care o zări fu un porumbel care ciugulea ceva în spatele punţii. Zoya stăpânea foarte bine gânguritul porumbeilor, aşa că începu să-l imite. Pasărea îşi înclină capul şi o fixă pe Zoya. Cu ochii aţintiţi asupra lui, Zoya se apropie de porumbel, până când ajunse la doar un metru distanţă de el.

— Fii atentă, o să-şi ia zborul, făcu Beebee, dar Zoya îi făcu semn cu mâna să tacă. Pe cealaltă o ţinea întinsă, lipită de punte, în direcţia păsării. Porumbelul se uită temător. Porni apoi cu paşi mici către ea. Zoya rămase nemişcată, aşteptând ca pasărea să facă şi ultimii paşi – apoi porumbelul îi sări direct în palmă. Beebee se uită la pasăre, apoi la Zoya.

— Cum…? îngăimă el.

— Secretul e gânguritul, şopti ea. Pot să te învăţ, dar va dura ceva.

Beebee se apropie de pasăre, dar mişcarea fu prea bruscă, aşa că porumbelul îşi luă zborul. Îl urmăriră cum se îndepărtează pe partea laterală a corabiei, apoi se face nevăzut.

— Înţelegi ce zic? spuse Beebee.

— Trebuie să fii blând, zise Zoya.

— Blândeţea nu-i tocmai punctul meu forte. Auzi, vrei să mă-nveţi cum să momesc şi eu o pasăre, să se aşeze în mâna mea?

— Sigur că da, răspunse Zoya. Şi poate mă înveţi şi tu pe mine să mă bat?

Beebee chicoti.

— Te-am mirosit că eşti o bătăuşă din clipa în care te-am zărit. Foarte bine, dacă mă ajuţi, te voi face cea mai tare pugilistă de pe vas.

Îi făcu cu ochiul.

— În afară de mine, bineînţeles.

— Bineînţeles, încuviinţă Zoya.

Mai pălăvrăgiră vreo câteva minute, după care Beebee se scuză şi plecă spre cabinele echipajului. Ajunsese deja în dreptul punţii de comandă când se opri, ridică un deget şi se întoarse spre Zoya.

— Era să uit, zise el, căpitanul a reuşit să-ţi facă rost de o cabină. Vrei s-o vezi?

Zoya îşi aminti noaptea petrecută în cămăruţă şi o trecu un fior rece pe şira spinării.

— Da, te rog.

Zoya îl urmă pe Beebee de-a lungul punţii, pe lângă vreo trei piraţi care făceau tracţiuni la una dintre grinzile transversale, apoi înspre cabina căpitanului. Înainte să ajungă însă la pasajul care ducea către Vaspine, Beebee se aplecă pe sub o boltă, o coti la stânga, după care se opri în faţa unei uşi mici din lemn.

— Aici, zise el. Crezi că te descurci să ajungi înapoi pe punte dimineaţa?

Zoya zâmbi.

— Cred că da.

Beebee dădu din cap, apoi se făcu nevăzut.

Camera era destul de primitoare. Se uită de jur-împrejur o vreme şi decise că era dotată cu toate cele trebuincioase – un pat, o masă, un scaun, o lampă şi chiar şi cu un maldăr de cărţi de citit, în caz că se plictisea.

Preţ de câteva secunde, Zoya nu scoase un sunet, deopotrivă încântată şi speriată. Apoi îşi simţi ochii tot mai obosiţi. Şi zărindu-şi patul care, deşi nu neapărat confortabil, era totuşi un pat, Zoya încuie uşa, îşi aruncă pantofii cât colo şi se strecură sub aşternuturi.

18

Zoyei îi luă ceva timp să adoarmă. Se tot foi, iar la un moment dat chiar îşi azvârli pătura pe podea, după care se dădu jos din pat ca să o recupereze. Povestea pe care i-o spusese Vaspine nu-i dădea pace. Avea atât de multe întrebări despre tatăl şi despre mama ei! Ce fel de oameni erau? Cum vorbeau? Cum se mişcau? Se gândi şi la Kane. Ce avea să se întâmple dacă nu puteau să scape de el? Dacă nu avea să renunţe niciodată?

Într-un final adormi, dar după vreo câteva ore, în miezul nopţii, fu trezită de o bătaie la uşă. La început, nu reuşi să-şi dea seama dacă sunetul era real sau parte din vis, aşa că se întoarse pe cealaltă parte şi-l ignoră. Când îl auzi din nou însă – insistent, de data asta –, îşi dădu seama că într-adevăr era cineva la uşă. Cu ochii mijiţi, se dădu jos din pat şi deschise uşa.

— Da?

Bucker se afla în prag, cu o expresie iritată pe chip.

— Mă bucur că ai catadicsit să deschizi într-un final, zise el, fiindcă mă pregăteam să-l chem pe Beebee să-ţi dărâme uşa.

— Amuzant, mormăi Zoya.

— Văd că nu eşti o persoană matinală, continuă Bucker, ridicând din sprâncene. Hai, îmbracă-te! Căpitanul vrea să te vadă.

— Pe mine?

— Nu, pe regele lumii. Normal că pe tine!

— De ce?

— Hai odată! făcu Bucker.

Zoya se îmbrăcă şi îl urmă pe Bucker, care se îndrepta grăbit către cabina lui Vaspine. Deşi era toiul nopţii – Zoya îşi dădu seama după luna plină de pe cer

–, corabia era plină de viaţă. Piraţii umblau de colo-colo – meştereau la pânze, cărau hrană, armuri, arme. Zoya remarcă îndată că toată lumea era îmbrăcată în negru şi că, exceptând trei lămpi cu flacăra mică, toate luminile fuseseră stinse.

— Ce se petrece? îl întrebă pe Beebee când trecu pe lângă ea.

— Domnişoara cu păsările! făcu Beebee, dar, înainte să poată obţine vreo informaţie de la el, Bucker o prinse de braţ şi o trase după el. Când ajunseră la cabina lui Vaspine, constatară că era ticsită de lume. În clipa în care o zări pe Zoya, le ceru tuturor să plece, mai puţin ei şi lui Rosie.

— Baftă, le ură Vaspine în timp ce se îndepărtau.

— Ne vedem mai târziu, Zoya, spuse Bucker, închizând uşa după el.

Vaspine îi ceru Zoyei să stea jos.

— Ai cunoscut-o pe mama lui Bucker, nu-i aşa?

— Nu în mod oficial.

— Eu sunt Rosie, zise femeia, întinzându-i mâna. Îmi pare bine să te cunosc. Bucker mi-a povestit totul despre tine.

Vaspine se aşeză pe biroul din faţa Zoyei.

— Zoya, s-a ivit o ocazie prea bună ca să o ratăm.

— OK, zise Zoya, aşteptând continuarea.

— O corabie zburătoare a fost zărită undeva spre dreapta, spuse Rosie.

Se duse la fereastră şi dădu la o parte draperiile.

— Aruncă şi tu un ochi.

Zoya se apropie şi se uită în direcţia indicată de Rosie. În depărtare, zări două linii paralele de luminiţe pâlpâitoare, abia vizibile. De la fereastra cabinei lui Vaspine păreau minuscule, dar dacă vasul se afla la o distanţă atât de mare pe cât părea, iar ea reuşea totuşi

să le desluşească, trebuia să fie o corabie enormă!

— N-avem parte de prea multe şanse ca aceasta, continuă Rosie. Este un vas de croazieră, care plimbă turiştii prin lumea-ntreagă. E plin de oameni bogaţi. Banii pe care-i vom lua de la ei le vor asigura oamenilor de la sol hrana pe un an întreg.

— Ne îmbarcăm în noaptea asta, spuse Vaspine. În vreo zece minute. Eu voi conduce echipa. În mod normal, cel mai nou membru ne însoţeşte ca să înveţe mersul lucrurilor. Dar fiindcă tu abia ni te-ai alăturat, aş vrea să stai de pază într-una dintre gabii…

Zoya tresări.

— Nu!

— Poftim?

— Vreau să vin cu voi.

Vaspine se uită la Rosie, care se află încă în dreptul ferestrei. Femeia ridică o sprânceană.

— Rosie, spuse căpitanul, eşti drăguţă să ne laşi un pic singuri?

Rosie încuviinţă din cap, apoi îi aruncă Zoyei un zâmbet şi părăsi încăperea. După ce ieşi, Vaspine se apropie de fată.

— Zoya, nu te protejez de Kane doar ca să te expun unor pericole şi mai mari.

— Dar vreau să merg, făcu Zoya. În cazul în care Kane îşi face apariţia, iar eu nu învăţ să lupt, voi fi o victimă sigură.

Vaspine făcu un semn din cap înspre luminiţele care pâlpâiau în depărtare.

— Va fi periculos. S-ar putea să aibă agenţi de pază, agenţi ai aviaţiei militare. Noi ştim ce avem de făcut, dar tu, nu.

— Şi cum se presupune că o să învăţ?

— O să înveţi. Dar în timp.

Zoya îşi stoarse creierii, încercând să găsească o cale prin care să-l convingă, apoi ridică un deget.

— Ştiu să fac chestii, zise ea. Mă pricep la furişat. Şi ştiu să deschid încuietori. Am deschis-o pe cea de la celula în care mă băgaseşi.

Vaspine îi aruncă o privire piezişă. Simţind că avea o şansă, Zoya se uită în jurul ei, căutând o încuietoare pe care să o deschidă. Singurul obiect la îndemână era seiful căpitanului – o cutie neagră din fier, aflată pe podea, lângă biroul lui. Zoya se îndreptă spre el, îngenunche şi se apucă să desfacă încuietoarea. După un minut, se auzi un *clic* de undeva din spatele cutiei, urmat de sunetul emis de un arc. Uşa seifului se deschise.

Căpitanul o privi, apoi se duse la seif. Se aplecă să studieze încuietoarea, plimbându-şi degetele peste ea şi analizând situaţia. Apoi închise uşa şi puse încuietoarea la loc. Îşi îndreptă spatele şi se duse la birou, pierdut în gânduri. În tot acest timp, Zoya nu scoase un cuvinţel. Învăţase de mult să-şi ţină gura după ce demonstra ce avea de demonstrat. În cele din urmă, căpitanul se întoarse către ea.

— Dacă vii, stai numai cu mine şi nu te îndepărtezi nici măcar cu un pas. E clar?

— Da.

— Şi faci exact ce-ţi spun.

Zoya încuviinţă.

— În acest caz, spuse Vaspine, în zece minute să fii gata de plecare. Du-te!

19

Doisprezece piraţi stăteau aliniaţi pe punte, gata să ia parte la raid. Toţi erau îmbrăcaţi în negru, cu

chipurile mâzgălite şi părul înnegrit. Câţiva dintre ei îşi aruncară priviri suspicioase când o zăriră pe Zoya, dar fata se mulţumi să le zâmbească. În stânga ei, Rosie îşi ascuţea sabia, în timp ce sporovăia cu un alt pirat. Şi Beebee era acolo, înfăşurându-şi încheieturile de parcă s-ar fi pregătit de un meci de box. La dreapta lui Beebee se afla Cid, iar în faţă, adresându-li-se tuturor, Vaspine.

Zoya îl zări pe Bucker, care se apleca peste bord, ignorându-l complet pe căpitan. Se strecură lângă el şi îl bătu pe umăr. Bucker se întoarse brusc, având deja pregătită o scuză care să-i justifice neatenţia, dar când o zări pe Zoya, se relaxă.

— Nu face de-astea! zise el. Am crezut că eşti mama!

Zoya se uită spre Rosie, care îl asculta pe căpitan.

— Aha, mersi!

Bucker începu să râdă.

— Să înţeleg că vii şi tu, aşadar?

— Dacă stau mereu pe lângă el.

Bucker se aplecă spre ea.

— Nu-ţi face griji, şi mie mi-a zis la fel la primul meu jaf. Îşi uită repede cuvintele dacă îşi dă seama că nu te pui aiurea în pericol.

Zoya se căţără pe bord.

— Se vede corabia? întrebă Bucker. Ne ţinem după ea de ceva vreme.

În depărtare se zărea silueta unui vas uriaş. Chiar şi de la o asemenea distanţă, corabia era suficient de mare încât să eclipseze luna, conturând o aureolă bizară, în formă de corabie, deopotrivă frumoasă şi înfricoşătoare. Presărate de-a lungul carenei vasului de croazieră erau aceleaşi luminiţe abia vizibile pe care Zoya le zărise din cabina căpitanului, doar că acum îşi

putea da seama că era vorba despre nişte hublouri. Lor li se alăturau, undeva deasupra vasului, noi sclipiri colorate, care explodau, apoi se stingeau – pânze de păianjen, fântâni şi roţi.

— Uau, şopti Zoya, credeam că artificiile nu-s permise pe vasele zburătoare.

— Nu sunt, zise Bucker, îi sperie pe ceilalţi piloţi. Dar vasele de croazieră le folosesc oricum. E incredibil câte chestii îţi poţi permite fără să păţeşti nimic atunci când eşti bogat!

Zoya se uită din nou înspre vasul de croazieră şi se încruntă.

— Şi totuşi, care-i planul de atac?

— În seara asta are loc o cină specială pe vas, organizată în cinstea familiilor bogate care se ocupă de comerţul cu arme în partea asta a cerului, răspunse Bucker. De asta sunt artificii. Ne vom strecura la bord, apoi până sus prin cale, după care ne vom întâlni toţi în sala de mese. Nici nu-şi vor da seama ce i-a lovit.

Zoya încuviinţă. Începu să bată darabana pe marginea bordului.

Bucker se uită în zare.

— Ţi-e frică?

— De raid?

Zoya încetă să se mai joace cu degetele.

— Cred. Un pic. Deşi cred că nu voi fi într-un pericol mai mare decât sunt deja.

Zoya îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală, dar era prea târziu. Chipul lui Bucker se lumină de îndată ce realiză ce spusese fata. Un secret! Zoya se gândi că avea cam cinci secunde la dispoziţie să găsească o explicaţie plauzibilă şi începu să-şi stoarcă creierii în căutarea uneia. Dar înainte ca Bucker să apuce să spună ceva, Zoya fu salvată de Rosie, care se

aplecă şi o prinse de mânecă.

— Zoya, tu ai zis că vrei să vii cu noi, aşa că fii atentă!

Rosie se întoarse din nou spre căpitan. Zoya îi aruncă o privire lui Bucker, apoi zâmbi şi ridică din umeri. Înainte ca el să o poată apuca de braţ, Zoya îşi luă tălpăşiţa şi se strecură prin mulţime pentru a ajunge în faţă. Când ajunse acolo, căpitanul tocmai se pregătea să încheie. Ultimele sale cuvinte fură urmate de urale din partea piraţilor prezenţi. Vaspine aşteptă ca uralele să se stingă, apoi se întoarse către Cid, care fuma pipă sprijinit de bord.

— Cid?

— Şefule?

— Du-ne acolo.

20

În următoarea oră, Cid cârmi *Libelula* spre vasul de croazieră. Când se apropiară suficient de mult pentru a le vedea gabiile, Vaspine ordonă ca toate luminile care mai erau aprinse să fie stinse. Corabia avea să se apropie în linişte deplină, invizibilă pe cerul întunecat al nopţii. Zoya îşi întinse capul într-o parte şi ascultă vântul care cutreiera carena. Luna, acum complet acoperită, arunca o lumină discretă pe puntea vasului de croazieră. Privind mai atent, abia desluşi siluetele oamenilor aflaţi la bord.

Simţi apoi o bătaie pe umăr.

— Haide, şopti Beebee.

În beznă, Zoyei îi era greu să se ţină după Beebee, aşa că îl apucă de tricou şi speră ca totul să meargă strună. După câteva minute de înaintat pe dibuite, ajunseră la extremitatea prorei. Vaspine conduse

grupul prin îngrămădeală către două transportoare mici, deschise în partea superioară şi fixate de punte. Se opri când ajunse în dreptul celei dintâi şi aşteptă ca fiecare pirat să treacă prin dreptul lui, ca să-i arate unde trebuia să se urce.

— Tu vii cu mine, îi spuse Zoyei, când îi veni rândul.

Zoya se urcă în vasul de lângă ea şi se aşeză lângă Bucker.

— Şi acum ce urmează? şopti ea.

În spatele ei, Vaspine tocmai îi indicase ultimului pirat unde să se aşeze şi sări pe singurul loc care mai rămăsese liber.

— Acum urmează partea dificilă, spuse Bucker. Trebuie să ne urcăm pe vasul lor fără ca ei să se prindă.

Cu o mişcare din încheietură, Vaspine făcu semn ca ambele transportoare să fie desprinse de corabie. Motoarele lor prinseră viaţă, iar în clipa următoare se îndreptau deja către vasul de croazieră. Piraţii nu scoteau un sunet, privind înainte sau în urma lor, la *Libelula,* profitând de şansa atât de rară de a vedea corabia de dedesubt. Motoarele erau atât de silenţioase, încât Zoya se simţea neliniştită şi se ruga să intervină ceva care să spargă tăcerea. Îşi imagină că tusea i-ar fi putut gâdila pieptul unuia dintre ei şi, nici bine n-apucă să-şi termine gândul, că şi simţi cum i se înalţă pe gât. Îşi duse rapid mâna la gură, pregătită să înăbuşe sunetul, dar înainte să apuce să-l amuţească de tot, tusea explodă scurt şi ascuţit.

— Linişte deplină! spuse Vaspine, aruncându-i o privire aspră Zoyei.

Transportoarele se apropiau treptat de zona centrală a vasului de croazieră, poziţionate dedesubtul

acestuia. Într-un minut, se apropiară într-atât de mult, încât Zoya putu să desluşească scârţâitul chilei în bătaia vântului. Erau deja atât de aproape, că Vaspine, chiar şi aşezat, putea să lovească uşor în carena vasului. Repetă bătaia de mai multe ori, până când descoperi punctul pe care-l căuta şi le făcu semn ambelor transportoare să se oprească.

— Aici! îi făcu semn lui Beebee.

Beebee se ridică şi scoase de sub scaun un dispozitiv despre care Zoya n-avea nici cea mai vagă idee ce-ar putea fi. Lung cât antebraţul lui, era prevăzut cu un mâner lustruit şi o piedică la un capăt, iar la celălalt, cu o lamă circulară zimţată. Beebee îl ridică deasupra capului, apăsă un buton şi se apucă să taie carena. Dispozitivul abia dacă făcea vreun zgomot.

— Doctorul, murmură Bucker.

— Ce? şopti Zoya.

— Fierăstrăul, e al Doctorului. L-a meşterit înainte să plece. Funcţionează prin vibraţii.

Zoya îl văzu pe Beebee decupând un cerc mare în chila navei, suficient de larg pentru ca prin el să se poată strecura trei oameni. Tot atâţia trebuiră să ţină bucata în loc când Beebee se pregătea să încheie cercul. După încă vreo câteva secunde, termină treaba, iar piraţii scoaseră bucata de lemn, pe care o aruncară apoi peste bord. Zoya o urmări dispărând în beznă.

— Sunteţi pregătiţi? întrebă Vaspine.

Răspunsurile fură douăsprezece „da”-uri şoptite. Unul câte unul, piraţii părăsiră transportoarele şi se urcară pe vas prin deschizătură. Ultimul fu căpitanul, care, după ce urcă pe vas, îi făcu semn femeii aflate dedesubt să ducă transportoarele înapoi la *Libelula.*

Zoya văzu cum femeia leagă vehiculele unul de celălalt cu o frânghie, apoi porneşte motoarele. Acum, că singura lor cale de scăpare se îndepărta, avu o senzaţie de nelinişte în stomac. *Am face bine să nu o dăm în bară!*

Vaspine, pe de altă parte, era la fel de calm ca întotdeauna. În întunericul calei, aprinse un chibrit şi se întoarse către piraţi.

— Organizaţi-vă în grupuri. Ne vedem aici în zece minute. Fără greşeli şi, foarte important, fără victime. S-a-nţeles?

— Da.

Vaspine stinse chibritul.

— Atunci, să mergem!

21

Zoya rămase lângă Vaspine, în timp ce restul se împrăştiară care-ncotro. Din câte putuse să-şi dea seama în întuneric, se aflau în sala motoarelor. Era înconjurată de turnuri uriaşe de metal, care ajungeau până la tavan, fiecare sâsâind şi pocnind ritmic. Aerul din încăpere era fierbinte şi plin de aburi, iar un miros puternic de petrol îi provoca Zoyei o senzaţie teribilă de greaţă.

Vaspine o conduse prin labirint, luând-o când la stânga, când la dreapta, de parcă ar mai fi făcut drumul de o mie de ori. După o vreme, Zoya îşi dădu seama că se îndreptau către o luminiţă aflată în capătul îndepărtat al punţii. Acolo, în uşă, înfulecând un sendviş, stătea unul dintre inginerii vasului de croazieră.

— Cum vom trece de el? şopti Zoya.

Ascunzându-se în spatele unei pompe de motor,

Vaspine îi făcu Zoyei cu ochiul.

— Aşa.

Cu capul plecat, căpitanul o luă la fugă pe lângă pompă şi ajunse fix în spatele inginerului. Mecanicul, neauzind nimic, continua să-şi mănânce sendvişul şi să privească în depărtare. Dintr-un săculeţ, Vaspine scoase o bucată mică de metal. O sărută o dată, apoi o lăsă să cadă printre roţile zimţate înşiruite de-a lungul carcasei pompei. Bucata de metal se prăvăli printre roţi, apoi se opri şi, dintr-odată, vălătuci de fum începură să iasă din lateralul lor. Inginerul auzi zgomotul, îşi aruncă sendvişul pe o masă aflată în apropiere şi se duse târşâindu-şi picioarele să vadă ce se întâmplase. Într-o fracţiune de secundă, Vaspine sări din ascunzătoarea sa, îl apucă pe inginer de-un loc aflat între gât şi umăr, îl ţinu bine o clipă, apoi îl prinse pe când se prăvălea la pământ.

Zoya dădu din cap uimită, nevenindu-i să creadă la ce tocmai asistase. O clipă mai devreme, bărbatul fusese treaz, apoi Vaspine îl prinsese şi gata, leşinase. Înainte să apuce să mai analizeze situaţia, Vaspine o chemă la el.

— Ajută-mă să-l duc în magazia aia.

Zoya îl prinse pe bărbat de picioare şi îl ridică. Inginerul era greu, dar împreună reuşiră să-l ducă în cămăruţă. După ce îl ascunseră, Vaspine trase vreo două lăzi dintr-o grămadă aflată lângă peretele opus şi le puse una peste alta în faţa uşii. Apoi scoase o batistă din vestă şi îşi şterse mâinile de praf.

— Strânsoarea Odessa, îi explică el în timp ce-şi ştergea mâinile. E mai rapidă decât o lovitură în cap când vrei să laşi pe cineva lat.

— Dar cum? întrebă Zoya.

Vaspine rânji.

— Aşa.

Îşi puse degetul mare şi pe cel arătător de la mâna dreaptă pe gâtul Zoyei, exact cum făcuse mai devreme cu inginerul. Nu trebui decât să apese puţin pentru ca Zoya să simtă că pulsul i se accelerează, vederea i se înceţoşează, iar corpul îi este străbătut de înţepături şi furnicături. Vaspine o eliberă însă din strânsoare înainte ca Zoya să se prelingă, la fel ca inginerul, pe podea. Câteva clipe mai târziu, îşi revenise de tot.

— Incredibil.

— Bun, făcu căpitanul, fiindcă tu o vei face pe următoarea.

Zoyei îi pică faţa. Înainte să apuce însă să spună ceva, Vaspine se şi strecurase pe uşă şi începuse să urce treptele care duceau spre zona principală a vasului. Zoya o luă la fugă pentru a ţine pasul cu el, frecându-şi gâtul în locul în care o strânsese Vaspine. În faţa ei, căpitanul se mişca precum o felină, sărind de la un perete la altul, ca să nu-i fie remarcată prezenţa. Împreună, se strecurară de-a lungul vasului de croazieră – pe lângă saloane, bucătării, dormitoare –, furişându-se când puteau şi lăsând lat pe oricine le ieşea în cale.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e să-şi dea seama că suntem aici înainte să ne facem intrarea aşa cum se cuvine, zise Vaspine.

În cele din urmă, după ce dădură un colţ, se treziră în faţa unor uşi duble din lemn de stejar. Pe o plăcuţă, deasupra lor, era scris „Sală de mese”. Sub plăcuţă se afla un cărucior pentru mâncare, plin ochi cu tăvi de argint. Vaspine se apropie de cărucior, luă una dintre tăvi, o înclină astfel încât să-şi poată vedea chipul reflectat în ea, după care se apucă să-şi aranjeze părul. Apoi, mulţumit, îi aruncă Zoyei un zâmbet, după care

deschise larg uşile. În sala de mese, vreo sută de bogătani îşi întoarseră privirile spre el.

— Mâinile sus, doamnelor şi domnilor, zise Vaspine, ăsta-i un raid!

22

Încet, în încăpere se lăsă tăcerea. Mesenii îşi puseră tacâmurile pe masă şi îi priveau pe Vaspine şi pe ceilalţi piraţi care dăduseră şi ei buzna înăuntru din diferite colţuri ale sălii. Jumătate dintre ei erau şocaţi, în timp ce cealaltă jumătate zâmbeau. Vreo doi începură chiar să râdă.

— Mereu se întâmplă la fel, şopti Bucker, care se strecurase până la Zoya de undeva din apropierea bucătăriei, locul prin care-şi făcuse intrarea. Jumătate îşi dau seama că-i un jaf, în timp ce restul au senzaţia că asistă la un spectacol.

Parcă pentru a-i întări spusele, un bărbat durduliu cu perciuni stufoşi se ridică în picioare şi începu să aplaude.

— Bravo! zise el. Croaziera asta e din ce în ce mai mişto!

Comentariul bărbatului convinse şi alţi meseni că nu era vorba decât despre un spectacol, aşa că aplaudară şi ei. Strigară şi mai tare când o pereche de soldaţi ai aviaţiei militare care stăteau de pază se îndreptară spre intruşi.

— Daţi-le un pumn în nas din partea mea, spuse bărbatul cu perciuni, simulând lovitura-n aer.

Soldaţii arătau întocmai ca aceia pe care Zoya îi văzuse în afara orfelinatului, singura diferenţă fiind că aceştia aveau la ei pistoale cu electroşocuri.

Vaspine îi zări pe cei doi care se apropiau de el şi

scrută sala în căutarea lui Beebee, pe care-l văzu stând de pază lângă o masă. Fără să scoată un cuvânt, căpitanul îi transmise ce anume îşi dorea să facă. De parcă ar fi ieşit la o plimbare la malul mării, Beebee se puse între căpitan şi cei doi soldaţi. Deşi masivi şi ei, ofiţerii erau totuşi mult mai mici decât Beebee, care era mai înalt cu un cap decât ei. Când îl zăriră, îşi scoaseră pistoalele cu electroşocuri.

— Puteţi să le încercaţi pe mine, spuse Beebee, făcând semn înspre pistoale, dar nu vor reuşi decât să mă gâdile puţin. În schimb, când vă voi prinde eu, veţi avea senzaţia că s-a prăvălit un munte peste voi.

Soldaţii se holbară la Beebee. Nimeni din sala de mese nu mai scotea un sunet. Mai trecură vreo câteva secunde, răstimp în care cei doi ofiţeri se uitară unul la altul, apoi hotărâră în tăcere să nu-şi folosească pistoalele cu electroşocuri şi să se îndrepte către colţul opus al sălii.

— Regret să vă anunţ că acesta nu este un spectacol, zise Vaspine. Numele meu este Carlos Vaspine, sunt pirat al văzduhurilor, iar acesta este echipajul meu. Am venit să vă jefuim, nu să vă rănim. În câteva momente, aceşti oameni drăguţi vă vor lega de scaune cu o sfoară pe care o puteţi păstra drept amintire după ce plecăm. Între timp, voi o să fiţi cuminţi, fiindcă, de nu, o să staţi puţin de vorbă cu prietenul meu aici de faţă.

Vaspine se întoarse spre Beebee, care zâmbi.

În următoarele cincisprezece minute, piraţii, între care şi Zoya, forfotiră încolo şi-ncoace de-a lungul sălii, legându-i pe meseni de scaunele lor şi luându-le banii şi bijuteriile. Vaspine mergea în urma lor, vorbind cu fiecare pasager în parte, asigurându-i pe toţi că banii urmau să fie folosiţi în scopuri nobile.

— Fiecare bănuţ va ajunge la cineva care are nevoie de el mai mult decât tine şi decât mine, îi spuse unei femei furibunde. Sper că asta vă face să vă simţiţi un picuţ mai bine.

Când toţi cei prezenţi fură legaţi, iar bunurile lor de valoare ajunseră la piraţi (Zoya nu mai văzuse niciodată în viaţa ei atât de multe monede, cercei, coliere şi brăţări), Vaspine le ordonă oamenilor săi să pună prada în doi saci, în partea din faţă a sălii. Rosie îi păzea, cu sabia strălucindu-i în lumina candelabrelor. Când terminară, piraţii i se alăturară lui Rosie, iar Vaspine făcu un pas înainte.

— Vă mulţumesc mult, le spuse el mesenilor, aţi fost minunaţi. Mă voi asigura că asta nu va fi fost singura dată când v-am jefuit.

Aşteptă să audă râsete. Dar lumea rămase tăcută.

— O glumiţă, atâta tot, murmură el ca pentru sine. Din curiozitate, care dintre voi e căpitanul?

Toate capetele se întoarseră. Undeva către spatele sălii, un bărbat îndesat îşi dădu câteva şuviţe de păr de pe ochi şi îşi îndreptă umerii.

— Eu sunt căpitanul. Ce doreşti?

— Aş dori să stăm puţin de vorbă, dle…?

— Beefheart.

— Căpitane Beefheart, haide să discutăm!

Beebee îşi croi drum printre mese, îl eliberă pe căpitan şi îl ridică apoi în picioare. Zoya se folosi de acest prilej pentru a se strecura de lângă Vaspine lângă Bucker, care mânca nişte căpşune, cu gândul în altă parte.

— Îmi place! şopti ea.

— Şi mie! zise Bucker, înghiţind încă o căpşună.

— Nu căpşunele, raidul!

— Aaa, zâmbi el. Bineînţeles.

Zoya remarcă faptul că Bucker era complet lipsit de entuziasm.

— Nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu-i vorba de asta, doar că eu am asistat la treaba asta de multe ori.

Ridică din umeri.

— Uite, mai bine întoarce-te. O să-ţi placă partea asta.

Zoya se întoarse la timp pentru a-l zări pe căpitanul vasului apropiindu-se de Vaspine. Vaspine îl apucă strâns de umăr şi îl roti astfel încât amândoi să stea cu spatele la meseni. Beebee se afla între ei şi mulţime, împiedicându-i pe ceilalţi să vadă ce se petrecea.

— Ce-i? făcu Zoya.

Bucker îi făcu semn să continue să se uite.

După ce se asigură că nu sunt văzuţi, Vaspine îşi luă braţul de pe umărul căpitanului şi îi scutură haina. Apoi scoase din buzunarul vestei un săculeţ şi îi goli conţinutul în palma căpitanului. Numără cele cinci monede, pe care apoi le puse la loc în săculeţ, iar săculeţul – în buzunarul căpitanului.

— Aaa, făcu Zoya, picându-i fisa. E complice la jaf!

Bucker începu să râdă.

— Zoya, îmi eşti simpatică, dar jur că eşti cel mai încet om pe care l-am cunoscut vreodată!

Şi spunând acestea, se îndepărtă de ea şi se duse să înfulece şi nişte prăjituri.

23

În schimb, bărbatul durduliu cu perciunii stufoşi, care atunci când piraţii dăduseră buzna în sala de mese strigase „Bravo!”, cu siguranţă nu mânca

prăjituri. Ba, dimpotrivă, veselia sa iniţială se transformase acum în furie în toată regula, astfel că-i privea cu ură pe Vaspine şi pe căpitanul vasului de croazieră, forţând-o pe Zoya să-i arunce şi ea aceeaşi căutătură duşmănoasă.

— E grozav, zise Vaspine. Îţi rămân dator.

— Mi-eşti dator o sută, răspunse căpitanul, având grijă să vorbească încet. Aviaţia militară a început să se întrebe cum de *tocmai* vasele la cârma cărora mă aflu eu se întâmplă să fie jefuite.

Vaspine mai scoase o monedă din buzunar şi o lăsă să pice în buzunarul căpitanului Beefheart.

— Va fi nevoie de mai mult de-atât de data asta, Carlos. Acum chiar sunt pe urmele noastre. Nu m-ar mira să stea chiar în clipa asta cu ochii pe noi.

Vaspine însă se mulţumi să facă un semn cu mâna, care voia să spună că nu are de ce să-şi facă griji.

— În orice caz, reluă Beefheart, nu vom mai putea s-o facem prea curând. Vreau să le dau răgaz celor de la aviaţia militară s-o ia pe urmele altora.

— Mi se pare corect, spuse Vaspine, deşi o zise pe un ton care dădea de înţeles că-şi va uita vorba în secunda în care va părăsi vasul. Iar acum am face bine să te ducem înapoi la locul tău. Ca de obicei?

— Ca de obicei, fu de acord Beefheart.

Şi spunând asta, căpitanul trecu anevoie pe lângă Vaspine şi Beebee, îndreptându-se către meseni. Vaspine strigă după el pe un ton jignit vădit exagerat.

— Cum îţi permiţi să ne numeşti bandiţi? Suntem nişte eroi!

— Sunteţi nişte bandiţi! ţipă Beefheart.

— Eroi!

Pe la jumătatea drumului către masa lui, se întoarse spre Vaspine.

— Domnule, adevăraţii eroi au onoare. Nu se urcă la bordul vaselor lipsite de apărare, nu jefuiesc pasagerii de tot ce au şi nici nu leagă femeile de scaune de parc-ar fi nişte nelegiuite.

Făcu un gest amplu cu mâna de-a lungul încăperii.

— O adevărată ruşine!

— Stai puţin, zise Vaspine, care o luă furios înspre căpitan, fiind oprit însă şi ţintuit locului de Beebee.

— Da, aşa, ţine-l, exclamă Beefheart. N-aş vrea să fiu nevoit să-l fac să vadă stele verzi.

Îşi aruncă mâinile în aer, într-un gest menit să-i anime pe meseni, care-l încurajară cu urale.

— De parc-ai putea! ţipă Vaspine. Îşi închise pumnul şi se smuci, vrând să scape din strânsoarea lui Beebee.

Şi-o ţinură tot aşa.

Zoya urmări pantomima până când atenţia îi fu distrasă de o mişcare pe care o zări cu colţul ochiului. În dreapta ei se afla bărbatul cu perciunii stufoşi. La fel ca toţi ceilalţi pasageri, era legat cu mâinile la spate de scaun. Zoya nu-şi putea da seama exact de ce, dar ceva i se părea în neregulă la felul în care bărbatul se smucea şi se zvârcolea. Înainte să poată spune ceva, bărbatul îşi eliberase mâinile şi pusese bucata de sfoară pe masă. Abia după o clipă Zoya îşi dădu seama ce era în neregulă la scena la care asistase, dar bărbatul deja pusese mâna pe-un cuţit de friptură şi se îndrepta rapid spre partea din faţă a sălii, unde Vaspine şi Beefheart îşi desfăşurau mica scenetă.

Zoya înlemni.

Aşteptă ca şi altcineva să observe ce se petrecea, dar atenţia tuturor era îndreptată către partea din faţă a încăperii. Timpul păru să încetinească. Bărbatul alerga spre Vaspine, fiecare pas răsunând în mintea

Zoyei. Îl zări apoi ridicând în aer cuţitul, gata să-l lovească. Fruntea îi fu acoperită de-ndată cu broboane de sudoare. Fără să mai stea pe gânduri, Zoya o luă la goană, străduindu-se să-l ajungă din urmă. Beebee îi auzi paşii şi se întoarse să vadă ce se întâmplă. Trupul i se încordă când îl zări pe bărbat, dar era mult prea departe pentru a putea face ceva. Zoya grăbi pasul, ajunse fix în urma lui şi îi sări în spate. Îşi duse un braţ în jurul gâtului bărbatului şi strânse cu putere, astfel încât acesta se dezechilibră şi se prăbuşi peste ea. Lipită de podea, Zoya abia mai respira. Bărbatul îşi dădu seama şi un rânjet îi brăzdă imediat chipul. Ridică în aer cuţitul de friptură şi...

Zoya scoase un ţipăt.

În aceeaşi clipă, îşi lansă braţul drept în aer şi-l prinse pe bărbat de gât, cu degetul mare şi cu cel arătător. Aplicând doar o foarte mică presiune, simţi cum pulsul bărbatului se accelerează, apoi văzu cum ochii i se împăienjenesc şi un fior îi cuprinde tot corpul. Apoi, pleoapele-i căzură, iar trupul i se relaxă cu totul. Zoya zări cuţitul care i se apropia de piept şi-l sprijini pe bărbat cu genunchii, aruncându-l spre stânga, în timp ce ea se dădu spre dreapta. Bărbatul ateriză pe podea cu răsunet.

Fără să întârzie vreo clipă, Vaspine sări înainte.

— Vezi, Beefheart, nici măcar cel mai bun om al tău nu mă poate prinde.

Beefheart se prinse ce făcea Vaspine şi-şi înăbuşi un hohot de râs.

— Da, şi eu aş râde dacă vasul meu ar fi atât de uşor de prădat, continuă Vaspine, traversând sala de parc-ar fi mers pe-o scenă. Se duse la o fereastră şi privi afară. Paralel cu vasul de croazieră plutea *Libelula.*

— Ei bine, n-am toată ziua la dispoziţie, aşa că, dacă nu vă deranjează, o să-mi iau zborul.

Spunând acestea, izbi cu putere în geam cu mânerul pumnalului, ieşi prin cadrul ferestrei şi se aruncă în gol.

Mulţimea scoase un ţipăt. Câteva clipe mai târziu, restul piraţilor îl urmară. Zoya simţi cum o mână o apucă de guler şi o trage înspre fereastră. Ultimul lucru pe care-l zări, pe când era trasă cu spatele şi scoasă de pe vas, fu chipul siderat al pasagerului cu perciunii stufoşi, care tocmai îşi revenea.

24

După tot ce se întâmplase, plecarea de pe vasul de croazieră se dovedi relativ lipsită de peripeţii. Vaspine îi prinse pe toţi pe măsură ce aterizau pe *Libelula.* Şi după ce se convinse că toată lumea era bine şi că nimeni nu rămăsese pe vas, îi făcu semn lui Cid să plece. Iar Cid îl ascultă, fără a se grăbi vreo clipă însă, ştiind că mamutul pe care îl prădaseră nu putea să se întoarcă suficient de rapid pentru a le lua urma.

Piraţii care luaseră parte la raid îşi văzură apoi fiecare de-ale lui. Bucker avea să intre în tura de noapte, aşa că o lovi pe Zoya în braţ în semn de rămas-bun, apoi o zbughi înspre arborele mare.

Zoyei încă îi mai bătea inima nebuneşte, aşa că decise să mai stea puţin pe punte, ca să se liniştească înainte de culcare. Tot ce citise despre piraţii văzduhurilor – aventurile, aurul şi nestematele, evadările neînfricate – pălea în comparaţie cu ceea ce se întâmpla de fapt. Felul în care se strecuraseră înăuntru, cum se furişaseră de-a lungul vasului de croazieră, cum păcălise Vaspine mulţimea, Beefheart,

cum se încăierase ea cu bărbatul masiv, felul teatral în care-şi făcuse căpitanul ieşirea – toate i se păreau extraordinare. Nu mai avea niciun dubiu: voia să fie şi ea un pirat al văzduhurilor.

Trebuia să muncească. Poate că lui Kane îi păsa din cine se trăgea, dar nu şi echipajului de pe *Libelula.* Corabia era o maşinărie care mergea ca unsă. Fiecare dop îşi avea rostul său. Aşa că Zoya trebuia să găsească acel *ceva* care le lipsea, acel *ceva* pe care l-ar fi putut face doar ea, acel *ceva* care să facă maşinăria să meargă şi mai bine. *Faptul că-i salvase viaţa căpitanului sigur era un bun punct de plecare.*

Nimic nu tulbură liniştea nopţii câtă vreme Zoya rămase pe punte – cu excepţia unui moment de panică, atunci când Bucker zări, la tribord[3], un vas care se ţinea după ei. Câţiva piraţi fură convinşi că era vorba despre un vas de patrulă al aviaţiei militare, gata să-i înşface, dar Cid le alungă imediat supoziţiile nefondate.

— Dacă ăla-i un vas de patrulă, spuse el, atunci eu sunt ucenicul unui magician!

Încrederea lui Cid nu îi linişti prea mult pe cei aflaţi pe punte, care aşteptară cu sufletul la gură până când vasul neidentificat zbură pe lângă ei, suficient de aproape pentru ca toată lumea să-şi dea seama că era vorba despre un vas comercial.

— Abracadrabra, făcu Cid.

Zoya se duse la culcare, lăsându-l pe pilot să râdă pe sub mustăţi.

Soarele era de mult pe cer când fu trezită de unul dintre membrii echipajului şi zorită în cabina căpitanului. Când ajunse, Vaspine tocmai făcea

3 Tribord — partea dreaptă a unei nave, privind de la pupă spre proră (n. trad.).

inventarul raidului din seara precedentă.

— Nu-i uşor să fii pirat al văzduhurilor, zise el, fără s-o privească pe Zoya. Eşti mereu pe fugă, încercând să ajungi primul la comoară înaintea altor vase. Dar o pradă ca aceasta face ca efortul să merite.

— Bineînţeles, fu Zoya de acord. Aş putea trăi de pe urma ei până la sfârşitul zilelor mele.

— Ai putea, spuse Vaspine, dar nu o vei face. Toţi banii ăştia vor ajunge la oamenii care chiar au nevoie de ei.

Făcu o pauză, o privi pe Zoya, apoi îi aruncă o cârpă şi o monedă soioasă.

— Curăţ-o, spuse el.

Zoya luă cârpa şi începu să frece moneda.

— Ai făcut o chestie deşteaptă aseară, salvându-mi viaţa. S-ar putea să fii mai utilă decât mă aşteptam.

Zoya încuviinţă.

— Mi-a plăcut la nebunie. A fost cea mai captivantă chestie pe care-am făcut-o vreodată.

— Dacă aş fi primit o monedă de fiecare dată când un tânăr pirat mi-a spus asta...

Vaspine examină moneda în lumina unei lămpi.

— Adică jafurile nu-s întotdeauna mişto?

— Oh, ba da, sunt mereu distractive, zise Vaspine. Ce urmează nu e însă la fel de amuzant.

— Ce vrei să spui? întrebă Zoya, frecând o pată care nu se dădea ştearsă.

Căpitanul lăsă moneda şi se duse la fereastră. Trase jaluzelele, dezvăluind puntea, apoi făcu un semn înspre piraţi – unii dintre ei pălăvrăgeau, alţii aşteptau ceva, unii alergau de colo-colo, alţii reparau te miri ce, unii făceau curat...

— Asta-i viaţa unui pirat al văzduhurilor, de fapt, zise Vaspine. Nu e cea mai strălucitoare.

— Dar mai au loc şi jafuri, nu?

— Da, răspunse Vaspine, trăgând la loc jaluzelele şi revenind la birou, dar îngrijirea corabiei – mai ales că vorbim de una atât de veche – ne ocupă cea mai mare parte a timpului.

— Vă pot ajuta şi eu, spuse Zoya.

Vaspine încuviinţă.

— Echipajul va fi încântat. Vezi tu, le-am promis părinţilor tăi că vă voi ţine, pe tine şi pe medalionul tău, departe de Kane, dar ceilalţi nu-s fraieri.

Deocamdată n-au nici cea mai vagă idee cine e pe urma noastră, aşa că, dacă vrei să te apere când va veni vremea, trebuie să devii una de-a lor. Iar asta înseamnă să lucrezi ca ei. Ia arată-mi moneda aia!

Zoya îi aruncă moneda, care străluci în lumina lămpii.

— Ai mai aflat ceva? întrebă ea.

— Despre Kane?

Zoya încuviinţă.

— Nu, nimic.

Zoya-şi muşcă buza.

— Ce ne facem?

Vaspine trecu moneda Zoyei printre degete. După o clipă, o aruncă pe birou.

— Încă mă gândesc, răspunse el. Pentru moment, fii doar atentă. Dacă remarci ceva suspect, vino şi spune-mi. Şi, Zoya…

— Da.

— Nu-ţi face griji!

Spunând acestea, Vaspine făcu un semn spre uşă, sugerându-i Zoyei să plece. Fata închise uşa în urma ei şi rămase pe punte. Dacă învăţase ceva până în acel moment era că, atunci când cineva îţi spune să nu-ţi faci griji, ar trebui să începi să-ţi faci.

25

Zoya îşi petrecu dimineaţa care urmă discuţiei cu căpitanul dând cu mătura, curăţând, spălând pe jos şi ştergând praful de atât de multe ori, încât atunci când dădu de Bucker, care mergea împleticindu-se pe punte, dat fiind că întârziase o oră la următoarea tură de pază în gabie, fu mai mult decât încântată să-i accepte propunerea de-a lua o pauză.

— Plus că, zise Bucker, uitându-se la băşicile care începuseră să-i apară Zoyei în palme, chestiile alea chiar nu par amuzante.

Bucker o luă înainte spre arborele mare şi ajunse în gabia lui, unde se trânti peste un morman de perne şi scoase un geamăt. Apoi se apucă să-şi reamenajeze spaţiul, punând fiecare obiect acolo unde-i plăcea. Când termină, se lăsă pe spate şi se uită la Zoya. După câteva secunde, se aplecă şi ridică un deget, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva, apoi se lăsă din nou pe spate şi continuă să se holbeze la Zoya. Fata îl privea parcă spunându-şi că puştiul sigur a luat-o razna. În cele din urmă, băiatul se hotărî să vorbească.

— Mama mi-a spus să nu te-ntreb ce urmează să te-ntreb, dar cred că vrei să-mi spui, aşa că te întreb oricum.

— Bine… zise Zoya.

— Aseară, când ne uitam la artificii, înainte de raid, ai spus ceva cum că ai fi în pericol. Ce voiai să spui cu asta?

Zoya se îmbujoră dintr-odată.

— N-am spus aşa ceva.

— Zoya, dacă mă minţi din nou, să ştii că te arunc din gabia asta şi atunci chiar vei fi în pericol.

O sclipire din ochii lui Bucker o făcu pe Zoya să înţeleagă că băiatul nu glumea.

— Dacă-ţi spun, zise ea, nu ai voie să spui nimănui. Promite-mi!

— Îţi promit.

Aşa că Zoya se apucă să-i spună lui Bucker întreaga poveste – anii petrecuţi în orfelinat, ziua excursiei la muzeu, întâlnirea cu Kane, dl Whycherley, răpirea, încercarea ei de evadare, tot ce-i spusese Vaspine despre tatăl şi mama ei şi despre pandantiv –, absolut tot.

După ce Zoya îşi termină povestea, Bucker se sprijini de una dintre marginile gabiei şi scoase un chiuit.

— Uau, făcu el. Mă aşteptam la ceva mişto, dar asta mi-a întrecut toate aşteptările. Ha! Eşti fata lui Jupiter. Eşti o vedetă!

Zoya roşi.

— Pot să mă uit?

Zoya duse mâna la medalion. Vaspine o avertizase să-l ţină ascuns, dar ceva din felul în care o rugase Bucker o făcuse să aibă încredere să i-l arate. De fapt, *Bucker* avea ceva care o făcea să aibă încredere în el. Îşi desfăcu pandantivul de la gât şi i-l puse în palmă.

— E greu, spuse el.

Medalionul avea culoarea onixului. Lanţul era un şirag de mărgele negre şi albastre cât bobul de năut, iar pandantivul era oval şi neted ca o piatră de râu. Bucker îl trecu dintr-o mână într-alta, ca să-i aprecieze greutatea, apoi se opri.

— Bun, dar ce vrea totuşi?

— Kane?

Bucker încuviinţă.

— N-am idee, răspunse Zoya. Mi-aş dori să ştiu.

Zoya îl mai lăsă pe Bucker să îi ţină medalionul câteva secunde, apoi i-l luă din palmă şi şi-l prinse din nou în jurul gâtului. Câteva clipe, amândoi rămaseră tăcuţi. Corabia spinteca văzduhul înţesat de alte vase – Zoya numără vreo douăsprezece corăbii care zburau primprejur, ca într-un dans. În depărtare, ascunsă de umbra unui munte, zări o corabie mai mare decât toate celelalte la un loc – un hexagon de platforme cenuşii şi portocalii, dintre care o parte adăposteau clădiri albe, înalte, iar altele, macarale şi scări şi pasarele. Deasupra navei era proiectată o imagine, însă Zoya, oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să-şi dea seama ce anume reprezenta.

— Ce-i aia? îl întrebă pe Bucker.

Bucker se uită peste umăr.

— O, aia e o bază a aviaţiei militare.

Privi înspre tribord. Vasul se îndepărta de ei.

— Bun, a remarcat-o şi Cid.

— Nu, zise Zoya, eu mă refeream la proiecţie.

— Ah, toate bazele ăstea aeriene au aşa ceva. E o hologramă care dezvăluie harta regiunii şi arată norii de furtună, tornadele, uraganele şi furtunile de praf.

Miji ochii în lumina dimineţii.

— De ce? Nu-mi spune că se-apropie o tornadă.

Zoya chicoti. Dar ceva nu-i plăcea la acea proiecţie. Se lăsă pe spate în gabia lui Bucker şi luă o lunetă de sub o grămadă de perne. Cu ea la ochi, putea observa baza aeriană aşa cum se cuvine. Se uită pe îndelete, în sus şi-n jos, la macarale, studiind fiecare soldat în parte, amuzându-se în sinea ei că îi putea observa fără ca ei măcar să aibă habar de existenta sa. În cele din urmă, fixă luneta asupra proiecţiei, moment în care, fără să vrea, scoase un suspin de spaimă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă Bucker.

Zoya nu-i răspunse. Proiectată la o înălţime de vreo 15 metri, lată cât o casă, cu tot cu jobenul şi bastonul lui, era imaginea lui Lendon Kane.

26

Zoya examină holograma. Marginile sale erau neclare, dar era Kane, fără doar şi poate – ochii, mustaţa, trupul vânjos, toate îi aparţineau bărbatului în negru. Cu luneta încă la ochi, întinse o mână în spate, îl apucă pe Bucker de cămaşă şi-l trase spre ea.

— Holograma asta nu cred că arată vremea.

Bucker se uită din nou la baza aeriană. De data asta, zări şi el acea formă ciudată, în locul obişnuitei hărţi, şi-i smulse Zoyei luneta. Privi holograma câteva secunde. Deschise gura să spună ceva, dar, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, auziră agitaţie venind de undeva de pe punte, aşa că se duseră să afle despre ce era vorba.

Bucker şi Zoya se alăturară unei mici mulţimi de piraţi care se formase în afara cabinei lui Vaspine. De pe margine, Zoya îi vedea pe Rosie, Beebee şi pe Cid, care le dădeau ordine celorlalţi să nu se apropie de baza aeriană.

— Ce se petrece? îl întrebă Bucker pe unul dintre piraţii aflaţi în preajmă.

— E ceva în neregulă cu harta vremii.

Cid îl zări pe Bucker. Întinse o mână şi-l trase pe băiat din mulţime.

— De cât timp e aşa? îl întrebă, arătând înspre hologramă.

— Nu ştiu, răspunse Bucker. Tocmai ce am zărit-o şi noi.

O clipă mai târziu, uşa cabinei lui Vaspine se deschise, iar căpitanul păşi afară. Fluieră o dată pentru a atrage atenţia mulţimii.

— Doamnelor şi domnilor, oricât de plăcută ar fi puţină distracţie, nu e prima dată când dăm cu ochii de-o hartă a vremii care nu funcţionează cum trebuie. Aşa că vă rog să vă întoarceţi la treburile voastre.

Mulţimea murmură nemulţumită.

— Ştiu, zise căpitanul. Chiar şi aşa, vă rog să vă întoarceţi la posturile voastre. Ultimului îi tai raţia la jumătate.

Zoya se întoarse pe călcâie, neştiind dacă ordinul se aplica şi în cazul ei şi al lui Bucker. Căpitanul îşi dădu seama de asta, aşa că ridică imediat o mână.

— Nu şi voi doi, spuse el. Rămâneţi cu mine.

Cei doi aşteptară să plece şi ultimul pirat, apoi se duseră într-un suflet la căpitan. Umbra unei corăbii trecu precum o fantomă pe deasupra punţii *Libelulei.* Nori de fum negru, de la motorul cu ulei al aeronavei, se împrăştiară când o a doua corabie trecu pe deasupra prorei. Pasagerii se aplecau peste bord, uitându-se la hologramă.

Vaspine strigă peste umăr.

— Cid, du-ne la baza aeriană!

Pilotul se uită la Rosie şi la Beebee, apoi la căpitan.

— Şefu’, nu vrem să ne apropiem mai mult de-atât de o bază a aviaţiei militare.

— Cid, spuse Vaspine cu hotărâre, du-ne acolo!

Pilotul dădu din cap, apoi se îndreptă spre puntea de comandă.

— Poartă… începu Rosie, apoi făcu o pauză, cântărind dacă să pună sau nu întrebarea. Chestia aia poartă un joben?

Vaspine încuviinţă.

— Deci e Kane?

— Ce naiba mai pune la cale de data asta? făcu Beebee.

Căpitanul îi aruncă o privire Zoyei, apoi bazei. În minutele care urmară, Cid cârmi *Libelula* până când o aduse pe direcţia fortăreţei plutitoare, apoi acţionă motorul. Mai multe vase aflate în apropiere făcură acelaşi lucru până când formară o procesiune, toate aeronavele fiind aliniate perfect – vase comerciale, autobuze aeriene şi un vas al unei patrule a aviaţiei militare care se întorcea la bază. Înaintea *Libelulei,* mai multe aeronave începuseră să se strângă în jurul hologramei.

Zoya auzi un zgomot care devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropiau. Părea să provină de undeva din apropierea proiecţiei, amplificat în aşa fel încât să răsune de-a lungul văzduhului. Zoya se uită la Bucker, care o privi la rândul său, apoi îşi făcu o mână pâlnie la ureche. Ascultă atent, dar sunetul era prea neclar pentru a putea fi desluşit.

Într-un final, *Libelula* se apropie de mulţimea de aeronave. Cid poziţionă corabia în spatele unui autobuz aerian, apoi li se alătură celorlalţi.

— Chiar nu cred că-i o idee bună, şefu’, zise el.

Înspre baza hologramei urcau în acel moment câţiva soldaţi ai aviaţiei militare, încercând să afle ce se petrecuse. Vaspine îl ignoră pe Cid şi îşi îndreptă atenţia către autobuzul aerian. Îl căută cu privirea pe căpitanul vasului şi-l zări undeva în apropiere, studiind holograma.

— Salutare, strigă el, adoptând un ton prietenos, ce se întâmplă?

Căpitanul aeronavei – un bărbat scund, cu o pălărie de căpitan de vas pe cap – îşi întoarse privirea de la

baza aeriană şi se apropie de Vaspine.

— Mister total, răspunse el. S-ar părea că toate hărţile din regiune afişează aceeaşi hologramă.

Se uită către soldaţii aviaţiei militare şi-şi dădu ochii peste cap.

— Bieţii fraieri par complet depăşiţi de situaţie.

Zoya îşi îndreptă din nou privirea către hologramă. Unul dintre soldaţi ajunsese în mijlocul platformei şi se chinuia să-şi menţină echilibrul lângă vârful bastonului lui Kane. Din ceaţă se putea desluşi o cameră de proiecţie din cupru, de înălţimea soldatului, deasupra căreia se mişcau cu frenezie două roţi de metal. Soldatul scoase un ciocan de la curea şi-o lovi pe cea aflată mai jos. Fierul răsună când atinse roata şi, preţ de o clipă, sunetul pe care Zoya îl auzise mai devreme încetă. Soldatul păru foarte satisfăcut de isprava sa şi ridică victorios braţele în aer. Dar, în următoarea secundă, zgomotul se auzi din nou, chiar mai puternic decât înainte. De data asta, Zoya îşi dădu seama că era vorba, de fapt, despre vocea unui bărbat. Căpitanul Vaspine se prinsese şi el, aşa că ridică o mână, semn că trebuiau să păstreze tăcerea.

27

— ... pe când aveam şaptesprezece ani, am omorât un bărbat fiindcă-şi însuşise partea care-mi revenea dintr-un jaf. Am râs când m-a implorat să-i cruţ viaţa. La douăzeci de ani, am aruncat un om peste bord fiindcă mă ghidase greşit printr-o poartă.

Vocea lui Kane răsuna clar şi răspicat. Capul i se mişca dintr-o parte într-alta în timp ce vorbea, iar privirea-i era rece. Holograma înregistrată – un amestec de sepia şi albastru – pâlpâia în faţa bazei

aeriene, deformându-se ori de câte ori o pală mai puternică de vânt traversa valea.

— La douăzeci şi patru de ani, l-am ucis pe bărbatul care-a încercat să mă vândă aviaţiei militare. La treizeci de ani, mi-am omorât trei dintre oameni fiindcă voiau să-i recompensez mai generos pentru serviciile prestate.

Kane clipi alene, apoi se uită la aeronavele care se strânseseră în faţa bazei. Le aţinti o bună bucată de vreme, ochii devenindu-i şi mai întunecaţi, apoi vorbi din nou.

— Ce vreau să spun, bineînţeles, e că reacţionez urât când cineva încearcă să mă împiedice să-mi ating ţelul. Noi ne ştim de multă vreme, Carlos. Mi te-ai fi putut alătura după revoltă.

Kane făcu o pauză şi întinse o mână, cu palma în sus.

— Dar tu ai ales o altă cale.

Pe *Libelula,* căpitanul Vaspine se sprijinea de bord, cu mâinile încleştate pe lemnul acestuia. Zoya remarcă faptul că pumnii îi deveniseră albi. Câţiva metri mai departe, Rosie, Cid şi Beebee se holbau la hologramă cu chipurile întunecate.

— Ce se petrece? întrebă Beebee.

— Linişte! i-o reteză căpitanul.

— Medalionul lui Jupiter îmi aparţine, continuă Kane, iar vocea lui făcea puntea de sub picioarele Zoyei să vibreze. La fel şi cristalul din seiful lui. Ai reuşit s-o ţii pe fată departe de mine timp de zece ani. Până acum.

Zoya se cutremură. Îşi duse mâna instinctiv la medalion. Bărbatul din hologramă o sfredelea cu o privire atât de pătrunzătoare, că se văzu nevoită să se uite în altă parte. Aeronavele din jurul *Libelulei* erau

tăcute acum, astfel că singurele sunete care se mai auzeau de-a lungul văii erau scârţâitul punţilor şi fluturatul pânzelor. Undeva înspre babord, Zoya auzi plânsetul unui copil.

— *Libelula* nu-i poate ţine piept *Umbrei,* reluă Kane. În acest moment, nu am idee unde eşti, dar să-ţi spun o chestie…

Holograma lui Kane se aplecă ameninţător peste aeronavele adunate în faţa bazei aeriene, acoperind-o cu totul pe cea din urmă.

— Şi vreau să-ţi intre bine în cap, să fie primul lucru la care te gândeşti când deschizi ochii şi ultimul înainte să adormi. Să ţii bine minte, fiindcă nu e cale de întoarcere!

Chipul lui Kane se schimonosi de furie şi rosti printre dinţi:

— Sunt pe urmele voastre!

Apoi holograma dispăru.

În locul chipului lui Kane se afla acum doar baza aeriană, strălucind în lumina soarelui. Aeronavele dimprejur rămaseră tăcute câteva secunde, singurele sunete fiind câte o tuse ici-colo. Apoi pasagerii începură să şuşotească. Din autobuzul aerian de lângă ei, Zoya îl auzi pe căpitan adresându-i-se unuia dintre pasageri.

— Au găsit medalionul lui Jupiter? întrebă ridicând o sprânceană. Dacă da, n-aş vrea să fiu în pielea celor de la bordul *Libelulei.*

Zoya îl privi pe căpitanul Vaspine. Cid, Rosie şi Beebee erau împietriţi. Căpitanul le întâlni, pe rând, privirea, apoi se opri asupra Zoyei.

— Întâlnire de urgenţă, le spuse tuturor printre dinţii încleştaţi. În cabina mea. Acum!

28

Vaspine mai că smulse uşa din ţâţâni intrând în cabină. În urma lui se aflau Rosie, Cid, Beebee, Zoya şi Bucker. Toţi se aşezară, apoi îl fixară pe căpitan cu privirea. Vaspine se plimba de colo-colo prin încăpere, desfăcându-şi cureaua cu arme de la brâu, pe care o trânti apoi pe podea.

— Cum naiba a reuşit să facă asta? mârâi el.

Toţi ceilalţi îşi întoarseră capul spre Cid.

— Foarte simplu, spuse pilotul. N-ai nevoie decât de un om în interior, apoi aştepţi momentul prielnic.

— Vorbim totuşi de o bază a aviaţiei militare! exclamă Vaspine.

Cid ridică din umeri.

— Şi cum de n-am mai văzut-o până acum? îşi ieşi din fire Vaspine. Căpitanul acelui autobuz a spus că fiecare hartă din regiune afişa aceeaşi hologramă. Cei din gabie ar fi trebui să le vadă.

Cid îi aruncă o privire lui Bucker, apoi se întoarse către Vaspine înainte ca acesta din urmă să observe.

— N-au văzut nimic, zise el.

— Carlos, nu e vina celor care stăteau de pază, interveni Rosie. E a noastră. Şi a ta. Cum te-aştepţi să fim pregătiţi pentru aşa ceva când nici măcar nu ne spui despre ce e vorba?

Vaspine oftă.

— Ai dreptate.

Rosie se uită la Zoya.

— E adevărat ce a spus Kane? Medalionul lui Jupiter chiar există? Şi e la ea?

Vaspine încuviinţă.

— Dar cum poţi să fii sigur?

Vaspine o sfredeli cu privirea.

— Pur şi simplu ştiu.

Rosie se ridică de pe marginea canapelei. Făcu apoi câţiva paşi de-a lungul încăperii şi se întoarse.

— Sunt singura care e de părere că ne ascunzi ceva?

— Ce vrei să spui? întrebă Beebee.

— Adică, de ce ne lasă Kane acest mesaj la două zile după sosirea Zoyei? Şi unde a dat ea peste medalionul lui Jupiter?

Beebee se întoarse spre căpitan.

— E adevărat ce spune? îl întrebă.

Căpitanul se duse la biroul său şi se sprijini de el cu ambele mâini.

— Da, e adevărat.

— Carlos, spuse Rosie, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne dezvălui întreaga poveste. Şi mai bine o faci acum, cât mai putem schimba ceva.

Vaspine îi aruncă Zoyei o privire.

— E alegerea ta, fetiţo.

Zoya îi privi pe fiecare în parte.

— Bine, încuviinţă ea. Spune-le!

Aşa că Vaspine se apucă să le spună lui Rosie, lui Cid şi lui Beebee întreaga poveste – despre perioada petrecută pe *Cavalerul Alb,* despre noaptea revoltei, despre cum a dus-o pe Zoya pe furiş la orfelinatul lui Richard Whycherley, absolut tot.

În încăpere se lăsase tăcerea. Vaspine se duse la bibliotecă, de unde scoase o carte îmbrăcată în piele de culoare roşie şi-i frunzări paginile până când dădu peste ce căuta. Înăuntru era o poză cu Jupiter, Dominika şi medalionul Zoyei. Vaspine puse degetul pe medalionul din imagine, apoi arătă înspre cel de la gâtul Zoyei. Cid luă cartea, o ridică spre Zoya, apoi începu să râdă.

— Să fiu al naibii! spuse el.

Pe când studiau ei cartea cu interes, Vaspine se îndreptă spre hartă.

— Încă o chestie, zise el.

Se aplecă apoi şi deschise o uşiţă a biroului. Imaginea tridimensională a hărţii începu să se preschimbe, la început neclară, apoi detaliind o secţiune din colţul de sus din partea stângă. Pe măsură ce imaginea devenea tot mai clară, Zoya desluşi un morman de piatră. Perspectiva ei era de deasupra, puţin dintr-o parte, totuşi era evident, datorită umbrei pe care o proiecta, că bolovanul plutea.

Vaspine observă că Zoya studia formaţiunea de piatră.

— Insula din Ceruri, îi explică el. Casa piraţilor văzduhurilor din toată lumea. O insulă plutitoare uriaşă. Nimeni nu ştie cum funcţionează, cert e că-i o lume de sine stătătoare, cu păduri, munţi şi râuri. Şi casa unora dintre cei mai periculoşi piraţi ai văzduhurilor.

Se întoarse spre Zoya.

— Tatăl tău avea un seif pe insulă.

— Despre asta e vorba? întrebă Rosie. Despre seiful lui Jupiter? Dar nu era un mit?

— Aşa cred mulţi, răspunse Vaspine, dar el chiar există. Se zvoneşte că ar fi ticsit cu aur şi nestemate. Dar adevărata lui valoare nu e dată de aceste flecuşteţe.

Căpitanul apăsă un buton în lateralul hărţii. Imaginea se schimbă, dizolvându-se, apoi recompunându-se într-un deşert. Dune înalte presărau galbenul insipid, iar în mijloc se afla o formaţiune ovală, adâncă de vreo 2 centimetri.

— Deşertul Tamertin.

— Îl ştiu, interveni Zoya, iar chipul i se încruntă în timp ce încerca să-şi amintească. E vorba despre cristale.

Vaspine încuviinţă.

— Cristalele Algrond.

Zoya citise despre ele într-o carte împrumutată de la bibliotecă. Un meteorit de cristal căzuse în deşertul Tamertin, formând craterul de pe harta lui Vaspine. Atât de puternic fusese impactul, încât îl făcuse mici fărâmiţe care se împrăştiaseră la sute de kilometri depărtare. În cele din urmă, patru fragmente de cristal fuseseră recuperate şi analizate de specialiştii din deşertul Tamertin, care constataseră că erau dintr-o substanţă nemaiîntâlnită pe Terra. Astfel că fiecare fragment valora cât un imperiu.

— Nimeni nu ştie sigur dacă un asemenea cristal se află în seiful tatălui tău. Dacă da, mie nu mi l-a arătat niciodată. În orice caz, Kane e convins că există. După ce-am părăsit corabia, a răscolit-o în căutarea cheii. Şi, când nu a găsit-o, s-a dus la seif şi a încercat să-l deschidă cu forţa. Dar Jupiter era un om inteligent – îşi construise seiful din grafeu, cel mai dur material cunoscut. Ca să pătrundă în seif, Kane ar fi avut nevoie de toţi explozibilii de pe planetă.

Vaspine făcu o scurtă pauză.

— Sau de cheia de la gâtul tău.

29

— Asta-i cheia? zise Zoya, strângând imediat medalionul în pumn.

Vaspine încuviinţă.

— După cum spuneam, tatăl tău era isteţ.

Vaspine se întoarse la scaunul său.

— Şi am ajuns în prezent. Mesajul lui Kane ne spune că n-a renunţat la ţelul său. A tânjit după acel cristal Algrond timp de zece ani. Aşa că nu se va da bătut cu una, cu două. Nu va ezita să ne distrugă corabia dacă asta-i va aduce cristalul.

— Atunci îl eliminăm, interveni Beebee. Cid ne duce la el după lăsarea întunericului şi-l lovim cu un atac-surpriză.

— N-am rezista nici câteva minute, spuse Rosie.

— Secunde, o corectă Vaspine. Corabia lui e superioară *Libelulei,* în mod categoric. Nu ne putem lupta cu el.

Rosie făcu un semn înspre Zoya.

— Dar dacă i-am da pur şi simplu medalionul? S-ar potoli?

Zoya îşi duse mâna la piept. Gândul că ar putea fi nevoită să renunţe la pandantiv o umplea de groază. Nu doar că era talismanul ei norocos, dar era şi singurul lucru pe care-l avea de la părinţii ei. Zoya tocmai se pregătea să spună toate acestea când Vaspine dădu din cap dezaprobator.

— Nu. Am promis acum zece ani că atât Zoya, cât şi medalionul vor fi în siguranţă.

— Dar nu ne putem ascunde, spuse Beebee.

— Nu ne vom ascunde, replică Vaspine. Dar s-ar putea să fim nevoiţi să fugim.

Cid se ridică brusc de pe scaun.

— Nu-mi place. Dacă am învăţat o chestie în toţi anii ăştia în care am zburat, e că poţi să fugi un timp, dar mai devreme sau mai târziu eşti prins. Şi toată lumea ştie: Kane îşi capturează mereu prada.

— Nu neapărat.

Timp de câteva secunde, căpitanul scotoci pe lângă birou, apoi se întoarse înspre grup cu o hartă

desenată de mână. Goli masa de lângă canapea şi întinse harta. Părea să fi fost desenată chiar de căpitan, cu aceeaşi cerneală roşie pe care o ţinea pe birou. În mijloc se afla schiţa unei aeronave. În jurul ei, păduri, râuri şi lacuri, dar şi sătucuri şi oraşe, inclusiv o metropolă numită Dalmaţia. Căpitanul îi lăsă să se familiarizeze cu harta câteva momente, apoi le indică un şir de munţi aflaţi în partea stângă a aeronavei. Zoya miji ochii pentru a le putea desluşi denumirea: lanţul muntos dalmaţian.

— Uitaţi-vă atent, spuse Vaspine. Urmaţi Munţii Dalmaţieni.

Zoya puse un deget în punctul cel mai sudic al lanţului muntos, apoi îl plimbă spre nord, urmând linia munţilor până la ocean. Trasă cu degetul lanţul muntos o dată şi-ncă o dată, apoi, când era pe punctul să se dea bătută, zări o altă schiţă. În munţi, undeva la nord de *Libelula,* era un spaţiu gol între două culmi. Îi citi denumirea.

— Trecătoarea Dalmaţiană.

Cid se ridică brusc de la masă.

— Bineînţeles!

— Ce? întrebă Zoya.

— Căpitanul nostru. E un bărbat deştept.

— Ce? făcu şi Bucker.

Vaspine smulse harta de sub nasul lui Rosie şi al lui Beebee şi o întinse din nou pe biroul său.

— Trecătoarea Dalmaţiană este un canion îngust care duce înspre munţi. Are o poartă la un capăt, care se continuă cu o galerie ce traversează munţii până în cealaltă parte.

— Aşa, şi? întrebă nelămurit Bucker.

Vaspine trase aer în piept.

— Şi *Umbra* lui Kane e o corabie uriaşă. Atât de

mare, încât, dacă ar încerca să traverseze galeria, ar dărâma muntele cu totul.

Zoyei îi pică fisa.

— Deci ne strecurăm prin galerie, iar ei nu o pot lua pe urmele noastre.

— Exact.

— Dar apoi ce vom face?

— Vom vedea la momentul potrivit.

Rosie îi ascultase fără să scoată o vorbă. Dădu din cap cu neîncredere, se apropie de biroul lui Vaspine şi luă harta. O studie, apoi o puse la loc.

— Există totuşi o problemă, spuse ea. Ce ne facem în cazul în care Kane dă de noi înainte să ajungem la trecătoare? *Umbra e* mult mai rapidă decât *Libelula.* Chiar şi de-am zări monstruozitatea aia roşu cu negru de la 2 kilometri depărtare, tot n-am mai putea scăpa de ea.

— Haideţi să-l luăm pe Doctor, interveni Cid.

Ceilalţi îl priviră de parcă tocmai le-ar fi sugerat să-şi înghită propriile picioare.

— Vorbesc serios, dacă-l luăm cu noi, poate ar reuşi să ne mărească viteza? Mi-ar plăcea să-l văd pe Kane încercând să ne ajungă atunci!

Vaspine dădu din cap dezaprobator.

— Ar dura prea mult. Plus că, oricum, n-ar vrea să vină. Nu, acum suntem pe cont propriu.

Făcu un gest cu mâna, semn că discuţia luase sfârşit.

— În orice caz, povestea asta trebuie să mă preocupe pe *mine.* Până una-alta, vreau ca toţi să vă întoarceţi la treburile voastre. Trebuie să fim pregătiţi. Kane ar putea apărea în orice moment.

Cid îşi drese glasul.

— Bun, şi înspre ce zări zburăm?

Vaspine deschise uşa cabinei sale şi le făcu semn să plece.

— Spre nord, zise el, către Munţii Dalmaţieni. A sosit timpul să mărim distanţa dintre noi şi psihopatul ăla cu joben.

30

Vaspine o atinse pe umăr pe Zoya când trecu pe lângă el.

— Un moment.

Zoya se dădu deoparte. Vaspine aşteptă să plece toţi, apoi închise uşa. Se duse la birou, trase un scaun şi-i făcu semn Zoyei să se aşeze.

— Rosie avea dreptate, spuse el. Corabia noastră chiar e mai slabă. Dar ne-am confruntat cu situaţii şi mai puţin favorabile şi le-am depăşit cu bine.

— Mersi, zise Zoya.

— Nu-mi mulţumi deocamdată. Una e să promiţi să protejezi pe cineva şi cu totul alta e să o şi faci.

Îşi împreună degetele mâinilor şi se uită la Zoya de deasupra triunghiului pe care-l formaseră.

— Aici intervii tu.

— Eu?

— Doar nu credeai că noi vom face totul, nu?

— Păi, nu…

— Bun. Vezi tu, dacă într-adevăr Kane e pe urmele noastre, atunci trebuie să ştiu că eşti în stare să lupţi. Dacă nu vom ajunge la trecătoare la timp sau în cazul în care Kane ne ajunge din urmă înainte să o traversăm, trebuie să fii în stare să ai grijă de tine.

Zoya dădu din cap dezaprobator.

— Ne-ar putea ajunge în orice moment. Nu pot să învăţ să lupt de pe-o zi pe alta.

— Nu, zise el. Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să începi. De altfel, eşti norocoasă că te afli pe *Libelula.* Dacă există vreun om care te poate învăţa să lupţi în doi timpi şi trei mişcări, acela e Rosie.

Zoya se încruntă. Realizând că fata era confuză, Vaspine îşi dădu ochii peste cap şi se duse la uşă. Răsuci mânerul, apoi îi făcu semn Zoyei cu degetul mare să plece. Fata trecu pe sub braţul lui întins şi se pomeni în lumina zilei. Înainte să se îndepărteze prea mult, căpitanul o strigă.

— Găseşte-o pe Rosie. Spune-i să te pună să alegi.

— Să aleg? murmură Zoya.

— O să vezi.

Corabia străbătea alene văzduhul ticsit cu nori, astfel că puntea fusese învăluită într-o ceaţă care se revărsa peste bord şi care făcea ca fiecare obiect să pară neclar. Zoya îşi croi drum printre aburi, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Toate lucrurile pe care le citise despre Kane, nişte poveşti teribile oricum, erau şi mai îngrozitoare în fapt. Acum, că-i văzuse mesajul – zâmbetul care-ţi îngheţa sângele în vene, ochii goi, acea voce puternică şi hotărâtă –, faptul că era pe urmele ei devenise dintr-odată real.

Zoya făcu un efort conştient să se concentreze.

Se aşteptase să o găsească pe Rosie pe punte, luptându-se cu sabia cu un grup de piraţi. Dar în acea după-amiază nu era nici urmă de ea. Zoya cercetă fiecare colţişor al corabiei în care Rosie s-ar fi putut afla, dar nu reuşi să dea de ea. Începuse să-i întrebe pe toţi cei pe care-i întâlnea dacă o văzuseră, dar ei fie îi spuneau că nu ştiau unde se află, fie îi dădeau indicaţii doar pentru ca, odată ajunsă acolo, să n-o găsească. Abia când i se făcu foame şi se duse să-şi ia ceva de mâncare dădu peste un indiciu. Bucătarul-şef,

un bărbat uscăţiv, care avea un cercel în formă de peşte şi un polonic tatuat pe antebraţ, se însufleţi la auzul numelui lui Rosie.

— Oh, făcu el, trântind încă un cartof în farfuria Zoyei, mi-e datoare nişte bănuţi. Pun pariu că-i în sala armelor.

— Unde vine asta? întrebă Zoya, lăsându-şi farfuria pe tejghea.

Bucătarul deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Oftând, se întoarse spre bucătărie.

— Maddie, poţi să-mi ţii locul? Trebuie s-o duc undeva pe fata cea nouă.

Din bucătărie răsună un zgomot de tigăi trântite.

— Charlie Barley, mereu îmi ceri să…

Charlie se apucă să imite mormăielile colegei sale, apoi îşi scoase şorţul şi se strecură pe sub tejghea. Zoya o luă după el către ieşirea din popotă – spre exasperarea celorlalţi piraţi, care se uitau deznădăjduiţi când la bucătarul care se îndepărta, când la standul de mâncare care se golise –, apoi de-a lungul punţii. Nori bulbucaţi îi înlocuiseră pe cei ceţoşi, iar stropi mari ricoşau de punte şi se loveau de hainele Zoyei, făcând-o ciuciulete. Charlie o conduse spre puntea de comandă, unde nu se afla nimeni în afară de unul dintre ajutoarele lui Cid. Când îl zări pe Charlie, bărbatul îşi ridică ochii din carte.

— Bună ziua.

— Dacă asta-i o zi bună, spuse Charlie, nu vreau să ştiu cum e una proastă.

Charlie o conduse apoi pe Zoya spre o zonă a corabiei pe care încă nu o explorase. Această nouă zonă era aidoma prorei, plină cu aceleaşi lucruri nefolositoare. Charlie se duse către un butoi fixat într-un colţ întunecat şi îl dădu la o parte, dezvăluind o

deschizătură pătrată, suficient de lată cât să treacă un om prin ea, de unde porneau nişte scări care coborau. Luă un felinar agăţat de bord şi i-l dădu Zoyei.

— Sala armelor e pe-aici. Ţi-aş zice cum să ajungi exact, dar e complicat şi oricum îţi vei da seama când te apropii.

— Cum?

— Ai auzit vreodată sunetul emis de douăsprezece săbii ascuţite în acelaşi timp?

Zoya dădu din cap că nu.

— Ei bine, o să-l auzi.

Zoya îndreptă felinarul înspre deschizătură. Lumina acestuia străpungea întunericul puţin, apoi scara era cufundată din nou în beznă. Se întoarse înspre bucătar.

— Şi dacă mă rătăcesc?

Charlie ridică din umeri.

— Atunci vei fi în bucluc.

Zoya se încruntă, apoi îi mulţumi şi-şi croi drum spre măruntaiele corabiei. Pe când se făcea nevăzută, bucătarul-şef strigă după ea:

— Şi spune-i lui Rosie să-mi dea banii ăia!

31

Punţile inferioare ale *Libelulei* îi aminteau Zoyei de acoperişul orfelinatului: erau întunecate, umede şi absolut dezgustătoare. Dacă n-ar fi avut felinarul, se îndoia că ar fi văzut ceva, aşa că se rugă în sinea ei ca flacăra să nu se stingă. Câţiva stropi de apă rece ca gheaţa îi căzură pe gât, apoi i se prelinseră pe spate şi-o făcură să tresară. Abia în acel moment, Zoya îşi dădu seama că avea picioarele ude. Îndreptând felinarul înspre podea, constată că se afla într-o băltoacă

maronie cu apă de ploaie. *Minunat.*

Neavând ce altceva să facă, Zoya îşi scutură picioarele şi o luă înainte prin beznă, încercând să desluşească sunetul săbiilor ascuţite printre zăngănelile şi scârţâielile corabiei. În următoarele minute, se împletici printr-un labirint de coridoare, încât mai că ameţi. Îşi băgă capul prin nenumărate încăperi şi deschise o multitudine de uşi, doar pentru a da peste cămări, dormitoare sau toalete. În tot acest timp, stătea cu urechile ciulite, sperând să audă sunetele din sala armelor. În cele din urmă, îşi pierdu orientarea şi începu să meargă la întâmplare, cu felinarul înainte, ca să nu dea peste vreun maldăr de lăzi sau peste vreun sac de cepe. Într-un final însă, zări o luminiţă la capătul culoarului şi se îndreptă spre ea. Nici măcar nu-i mai păsa dacă era sala armelor sau nu – tot ce-şi dorea era o gură de aer proaspăt. Pătrăţelul luminos se mări tot mai mult şi mai mult, până când Zoya trecu pe sub o bârnă şi se pomeni, uimită, afară. Nimerise într-un balcon care se profila în afara carenei *Libelulei.* De o parte şi de alta a balconului se întindea carena însăşi, pe care o puteai cuprinde cu privirea până la prima curbură. Nu mai ploua, deşi continua să fie înnorat. Zoya trase aerul umed adânc în piept şi-şi coborî felinarul.

Balustrada balconului era din fier. Zoya îşi lăsă braţele pe ea, iar un fior îi străbătu tot corpul când pielea atinse metalul rece. Nu mult sub ea, sclipiri luminoase se iţeau deasupra unei pături de nori. Iar dedesubtul lor era pământul. Holbându-se în jos, Zoya începu să se simtă aiurea. Se afla la kilometri depărtare de pământ, urmărită de cel mai periculos pirat al văzduhurilor, cu sarcina de-a învăţa să lupte, iar ea nici măcar nu era în stare să dea de profesoara

ei.

— Eşti inutilă, mormăi ea.

Zoya îşi desfăcu pandantivul de la gât şi-l lăsă să penduleze deasupra balustradei. Îl privi balansându-se încolo şi-ncoace în aerul rece şi simţi imboldul de a-l lăsa să cadă în gol. Dacă ar fi făcut asta, toate problemele ei ar fi dispărut. Kane avea să o lase-n pace – şi pe ea, şi *Libelula.* S-ar fi putut întoarce la fosta ei viaţă pe pământ, la orfelinat, şi-ar fi putut revedea prietenii. Şi totuşi, Zoya nu putea s-o facă. Nu putea să-şi arunce pandantivul. Însemna mult prea mult pentru ea. Iar acum ştia că e cheia care descuia seiful tatălui său. Cristalul, nestematele, toţi banii ăia – nu-i putea permite lui Kane să pună mâna pe nimic din toate astea.

— Te tentează, nu-i aşa? se auzi o voce în spatele ei.

Zoya strânse pandantivul în pumn şi se întoarse, zărind-o pe Rosie, care tocmai trecea pe sub bârnă.

— Nu te-aş învinovăţi dacă ai face-o, continuă Rosie. Când te gândeşti că un lucruşor atât de mic provoacă o belea atât de mare…

Zoya dădu din cap.

— Nu pot s-o fac.

— Ştiu, zise Rosie. Dar de ce te joci cu el peste balustrada corabiei?

Zoya ridică din umeri şi îşi luă braţele de pe balustradă.

— Deci asta-i cheia lui Jupiter? întrebă Rosie. Ai idee cum funcţionează?

— Nu, spuse Zoya. Nici măcar n-am ştiut că-i o cheie până nu mi-a zis căpitanul.

Zoya privea în zare, la norii care acopereau orizontul.

— Cum te simţi? o întrebă Rosie.

— Nu tocmai grozav.

După o clipă de tăcere, Rosie îi atrase atenţia Zoyei asupra unei spărturi în pătura de nori.

— Vezi cascada aceea?

Zoya privi în jos. Mult sub corabie se iţea culmea unui munte uriaş. Iar pe un versant se zărea o cascadă îngustă şi argintie. Zoya dădu din cap că da.

— Urmăreşte cascada cu privirea.

Zoya închise un ochi şi trasă cu degetul calea şuvoiului de apă care săpa o vale în munte, apoi devenea tot mai lat. Urmări drumul râului până la orizont, unde valea se preschimba în defileuri care săpau adânc în roca dură. Pe măsură ce se pierdea în zare, Zoya nu putu să nu remarce faptul că râul devenea tot mai mare şi mai mare, până când ajunsese aproape la fel de lat ca muntele din care izvora.

— Mare, nu?

— Enorm!

— Acel râu uriaş s-a format dintr-o cascadă mititică. Nu-i interesant cum lucrurile mărunte devin atât de mari în cele din urmă?

Rosie se întoarse cu spatele la panoramă.

— Ştii, am văzut că tremurai în timp ce-i ascultai mesajul lui Kane. Nu te condamn, sunt convinsă că a fost înfiorător. Dar asta nu-i o scuză. Când cineva e pe urmele tale, nu-ţi permiţi să fii slab. Trebuie să fii puternică.

— Sunt, răspunse Zoya.

— Chiar aşa?

— Da. De fapt, căpitanul mi-a zis că ar trebui să te întreb despre alegere.

Rosie se opri un moment.

— Da?

— Mi-a spus că trebuie să învăţ să lupt.

Rosie chicoti. Îi luă felinarul Zoyei şi se îndreptă înspre corabie.

— Îmi pare rău, dar eşti prea tânără ca să apuci să înveţi ceva util în timpul pe care-l avem la dispoziţie.

— Dar nu sunt! se revoltă Zoya, luând-o pe urmele lui Rosie.

— Elevii mei trebuie să fie în stare măcar să ţină o sabie în mână.

— Pot să fac asta, răspunse Zoya. Lasă-mă să încerc.

Rosie se opri. O privi pe Zoya multă vreme, fără să scoată un cuvânt. Într-un final, spuse:

— Bine atunci.

Îşi deschise palmele în semn de renunţare.

— Hai să vedem dacă eşti atât de isteaţă pe cât susţine căpitanul.

Zoya zâmbi.

— Când începem?

Rosie îşi scoase ceasul şi verifică ora.

— Acum.

32

Un glob luminos alunga întunericul în tunelul prin care Rosie îşi croia drum, când în lumină, când în beznă. Iar Zoya se străduia din răsputeri să ţină pasul, ascultând mai mult zgomotul paşilor pe care-i făcea femeia.

— Încotro ne-ndreptăm? strigă ea în întuneric.

— Ai răbdare.

După vreo câteva curbe care-i dădură Zoyei de furcă, lumina dinaintea fetei se făcu nevăzută. Nici

paşii lui Rosie nu se mai auzeau, astfel că Zoya se văzu nevoită să o ia la goană ca să nu rămână în urmă şi să nu mai dea de ea. După o ultimă cotitură, o zări pe Rosie într-un alcov strâmt. Felinarul din mâna ei dreaptă proiecta un caleidoscop de forme pe chipul său. În spatele lui Rosie, Zoya descoperi o uşă. Rosie ridică o sprânceană, apoi o duse pe Zoya în mijlocul unei săli de sport. Scoase din buzunar o cutie de chibrituri, aprinse unul, apoi se apucă să aprindă vreo două felinare agăţate pe pereţi. Chiar şi aprinse însă, lumina pe care o împrăştiau abia dacă străpungea întunericul. Podeaua încăperii era acoperită de un covor din piele, pătat şi zdrenţuit, care lipăia la fiecare pas. La baza fiecărui perete se afla o bancă din lemn pe care stăteau, unele peste altele, bandane, măşti, mănuşi desperecheate, lame, mânere şi scheme de antrenament. Într-un colţ era un maldăr de echipamente de sport – corzi de sărit, echipamente de căţărare –, iar într-altul, o grămadă de săbii şi pumnale.

Zoya vru să pună mâna pe unul dintre ele.

— Stai aşa! zise Rosie în timp ce îşi fixa o teacă în jurul taliei.

Zoya împietri.

— De ce ne antrenăm pe întuneric?

După ce îşi montă teaca la brâu, Rosie se îndreptă către mormanul de săbii, alese două dintre ele şi le trase din gărzi. Pe când se întorcea, începu să le rotească deasupra capului cu o viteză care-i dădu Zoyei ameţeli.

— Lupta pe lumină e diferită de cea pe întuneric, spuse ea, continuând să rotească săbiile. Dacă vei ajunge să te lupţi cu aşa ceva, va trebui să ştii să o faci pe lumină, noaptea, când e înnorat, când plouă, când

ninge. Dacă te învăţ să lupţi doar pe lumină, nu vei reuşi s-o faci decât pe lumină. Dacă, în schimb, te învăţ să lupţi pe întuneric, pe lumină vei fi în avantaj.

Rosie mai răsuci o dată săbiile deasupra capului, apoi le aruncă. Lamele se rotiră prin aer, apoi aterizară una lângă alta, înfipte în lemn.

— A venit momentul să alegi, zise ea, retrăgându-se înspre margine. Toţi cei pe care-i antrenez trebuie să facă această alegere. Cea pentru care optezi va rămâne sabia ta, aşa că te sfătuiesc să nu te pripeşti.

Zoya studie îndelung cele două arme. Cea din stânga era banală prin comparaţie cu cea din dreapta. Lama ei, tocită, era inscripţionată aproape de mâner. Zoya vru să citească ce scrie, dar cuvintele erau şterse şi nu le mai putea desluşi. Mânerul era confecţionat dintr-un metal mai închis la culoare, cu irizaţii albăstrui, şi se curba aidoma unor coarne de taur. Măciulia avea o cruce pe mijloc şi două ţepuşe, orientate perpendicular faţă de lamă.

Cât despre cea de-a doua sabie, aceasta era o adevărată operă de artă prin comparaţie cu prima. Lama ei nu semăna cu nimic din ce văzuse Zoya până atunci. O jumătate părea să fi fost prelucrată, iar marginea – zimţată şi ascuţită bine. Cealaltă jumătate se curba dinspre marginea zimţată ca un val. Cea de-a doua sabie nu avea gardă, dar mânerul său era de culoarea flăcărilor, astfel că strălucirea lui îi captă imediat privirea Zoyei.

Zoya vru să aleagă cea de-a doua armă, dar bănui că alegerea era, de fapt, un test. Ceva din simplitatea primei săbii o făcu să creadă că aceea era alegerea bună.

— O aleg pe cea cu coarne.

Rosie rânji.

— Furtuna.

Trase arma cu mânerul înflăcărat şi-o aruncă într-un maldăr de săbii aflat într-un colţ.

— Ai făcut o alegere bună. Acea sabie frumuşică te-ar fi condus la moarte înainte să apuci măcar s-o scoţi din teacă. Iar asta, Zoya, a fost prima ta lecţie: cea mai bună sabie e întotdeauna aceea mai puternică. Furtuna e o minunăţie. Bun, şi-acum vino aici!

Zoya se duse la ea. Rosie alese o teacă de pe o bancă din apropiere, o petrecu peste umerii Zoyei şi o fixă în jurul taliei. După care apucă Furtuna de mâner, o smulse din podea şi o vârî în teacă. Se dădu apoi câţiva paşi în spate ca să-şi admire opera.

— Periculoasă, spuse ea. Bun, acum spune-mi: ai mai mânuit o sabie vreodată?

— Nu, niciodată.

— Bine, zise Rosie. Oamenii învaţă mai repede când pornesc de la zero. Acum, scoate sabia!

Zoya apucă mânerul cu mâna dreaptă şi scoase Furtuna din teacă. Fusese sinceră când spusese că nu mai ţinuse vreodată o sabie în mână. Ridică sabia pe orizontală până când mâna îi ajunse la nivelul urechilor, cu un umăr tras în spate, în timp ce braţul stâng îi acoperea pieptul, fiindcă mâna îi era fixată, alături de dreapta, pe mânerul armei. Se uită spre vârful sabiei, surprinsă să constate că nu era, de fapt, grea deloc. Zoya rămase în acea poziţie, respirând lent, în timp ce Rosie o privea cu suspiciune.

— Ce-i? întrebă Zoya, coborând sabia. Fac ceva greşit?

— Nu, răspunse Rosie, readucând-o pe Zoya în poziţia de dinainte. Chiar deloc. Te descurci foarte bine. Doar că…

Făcu o pauză, cu gândurile departe.

— … poziţia ta îmi aminteşte de cineva.

Zoya se uită nedumerită la Rosie. Dar Rosie îşi mută privirea şi îi făcu semn Zoyei să înceapă. Fata n-avu nevoie de mai mult pentru a începe să mişte sabia încolo şi-ncoace, când rotind-o, când împungând. Când se convinse că-i putea controla greutatea, o aduse dinaintea sa şi aşteptă. Rosie îşi înclină capul.

— Mulţumită?

Zoya dădu din cap în semn că da.

— Bun, acum te voi ataca. Şi vreau să te ap…

Dar înainte să-şi termine vorba, se şi năpusti asupra Zoyei, ţintindu-i urechea. Zoya se feri la timp, apoi se întoarse spre ea, cu mâna pe sabie.

— Lecţia numărul doi, spuse Rosie, nu-ţi lua nicio clipă mâna de pe sabie.

Rosie lansă un nou atac, de data asta ţintindu-i umărul. Zoya era pe fază şi reuşi să evite împunsătura rostogolindu-se pe sub sabie, apoi sărind în picioare, cu sabia pregătită. Rosie ţâşni spre dreapta ei şi lansă o nouă lovitură – de data asta ceva mai lentă –, pe care Zoya o respinse cu sabia, făcând metalul să răsune.

Şi o ţinură tot aşa, cu Rosie lansându-se în atacuri atunci când Zoya se aştepta mai puţin. Fata îi făcea față de cele mai multe ori – se răsuci ca să-i evite loviturile, se aplecă, ba chiar sări când atacurile fură îndreptate înspre picioarele ei şi, când i se oferi ocazia, reuşi şi să-i pareze vreo câteva lovituri. După vreun minut însă, abia mai răsufla şi era pe punctul să leşine.

— Ajunge, spuse Rosie, respirând normal. Eşti sigură că n-ai mai făcut aşa ceva până acum?

— Doar cu cozi de mătură, zise Zoya.

— Cred că trebuie să încercăm ceva mai dificil.

Rosie dispăru într-un colţ al încăperii, de unde se

întoarse cu două găleţi de metal. Le aruncă pe mijlocul covorului, apoi se duse la una dintre bănci şi de după ea scoase o scândură lungă de lemn.

— Pune găleţile acolo, dacă eşti drăguţă, îi spuse Zoyei, făcându-i semn înspre două puncte aflate la capete opuse în sala de sport.

După ce Zoya plasă cele două galeţi, Rosie aşeză scândura de lemn peste ele.

— Hopa sus! zise.

Zoya se uită la ea, crezând că glumeşte.

— Ce-i? întrebă Rosie. Şansele să te lupţi cu cineva pe teren plan sunt infime. Cel mai probabil, te vei vedea nevoită să sari, să te fereşti, să te rostogoleşti. Dacă nu-mi poţi para loviturile în timp ce mergi pe scândura asta, cum crezi că vei fi în stare să faci toate astea?

— Lasă-mă să-mi recapăt suflul.

— Kane crezi că ar face-o?

Rosie o fixă pe Zoya cu privirea până când fata apucă din nou sabia. O puse din nou la brâu, apoi sări pe scândura care se balansă uşor. Rosie începu s-o urmărească pe Zoya de-a lungul scândurii, atacând-o cu sabia ori de câte ori i se părea că e pe punctul de a cădea, după care fata se prăvălea pe podea. Făcu asta din nou şi din nou, surprinzând-o din când în când pe Zoya cu câte-o lovitură peste braţ sau peste una dintre coapse. După fiecare căzătură, Zoya se ridica şi sărea înapoi pe scândură, pregătită pentru noi atacuri. Dar hotărârea nu-i putea masca nepriceperea. Pe podea, Zoya era agilă ca o felină. Pe scândură, în schimb, părea mai degrabă o broască ţestoasă.

— Ai nevoie de-o pauză? o întrebă Rosie după încă o căzătură dureroasă.

— Pauză? zise Zoya abia respirând. Nici vorbă, mă

distrez de minune!

Rosie chicoti şi o ajută să urce înapoi pe scândură. În următoarea oră, scenariul se repetă întocmai – Rosie o urmărea pe Zoya, fata se chinuia să-şi menţină echilibrul, pentru ca, într-un final, să se prăbuşească pe covor. Cu cât trecea timpul, iar ea se prindea ce avea de făcut, cu atât reuşea să blocheze mai multe lovituri. Pe cele mai uşoare iniţial – cele la care Rosie se retrăgea pentru a nu o răni –, dar chiar şi-aşa, progresul o făcu pe Zoya să sară înapoi pe scândură cu mai mult entuziasm după fiecare căzătură, anticipând faptul că avea să se descurce.

Şi-o ţinură aşa, când mai bine, când mai rău, până când, după vreo două ore, numărul ocaziilor când se descurca îl depăşi pe cel în care Rosie o copleşea. Încă nu-şi putea păstra prea bine echilibrul, dar cel puţin, dacă ţinea sabia cum trebuie şi avea o oarecare idee unde se afla Rosie, reuşea să-i blocheze loviturile în loc să le încaseze.

Într-un final, Rosie îşi puse sabia înapoi în teacă şi îi oferi mâna Zoyei ca să o ajute să coboare de pe scândură. Aşa transpirată şi plină de vânătăi cum era, nu-şi dădu seama iniţial că lecţia luase sfârşit. Când se prinse, se încruntă.

— N-a fost rău, zise Rosie. N-a fost rău deloc. Asta a fost tot pentru azi…

Zoya vru să protesteze, dar Rosie îi făcu un semn cu mâna că n-avea rost.

— Fac asta de mult timp. E suficient. Următoarea lecţie e mâine dimineaţă.

— Mâine am o tură de curăţenie pe corabie, zise Zoya, trăgând aer adânc în piept.

— Atunci înainte de asta, răspunse Rosie. Îmi place să mă trezesc devreme.

Zoya mormăi nemulţumită, dar nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Iar zâmbetul n-o părăsi nici când ieşi din sala de sport şi-o luă pe scări înspre punte.

33

Antrenamentul cu Rosie o istovise în aşa măsură, încât îi era greaţă fie şi doar gândindu-se la mâncare. Prin urmare, când tot echipajul se îndrepta către masa de seară, Zoya rămase pe punte. Nu era singura – vreo doi piraţi rămăseseră şi ei: un bărbat care citea la lumina lunii cocoţat pe-un butoi şi o femeie care cânta la vioară. Prezenta lor îi reaminti Zoyei de ameninţarea lui Kane, care s-ar fi putut întoarce în orice moment, aşa că-i studie cu atenţie, ca să fie sigură că îi mai văzuse pe *Libelula* şi abia apoi îşi permise să se relaxeze.

Fiindcă se simţea vinovată că nu participase la curăţenie peste zi, aşa cum ar fi trebuit, Zoya puse mâna pe-o perie şi se apucă să frece puntea. Făcând asta, repeta şi una dintre mişcările pe care le învăţase la antrenament, chestie care îi atrase câteva priviri curioase din partea femeii-pirat care cânta la vioară. După o vreme, îl zări pe Bucker ieşind de la popotă, gata să-şi înceapă tura de seară. Îl văzu sărind pe arborele mare, apoi, folosindu-se doar de mâini, băiatul se urcă pe greement. Părul său cafeniu reflecta lumina lunii, iar Zoyei îi păru că aduce cu un animal suplu şi graţios. Aşteptă să se aşeze, apoi se îndreptă spre el.

— Hei! strigă ea. Ai chef de companie?

Capul lui Bucker se iţi de după marginea gabiei. Se holbă la ea, apoi se făcu nevăzut. Zoya începuse să se întrebe dacă făcuse ceva care-l supărase, când o păpuşă se ivi în locul lui. Avea ochii şi buzele roşu

aprins, pictate pe-un craniu alb ca varul care-i amintea Zoyei de petrecerea anuală „de speriat” pe care o organiza dl Whycherley la orfelinat.

— Zi parola!

— Um… Bucker e un fraier.

— Nu.

Zoya se gândi mai bine.

— Zoya e o fraieră.

— Bingo! Hai sus!

Zoya dădu din cap, apoi începu să urce. Abilităţile sale în materie încă erau mult sub cele ale lui Bucker, deşi făcuse progrese. Reuşi să ajungă în gabie în mai puţin de un minut. Bucker stătea tolănit, cu un rânjet lăţit pe chip. Într-o mână încă mai ţinea păpuşa.

— Ai fost blocată în trafic? spuse păpuşa.

— Hei, chiar am urcat repede! se apără Zoya.

— Poate pentru o furnică fără picioare, zise Bucker.

Puse păpuşa jos, apoi îi făcu un semn Zoyei înspre ea.

— Mişto, nu?

— De fapt, e oribilă, răspunse ea.

— Ba nu e, făcu Bucker, mângâind păpuşa.

Zoya începu să râdă când Bucker începu să se învârtă prin gabie, strângând lucrurile piratului cu care o împărţea. Zoya se ridică de pe scaunul confortabil pe care se aşezase şi-i oferi o mână de-ajutor.

— Cam înfricoşătoare faza de azi-dimineaţă, nu?

Zoya se opri şi-i aruncă o privire lui Bucker, vrând să vadă dacă glumea sau nu.

— Dar tu nu te-ai speriat.

— Ba da, dar numai un pic, răspunse Bucker. Chestii de genul ăla se tot întâmplă când eşti pirat al văzduhurilor. Dar tu te-ai speriat.

— Ba nu, spuse Zoya.

— Ba da. Mai aveai puţin şi făceai pe tine de frică. Mă mir că n-ai făcut-o pâri la urmă.

Bucker o ciupi pe Zoya de braţ.

— Lasă-mă-n pace, zise Zoya, încruntându-se. OK, mi-a fost puţin teamă, dar şi ţie ţi-ar fi fost în cazul în care Kane s-ar fi aflat pe urmele *tale.*

— Se poate, replică Bucker. Dar nu aş fi arătat-o.

— Sunt doar un copil, spuse Zoya. Normal că o arăt.

— Ei bine, n-o mai face. Cea mai rapidă cale de a învinge pe cineva este să-l sperii, făcându-l să creadă că deja ai câştigat. Asta face Kane acum.

Zoya nu ştiu ce să răspundă, aşa că rămase tăcută. Masa de seară se încheiase, iar puntea era din nou plină de zeci de piraţi care mişunau de colo-colo în lumina lunii.

— Am auzit că te-ai antrenat cu mama în după-masa asta, continuă Bucker.

— Aşa e.

— E cea mai tare.

— Aşa am auzit, răspunse Zoya. A fost greu.

— Dar şi distractiv, nu-i aşa?

Zoya dădu din cap în semn că da.

— Te mai antrenezi cu ea?

— Da, mâine, înainte de muncă, răspunse Zoya.

— Ascult-o, spuse Bucker. Nu se ştie când te vei vedea nevoită să te lupţi pe vreo corabie.

Zoya îşi frecă fruntea.

— Am crezut că mă descurc, dar mai e mult până-acolo.

— O să înveţi, zise Bucker, flexându-şi bicepşii. Au spus asta şi despre mine când am venit pe corabie. Şi acum, ia uite!

Îşi sărută muşchiul drept, apoi pe cel stâng.

Zoya chicoti. Dar, imediat, zâmbetul îi pieri de pe chip şi se încruntă.

— O! făcu ea.

Bucker îşi coborî braţele.

— Ce-i?

— Um…

Zoya arătă peste umărul lui Bucker.

— E doar ciudat. Pânzele fâlfâie.

Bucker îşi dădu ochii peste cap.

— Fâlfâie? O, Doamne, o să dureze o mie de ani până când o să deprinzi jargonul.

— Nu, serios, spuse Zoya.

Mormăind, Bucker se ridică şi se duse la marginea gabiei, de unde aruncă un ochi către pânze. Pe chip i se putu citi imediat nedumerirea.

— Ce ciudat!

— Ce se-ntâmplă? întrebă Zoya.

Bucker trase aer în piept.

— Ei bine, fie gravitaţia nu mai funcţionează după regulile bine cunoscute, spuse el, fie am început să coborâm.

34

Pe măsură ce minutele se scurgeau, iar corabia continua să coboare, şi alţi piraţi remarcară schimbarea de direcţie. Unul dintre ei dădu fuga la bord chiar în clipa în care Zoya şi Bucker ajunseră înapoi pe punte.

— E clar, ne prăbuşim! zise piratul.

— Cred că te-ai prăbuşit tu peste cam multă bere, îl apostrofă un altul.

— Nu, serios. Uite!

Şi alţii ajunseră la aceeaşi concluzie. În scurt timp,

un zvon cum că *Libelula* era atacată începu să se răspândească, iar piraţii dădură năvală pe punte, încercând să localizeze ameninţarea. Însă, când nu reuşiră să o găsească, se duseră ţintă la Cid, care se afla pe puntea de comandă, şi îi cerură să le spună ce se petrecea. Singurul răspuns de care avură parte fu că el nu făcea decât să respecte ordinele şefului. Şi mai mult de-atât Cid nu era dispus să le împărtăşească.

Libelula continua să coboare. Cu fiecare minut care trecea, tot mai mulţi piraţi se strângeau pe punte. Vreo câţiva bătură la uşa cabinei căpitanului, dar Vaspine nu răspunse, aşa că se lăsară păgubaşi.

În cele din urmă, corabia ajunse în mijlocul unei pajişti uriaşe, aterizând cu o bufnitură şi alunecând până se opri de tot. După vreo câteva secunde, Cid opri motorul, iar liniştea se aşternu peste corabie. Era prima oară când *Libelula* ateriza de când ajunsese ea pe corabie. Zoya se simţea ciudat, însă era şi foarte încântată.

Uşa cabinei lui Vaspine se deschise, iar căpitanul păşi afară. Fără să privească pe nimeni în ochi, le ordonă tuturor să coboare de pe corabie. Ceva din comportamentul lui îngrijoră echipajul – inclusiv pe Zoya –, aşa că o luară toţi rapid pe pasarelă, coborând în linişte. Zoya îi aruncă pe furiş o privire lui Rosie, dar şi ea ridică din umeri şi dădu din cap, semn că nu avea habar ce se petrece.

Tot echipajul se alinie pe iarbă – unii stăteau în picioare, cu braţele încrucişate, aşteptând să audă ce avea de spus căpitanul, alţii, aşezaţi, îşi treceau degetele prin firele de iarbă şi se bucurau de noua senzaţie, aceea de a fi pe pământ. Vaspine părăsi ultimul corabia. Străbătu singur pasarela, cu chipul

plecat. Când ajunse jos, se aşeză în faţa mulţimii.

— Vă mulţumesc.

Echipajul izbucni într-un hohot tensionat de râs.

Vaspine continuă.

— Vă cer scuze că am procedat într-un mod atât de dramatic. Dar ştiu că mulţi dintre voi aveţi întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat azi-dimineaţă la baza aviaţiei militare şi aş vrea să încerc să vă ofer nişte răspunsuri. Zoya, spuse Vaspine, te rog să vii în faţă!

Zoya roşi când tot echipajul întoarse privirea către ea. Îşi croi drum prin mulţime până la Vaspine.

— Cei mai mulţi dintre voi aţi cunoscut-o pe Zoya, continuă Vaspine. Ni s-a alăturat acum câteva zile. Bănuiesc că unii dintre voi aţi întrebat-o despre trecutul ei, iar ea v-a răspuns. Mă tem că v-a spus minciuni. Minciuni necesare, dar minciuni, în orice caz.

Vaspine se uită la Zoya.

— Ei bine, acesta este adevărul: fata la care se referea Kane în mesajul de azi-dimineaţă e Zoya.

Tot echipajul scoase un suspin sonor. Îl fixară pe căpitan cu privirea preţ de o clipă, apoi unul sau doi se uitară unul la celălalt, murmurând întrebări. Cineva din spate strigă:

— Dar de ce?

Vaspine trase aer adânc în piept.

— Nu e niciun secret faptul că eu şi Kane am fost în subordinea lui Jupiter şi a Dominikăi pe când eram tineri.

Se opri şi puse o mână pe umărul Zoyei.

— Şi la fel de bine cunoscut e faptul că, în timpul acelei revolte de la bordul *Cavalerului Alb,* Kane i-a ucis pe amândoi.

Mai mulţi piraţi dădură aprobator din cap.

— Dar ceea ce probabil unii dintre voi nu ştiu,

continuă Vaspine, e că Jupiter a avut o fetiţă. Din fericire, Kane nu apucase să-şi ducă planul la bun sfârşit când am reuşit s-o iau pe furiş de pe corabie.

Vaspine o privi pe Zoya, apoi se întoarse din nou către mulţime.

— Fetiţa de atunci se află acum în faţa voastră.

Un alt suspin străbătu mulţimea, urmat de şi mai multe şoapte. Vaspine aşteptă ca zumzetul să se stingă, apoi continuă.

— Aşa cum mulţi dintre voi ştiu, Jupiter avea un seif ascuns undeva în Insula din Ceruri. Nici măcar oamenii lui nu ştiau unde anume. Dar eu ştiu. La fel şi Kane. Cheia de la seiful său s-a pierdut în noaptea revoltei lui Kane.

Vaspine făcu o pauză.

— Cheia este medalionul de la gâtul Zoyei.

Zoya simţi un imbold puternic de-a o lua la goană când întreaga mulţime îşi aţinti din nou privirea asupra ei. Îşi linişti răsuflarea şi, în schimb, scoase pandantivul şi li-l arătă. Toţi îşi lungiră gâturile pentru a-l vedea mai bine.

— De-asta a trebuit să o aducem pe Zoya la bord şi tot acesta este şi motivul pentru care Kane ne-a lăsat acel mesaj în dimineaţa asta. Vrea pandantivul. Şi, deşi suntem în siguranţă în acest moment, e pe urmele noastre. Caută cheia de un deceniu şi nu va renunţa. Dar nu trebuie să permitem ca pandantivul să încapă pe mâinile lui.

Vaspine făcu o pauză, pentru ca piraţii să aibă timp să înţeleagă ceea ce tocmai le spusese. Apoi se uită prin mulţime, privindu-i pe toţi în ochi.

— Vreau să ştiţi că nu mi-am dorit să vă târăsc pe niciunul dintre voi în povestea asta. Pericolul face parte din viaţa fiecărui pirat al văzduhurilor. La asta

ne-am înhămat cu toţii când am hotărât să ne ducem astfel existenţa. Însă chestiunea asta merge mult mai departe. Suntem pe pământ acum. Aşadar, cine vrea să plece e liber să o facă! Vă puteţi strânge lucrurile. Am aterizat pe drumul principal către Dalmaţia, veţi ajunge în oraş într-o zi. Nu vă vom considera mai puţin viteji dacă faceţi asta. Toţi avem familii. N-are niciun sens ca şi mai mulţi băieţi şi fetiţe să crească singuri.

Un murmur străbătu mulţimea. Zoya se uită la Bucker, care zâmbea. După un minut, câţiva dintre piraţi păşiră înainte.

— Îmi pare rău, căpitane, trebuie să…

— Soţia mă urăşte deja fiindcă fac ceea ce fac…

Ultimul dintre ei îi evită intenţionat privirea Zoyei. Când ajunse în dreptul căpitanului, îi şopti la ureche:

— Ştii bine că aş fi jefuit bogătani alături de tine până la sfârşit, căpitane, dar nu mă pot lupta cu Kane. Nu cu el!

Îi aruncă o privire Zoyei, apoi îşi lăsă din nou ochii în jos.

— Îmi pare rău…

Căpitanul îi strânse mâna.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Nu te mai gândi la asta. Eşti bine-venit să te întorci când toate astea se vor fi sfârşit.

Bărbatul îşi târî picioarele pe pasarelă înapoi pe corabie. Vaspine îl urmări cu privirea până când se făcu nevăzut, apoi se întoarse spre mulţimea de pe iarbă.

— Altcineva?

Nimeni nu se clinti.

35

Mulţi dintre membrii echipajului avură întrebări, aşa că se făcuse deja târziu când se întoarseră cu toţii pe corabia zburătoare. Ba, mai mult, unii întârziaseră voit, bucuroşi să simtă din nou pământul sub tălpi. Restul se adunară în grupuleţe pe puntea vasului, la o bere şi o discuţie despre ultimele noutăţi, în timp ce Cid cârmi *Libelula* în direcţia Trecătorii Dalmaţiene, turând motoarele. Zoya rămase cu ei, străduindu-se din răsputeri să facă faţa atenţiei pe care o primea şi să nu se demoralizeze. Dar nu-i era deloc uşor. Kane era acolo. Undeva, prin văzduh, corabia lui se furişa pe urmele lor, spintecând întunericul nopţii.

— Eşti bine? o întrebă Bucker, venind în fugă spre ea. În braţe avea o sacoşă din fetru.

Zoya se strădui să zâmbească.

— Sunt doar obosită, răspunse ea.

— Ar trebui să vii să joci cărţi cu noi, zise Bucker. Nu te mai gândi la asta. Ne-am strâns câţiva pe lângă arborele mare. Jucăm 21.

— Acum? întrebă Zoya.

Aruncă o privire de-a lungul punţii înspre locul în care Beebee şi alţi câţiva piraţi se strânseseră în jurul unei măsuţe pliabile.

— Au chef să joace cu mine?

— Logic, răspunse Bucker. Doar nu crezi că eşti singura de pe corabie care are un secret, nu? Toţi piraţii de-aici au avut ceva de împărţit cu un alt pirat al văzduhurilor la un moment dat, zise Bucker rânjind. Singura diferenţă e că al tău… e mai fioros.

— Mda.

— Ai ceva bani? întrebă Bucker în timp ce se îndreptau către arborele mare.

Zoya dădu din cap în semn că nu.

— Nu-i nimic. Te împrumută Herman Bernard. Nu-i

aşa, Herman?

Herman îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru fata lui Jupiter, spuse el, sigur că da!

— Ei bine, reluă Bucker nerăbdător, atunci aşază-te!

Trase un scaun pentru Zoya, apoi îl prezentă pe cel din urmă pirat.

— Zoya, ţi-l prezint pe James „Puşculiţă” Jones. Îi spunem aşa fiindcă e întocmai ca o puşculiţă. Ori de câte ori avem nevoie de bani, nu trebuie decât să jucăm cărţi cu James.

Zoya luă un fişic de monede de la Herman Bernard, îi mulţumi, apoi începu să joace, străduindu-se să uite de Kane. După ce-i făcu praf pe toţi la prima mână (era convinsă că Bucker măsluise cărţile), norocul ei se duse pe apa sâmbetei. La a doua mână pierdu răsunător, pariind mult mai mult decât ar fi trebuit şi, astfel, pierzând tot ce câştigase runda anterioară. Nici următoarea mână nu fu mai bună, dimpotrivă. La runda care urmă avu o prestaţie mediocră, dar după aceea pierdu cât în toate celelalte runde la un loc.

Bucker, în schimb, câştiga aproape toate rundele pe care le juca. Zoya conchise că oricum pierduse mai mult decât ar mai fi putut câştiga, aşa că următoarele mâini le petrecu studiindu-l pe Bucker, ca să afle ce anume făcea de se descurca atât de bine. La început, nu remarcă nimic deosebit. Părea să respecte întocmai paşii pe care-i urma şi ea – paria, completa pariul, zicea pas, paria din nou. Dar apoi observă ceva mai puţin obişnuit: de fiecare dată când primea o nouă mână de cărţi, Bucker se apleca să-şi scarpine picioarele. Şi întotdeauna spunea ceva, fie *au,* fie *mă mănâncă rău picioarele,* fie arăta înspre vreun pirat

care făcea ceva neînsemnat. În orice caz, de fiecare dată când primea cărţi, îşi ducea invariabil mâna la picioare.

Aşa că, atunci când remarcă din nou gestul, Zoya se balansă pe scaun până când se dezechilibră şi căzu pe podea. Lăsă impresia că fusese un accident, bineînţeles, dar, de fapt, o făcuse pentru a-i putea studia mişcările lui Bucker pe sub masă. Şi, aşa cum se aştepta, îl zări pipăind podeaua până dădu peste un teanc ascuns de regi şi regine. *Te-am prins!*

Bucker se repezi primul s-o ajute să se ridice. Dar pe când făcea asta, îi surprinse privirea. Şi înţelese: ştia. Ştia că se prinsese. Aşa că îi şopti la ureche în timp ce o ajuta să se ridice: Sssst.

Câteva runde mai târziu, Bucker spuse că are nevoie la toaletă şi o luă la goană înspre cea mai apropiată baie, lăsând-o pe Zoya singură cu ceilalţi piraţi. Câteva secunde, nimeni nu scoase un cuvânt. Zoya începu să se simtă nelalocul ei şi vru să se facă nevăzută în camera ei. După care James „Puşculiţă” Jones se aplecă sub masă şi spuse:

— Să vedem ce are azi…

Scoase teancul ascuns de cărţi şi le puse pe masă cu faţa-n sus. Ceilalţi le studiară, apoi începură să murmure: *Ooo, ar fi putut să o joace pe-asta atunci…* sau *Asta era o carte numai bună de final acum două runde…* şi *Asta e, o să-nveţe într-o bună zi.*

Zoya îi privi siderată, după care îngăimă:

— Adică, voi ştiţi că Bucker trişează?!

Beebee şi restul îşi întoarseră capetele încet spre ea. Zoya avu senzaţia că tocmai spusese o gogomănie. Pe când se pregătea să înlăture tensiunea cu o glumă, James spuse:

— Zoya, până şi o maimuţă oarbă, fără urechi şi

doar cu o juma’ de creier s-ar fi prins că trişează.

Zoya era însă în continuare nedumerită.

— Dar, dacă ştiţi, de ce nu-i spuneţi?

Bărbatul îşi înclină capul, alegându-şi cuvintele.

— Îl vezi pe piratul de colo? spuse el, referindu-se la unul dintre membrii echipajului, care stătea pe o găleată şi se scobea între dinţi. Îl ştiu de vreo zece ani. Dar pe el îl vezi? Arată cu degetul înspre un alt pirat, care îşi admira muşchii în reflexia unei lăzi de metal.

Zoya dădu din cap în semn că da.

— Îl ştiu de şapte ani.

Toţi ceilalţi încuviinţară.

— Îi cunosc pe oamenii de la masa asta mai bine decât mă cunosc pe mine, iar asta nu-i bine. Niciunul dintre ei nu-mi poate spune ceva ce n-am auzit deja.

Bărbatul observă că Bucker se întorcea de la baie, aşa că puse la loc cărţile sub masă. Apoi o privi pe Zoya.

— Când ni s-a alăturat pe corabie, Bucker a fost ca un felinar în bezna nopţii. Puştiul ăsta ar putea să mă fraierească şi de-o sută de monede şi tot ar fi un preţ prea mic pentru bucuria de-a fi în preajma lui.

36

Când ajunse la masă, Bucker constată că toţi se holbau la el.

— Ce-i? întrebă el, uitându-se rapid la pantaloni ca să vadă dacă nu cumva avea şliţul desfăcut. Apoi îşi aruncă mâinile în aer, exasperat.

— Ce-i?!

Nimeni nu spuse nimic, apoi Zoya rupse tăcerea.

— Nimic, zise ea zâmbind, hai să jucăm!

Bucker îşi verifică încă o dată pantalonii, apoi se

aşeză. Strânse cărţile de pe masă şi împărţi o nouă mână, câte două cărţi fiecărui jucător. James Jones îi făcu Zoyei cu ochiul când Bucker nu era atent, iar Zoya dădu uşor din cap.

Apoi continuară să joace cărţi încă o oră, schimbând jocul după vreo 30 de minute, ca să *avem şi noi o şansă,* cum îi plăcuse lui Herman Bernard să spună. Bineînţeles, nu se descurcară mai bine nici la cel de-al doilea joc de cărţi. La finalul orei, Bucker îi chelise pe toţi de bani, mai puţin de cele două monede pe care Zoya reuşise să şi le păstreze. După încă o mână victorioasă, Bucker se ridică de pe scaun şi începu să-şi adune câştigul.

— Mi-ar plăcea să mai stau şi să vă golesc buzunarele de toţi banii, spuse el, dar am o tură de supraveghere. Mai strângeţi nişte aur şi vi-l iau data viitoare, în regulă?

Beebee, Herman şi James îşi dădură ochii peste cap.

Jocul se încheie. Herman şi James le mulţumiră Zoyei şi lui Beebee, apoi se îndepărtară împleticindu-se, bălăngănind nişte sticle de vin. Beebee îi urmă cu privirea şi dădu din cap.

— Ai noroc, Zo, spuse el. Poate că par nişte beţivani notorii, dar să ştii că avem un echipaj pe cinste. Cei mai mulţi piraţi ar lua-o la sănătoasa dacă nimeni altul decât Kane s-ar afla pe urmele lor. Nu şi cei de pe *Libelula.*

Beebee se apucă să strângă masa şi-i dădu Zoyei o cutie în care să pună cărţile, punguţele de bani, scrumierele şi sticlele de bere. Când termină, se aplecă să ridice cutia. Dar când îşi puse mâinile dedesubtul cutiei, Zoya realiză pentru prima dată cât era de epuizată. Antrenamentul cu Rosie îi storsese şi ultima

fărâmă de energie şi dintr-odată se simţi la fel de străvezie ca o fantomă. Beebee remarcă asta şi-i făcu semn Zoyei să apuce masa în timp ce el ridica cutia.

Zoya simţi că i se închid ochii când o luară de-a lungul corabiei. La un moment dat, aproape că dădu peste vreo doi piraţi care treceau pe lângă ei, cei doi făcând o piruetă ca să o evite. Cerul din jurul lor era negru tăciune, iar cele câteva felinare aprinse aruncau umbre neclare pe puntea *Libelulei.* Undeva în depărtare, sclipiri de lumină străpungeau întunericul cerului, însoţite de bătăi surde. Echipajul care mai era pe punte se strădui să desluşească ce se petrecea. Beebee se aplecă spre Zoya.

— Eşti bine?

Zoya ridică privirea. Dar fix în acel moment auzi un pocnet puternic, însoţit imediat de sunetul a ceva care se spărsese. Uitându-se în jurul ei, Zoya mai că se aştepta să vadă un pirat împleticindu-se pe punte, încercând să ridice de jos acel ceva pe care-l scăpase. Dar nu era nimeni. În schimb, întregul echipaj împietrise şi se holba la Beebee. Zoya îi privi nedumerită, apoi se întoarse către Beebee. Vlăjganul se uita în cutia de carton. Zoya îi urmă privirea şi scoase un suspin speriat. În locul în care se aflaseră toate acele lucruri de la jocul de cărţi se găsea acum o piatră cât pumnul Zoyei, fumegând. Bolovanul încins sfredelea cartonul, care împrăştia nori de fum în ochii lui Beebee. Confuz, vlăjganul încerca să priceapă ce se întâmplase.

Dar chiar în acea clipă, el şi Zoya auziră o nouă bufnitură undeva în stânga lor şi remarcară o nouă gaură fumegândă, de data asta în mijlocul punţii. Bufnitura fu urmată de încă una dinaintea lor, apoi de încă una chiar la picioarele Zoyei.

— Ce se petr… începu Zoya.

Dar înainte să apuce să-şi termine vorba, un pirat aflat prin preajmă îi oferi răspunsul:

— Meteoriţi!

37

Zoya reperă sursa ploii de meteoriţi – o furtună luminoasă aflată la vreo 2 kilometri în faţa lor. Sute de sfere de foc brăzdau cerul, cu capete şi cozi de cristal care străluceau o clipită înainte să se facă nevăzute. Meteoriţii erau minunaţi, chiar dacă periculoşi – părea că din cer cade o ploaie de lumină. Zoya îi privi fascinată până când o nouă bufnitură o trezi din reverie; de data asta, un meteorit pătrunsese prin bord şi nimerise pe puntea din apropierea ei. Zoya se uită după Beebee şi îl zări undeva mai jos.

— Ce să fac? ţipă ea.

— Ascunde-te!

Zoya se uită în stânga şi-n dreapta în căutarea unui loc suficient de rezistent pentru a face faţă unui meteorit. Îi trecu prin cap să coboare în sălile unde erau depozitate mărfurile, dar aproape totul pe *Libelula* era din lemn. Dacă un meteorit putea străpunge puntea de sus, cu siguranţă putea trece şi prin cele de jos. Puţinul metal de pe corabie era fie în carenă, deci inaccesibil, fie atât de sus încât să încerce să urce până acolo ar fi fost sinucidere curată.

Dar gândul la înălţimi i-l aduse imediat pe Bucker în minte şi îşi îndreptă privirea către gabia lui să vadă dacă era acolo. Chiar şi de la distanţă, era clar că gabia lui era neatinsă, chit că greementul din apropiere fusese distrus, lăsând o gaură uriaşă în mijloc. Zoya alergă într-acolo.

— Bucker?

Capul lui Bucker se ivi peste marginea gabiei.

— Nu pot să cobor. Un meteorit a lovit plasa.

— Da, am remarcat, ţipă Zoya, în timp ce un alt meteorit spintecă aerul cu un fluierat şi nimeri arborele mare, trântind-o pe fată la pământ. Se ridică imediat în picioare şi se uită înspre catargul care fumega, dar nu fusese cuprins de flăcări. Apoi privi înspre locul în care-l zărise pe Bucker, dar el nu mai era. Examinând împrejurimile, îl zări din nou, de data asta departe de gabie, atârnând în aer agăţat de o bârnă.

— Cum ai…?

— M-a aruncat, răspunse Bucker. Dă-mă jos!

Zoya se uită în jurul ei, căutând ceva care i-ar fi putut fi de folos. Avea nevoie de sfoară, dar Vaspine le păstra pe toate la prora corabiei şi era conştientă că n-avea timp suficient să ajungă până acolo şi să se şi întoarcă înainte ca Bucker să cadă. Dădu la o parte saci de orez şi butoaie cu vin, scotocind după nişte sfoară, dar nu găsi nimic. În dreapta ei, ceva mai departe, Zoya îl zări pe Beebee, care se străduia să ridice o bârnă din lemn care se prăvălise peste Charlie. Zoya alergă spre el, apucă de-o parte şi ridică. În răstimp, îl întrebă pe Beebee dacă nu cumva văzuse nişte sfoară.

— Zoya, sunt cam ocupat acum!

Reuşiră să ridice bârna care căzuse peste Charlie şi să o arunce cât colo. Apoi, Zoya alergă înapoi la locul unde se afla Bucker, căutând cu disperare nişte sfoară.

— Nu găsesc nimic, strigă ea.

— Grăbeşte-te! spuse Bucker. Dacă mor, să ştii că o să te bântui!

Zoya scană împrejurimile încă o dată – saci, butoaie, mese, catarge – şi un plan îi încolţi în minte.

Apucă vreo doi saci, îi trase până sub Bucker, apoi se întoarse şi repetă procedura până când alcătui un morman de saci. Apoi puse câteva butoaie în jurul lor ca să-i fixeze şi îşi ridică privirea spre Bucker.

— Cred că glumeşti, zise Bucker.

— E tot ce am putut să fac. Şi acum, sari!

Bucker închise ochii, numără până la trei şi îşi dădu drumul. Se prăbuşi în gol, aterizând în mijlocul sacilor cu o bufnitură. Zoya se uită să vadă dacă era bine taman în momentul în care simţi o lovitură în brat.

— Asta-i ultima oară când îţi zic să mă salvezi, spuse Bucker.

Puseră împreună sacii la locul lor, pe margine. Când terminară, Bucker îşi scutură palmele de praf.

— Trebuie s-o găsim pe mama.

Alergară spre puntea centrală şi începură să o caute pe Rosie. Zoya fu prima care o zări traversând puntea, urmată de un Vaspine furibund.

— Mamă! strigă Bucker.

Rosie întoarse capul brusc la auzul vocii fiului ei şi pe chipul ei se putu citi iritarea. Se îndreptă spre ei, îi apucă pe el şi pe Zoya de tricouri şi-i trase de-a lungul punţii către locul în care se afla căpitanul. Toţi se năpustiră către pupă, copiii chinuindu-se să ţină pasul.

— Staţi lângă mine, zise ea printre dinţi.

Când ajunseră la pupă, Vaspine sări pe puntea unde Cid se lupta cu timona, cârmind când la dreapta, când la stânga, ca să evite impactul cu cel mai mare meteorit. Rosie se îndreptă către o margine şi îşi plimbă degetele peste ea până când ceva opuse rezistenţă. Apucă de cârligul peste care dăduse şi trase. De sub margine apăru o trapă de metal, care dezvălui o ascunzătoare suficient de mare cât să-i adăpostească pe Zoya şi pe Bucker.

— Intraţi şi nu vă mişcaţi.

Copiii se târâră înăuntru, apoi îşi traseră trapa deasupra capetelor. Rosie se întoarse şi sări şi ea pe punte.

— Cid, zise Vaspine, care-i planul?

Pilotul îi făcu cu ochiul.

— Acelaşi ca întotdeauna.

Cid îşi îndreptă din nou atenţia către furtuna de meteoriţi de al cărei ochi, remarcă Zoya, se apropiau vertiginos. Zeci de meteoriţi loveau carena în fiecare minut. Iar acum, priviţi de aproape, nu mai păreau la fel de spectaculoşi.

— Căpitane, strigă Zoya, vom fi bine?

Vaspine zâmbi.

— Există doar două variante, Zoya. Acest bărbat, şi arătă înspre Cid, ne va scoate din harababura asta. Sau *Libelula* va fi lovită de prea multe astfel de arahide şi ne vom prăbuşi. Acum, te rog, taci şi lasă-ne să ne facem treaba!

38

Cid roti timona până când corabia prinse o viteză incredibilă. Vântul şuiera cu putere pe lângă carenă, asurzind-o pe Zoya, iar meteoriţii care loveau vasul explodau ca nişte artificii. Erau sute deja, unii dintre ei mici, cât nişte boabe de mazăre, alţii – cât nişte mere, ieşind dintre nori cu mici pufnituri. Meteoriţii loveau mai rău unii nori, iar Zoya se gândi că asta era tactica la care recursese Cid ca să-i protejeze – se folosea de nori ca să estimeze unde era ploaia de meteoriţi mai violentă, astfel încât să poată cârmi în direcţia opusă. Când ajunseră aproape de ochiul furtunii, meteoriţii erau deja cât nişte pepeni şi ar fi trimis cu siguranţă

corabia spre pământ dacă ar fi lovit-o în locul nepotrivit. Din fericire, nu fu cazul. Şi, cum-necum, Cid reuşi să-şi croiască drum printre ei. Încet, cerul începu să se cureţe. Şi după încă vreun minut de zbor precaut, *Libelula* lăsă pericolul în urmă.

Zoya îl apucă pe Bucker şi îl trase afară din ascunzătoare. Împreună se apucară să examineze corabia.

Zoya nu mai văzuse niciodată aşa ceva. *Libelula* era de nerecunoscut. Mici focuri ardeau peste tot, eliberând nori de fum. Din punte lipseau bucăţi întregi, distruse sau despicate, iar pe alocuri apăruseră atât de multe găuri, că puntea părea o sită. Bucker se uită către gabia lui şi constată că întreaga zonă fusese făcută ţăndări, iar pânzele – sfâşiate şi rupte. Nici măcar cabinele piraţilor, aflate mai la margine, nu fuseseră cruţate.

Cid începu să le împartă ordine piraţilor mai experimentaţi, trimiţându-l inclusiv pe Bucker la ce mai rămăsese din gabia lui, ca să fie cu ochii-n patru după alte surprize nedorite *(Fie şi dacă numai ţi se pare că vezi ceva negru cu roşu, mă chemi de-ndată!).* Zoya profită de ocazie ca să-i vadă pe cei răniţi, adunaţi într-un spital improvizat în apropiere de sala motoarelor. Căpitanul era deja acolo când ajunse, plimbându-se de colo-colo printre paturile încropite din canapele şi birouri, spunând bancuri şi poveşti despre rănile pe care le căpătase de-a lungul anilor.

Zoya trecu şi ea pe la fiecare pat, încercând să-i înveselească pe răniţi cu bucăţi de tort pe care le şterpelise de la popotă. Când termină, se întoarse pe punte să vadă dacă mai putea fi cumva de folos. Dar atenţia îi fu atrasă de un grup de piraţi care se strânseseră sub catargul principal. Cid era şi el acolo,

la fel şi Rosie şi căpitanul, cu braţele încrucişate la piept.

— Cum adică n-avem ce face? urlă Vaspine.

— E aşa cum îţi spun, zise Cid. Presă un dop de tutun în pipă şi aprinse un chibrit. Am pierdut una dintre pânze. Corabia nu mai poate să zboare.

— Deloc?

— Ah, ar întrece un melc, răspunse Cid, dar mai bine nu stabili întâlniri cu prietenii în următoarele zile – le vom rata cu siguranţă.

— Cât de repede putem zbura, Cid?

Pilotul se schimonosi, calculând în sinea lui.

— Aş zice că suntem cam la fel de rapizi ca un transportor. Poate.

— Un transportor!

Vaspine se holbă la pilot, cu chipul întunecat, apoi îşi îndreptă privirea către pânze. Cid avea dreptate când spunea că una dintre pânze scăpase neatinsă de ploaia de meteoriţi şi fâlfâia deasupra lor ca de obicei, acoperind cerul înstelat. Cât despre pânza aflată cel mai aproape de gabia lui Bucker, aceasta fusese distrusă complet. Partea de sus era brăzdată de găuri pe toată lăţimea, iar bucăţi din partea inferioară, care fusese sfâşiată, atârnau deasupra punţii ca nişte spaghete.

— Bun, atunci ne apucăm să o reparăm, zise căpitanul.

Se apropie de Rosie, care încă se mai uita la pânza distrusă.

— Doctorul ne-a lăsat ceva material, nu?

Rosie lăsă privirea în jos.

— Nu îndeajuns. Am folosit o parte anul trecut, după impactul cu acel pod.

— Fir-ar să fie! făcu Vaspine, lovind o găleată de

lemn, care se rostogoli pe punte. Atunci ce ne facem? Nu vom ajunge la Trecătoarea Dalmaţiană dacă suntem mai lenţi decât un transportor. Ce-aţi spune dacă am merge în oraş? Ne ducem jos, luăm nişte pânze şi o peticim?

Cid şi Rosie schimbară priviri sugestive. Rosie făcu un pas înainte.

— Carlos, Doctorului i-a trebuit un an să peticească pânza. Chiar dacă am găsi ce ne trebuie în Dalmaţia, spuse ea ridicând un deget, deşi oricum nu cred că e cazul, nimeni de la bord n-ar fi în stare s-o facă. Iar noi trebuie să ajungem la trecătoare *acum,* nu peste câteva săptămâni.

Vaspine dădu din cap.

— Nu, nu-l luăm cu noi.

— Pe cine?

— Ştiu la ce vă gândiţi voi doi. În niciun caz.

Cid termină de pipat, goli cenuşa şi-şi puse pipa înapoi în buzunarul jachetei. Când fu gata, îşi scoase moneda de aur şi începu să o plimbe printre degete.

— Cum văd eu lucrurile: avem o singură pânză funcţională. N-o putem repara pe cea de-a doua, ceea ce înseamnă că trebuie să o exploatăm pe prima la maximum. Şi dacă nu cumva Zoya e vreun mic geniu… spuse, întorcându-se spre Zoya cu mâna întinsă, în aşteptarea unui răspuns.

Zoya dădu însă din cap în semn că nu era cazul.

— … atunci, dacă nu vrem să-l aşteptăm pe Kane aici, Doctorul e singura noastră opţiune.

Vaspine se înfurie. Îi aruncă o privire lui Rosie.

— Eşti de aceeaşi părere?

Rosie ridică din umeri.

— Cid are mereu dreptate.

Cid râse.

— Fir-ar să fie! făcu Vaspine, îndreptându-se deja către cabina lui.

Se uită la ei peste umăr şi urmă:

— Vă rog doar să-mi spuneţi că suntem pe-aproape.

Cid îşi îndreptă spatele.

— Cu asta ai noroc. Dacă menţinem viteza actuală, vom ajunge pe coastă cam într-o zi. Poate chiar mai puţin.

— O zi! tresări Vaspine, dar reuşi să se stăpânească la timp. Bine. Fă-o! Dar, fir-ar să fie de treabă, staţi cu ochii-n patru după corabia aia. Dacă dă cumva Kane peste noi cât nu putem zbura, s-a zis cu noi. Mai tăcut decât un şoricel, Cid.

Cid rânji.

— Chiț-chiț.

39

Zoya uitase să-şi facă patul în acea dimineaţă, aşa că îi fu cu atât mai uşor să se prăbuşească în el când se duse, într-un final, la culcare. Îşi trase pătura peste cap şi se ascunse în beznă. Rămase aşa o vreme, gândindu-se la tot ce se întâmplase. La mesajul lui Kane, la ploaia de meteoriţi. Era ca şi cum cerurile complotau împotriva ei. Şi totuşi, felul în care echipajul reacţionase la anunţul căpitanului îi dădea speranţă. Cu ei ţinându-i spatele, avea măcar o şansă.

Soarele pătrundea printr-o gaură din acoperişul cabinei sale când Zoya deschise ochii dimineaţă. Era încă devreme. Îşi aruncă hainele pe ea, apoi se îndreptă spre punte. Charlie şi Maddie se treziseră deja şi împărţeau sendvişuri cu şuncă dintr-un cărucior în afara popotei. Zoya se aşeză şi ea la coadă. Când

ajunse în faţă, îl întrebă pe Charlie de ce nu serveau înăuntru.

— Sunt atât de multe găuri, de zici că-i o răzătoare!

Când Zoya termină masa, un grup de piraţi se strânsese deja în afara cabinelor echipajului. Bucker, care se număra printre ei, se duse de îndată la Zoya când o zări. O prinse de braţ.

— Ai dormit bine?

— Ce se petrece? întrebă Zoya.

— Îl aşteptăm pe căpitan. Noi suntem echipa de intervenţie. Ne vom ocupa de astupatul găurilor făcute de meteoriţi.

— Dar cum?

— Cum o fi. În mare, le vom repara cu bucăţi de lemn. Altele – iar Bucker zâmbi când spuse asta – vor avea nevoie de ceva mai multă atenţie din partea noastră.

Înainte însă ca Zoya să apuce să-l întrebe ce voia să spună, căpitanul îşi făcu apariţia de sub punte şi se apropie de grup.

— Vă mulţumesc că v-aţi strâns aici, spuse el. După cum sunt convins că v-a spus cea mai guralivă dintre păsările mele, zise el aruncându-i un zâmbet lui Bucker, voi sunteţi echipa mea de intervenţie. Oricât ar fi de tentant să amânăm treaba, cu Kane care ne suflă în ceafă nu putem lăsa *Libelula* în halul ăsta prea mult timp. Aşa că, în dimineaţa asta, vreau să verificaţi corabia în întregime, căutând meteoriţi, găuri, stricăciuni – tot ce ne-ar putea face probleme –, apoi să le reparaţi.

— Poate să ni se alăture şi Zoya? interveni Bucker.

Vaspine se uită la fată.

— Dacă doreşte.

În următoarele douăzeci de minute, căpitanul le explică întocmai ce-şi dorea de la ei. Apoi, îi lăsă să se apuce de treabă, promiţându-le un prânz copios dacă aveau să termine până după-amiază. Odată ce se îndepărtă, Zoya se întoarse spre Bucker.

— Şi-acum ce facem?

Bucker îşi croia drum prin mulţime pentru a prinde cel mai bun echipament. Îl văzu cum dădea coate-n stânga şi-n dreapta ca un terrier, apucând tot ce putea înainte să fie înşfăcate de alţii.

— Acum, zise el când fu gata, începe distracţia.

40

Zoya şi Bucker se strecurare prin găurile uriaşe care distruseseră prora şi pupa corabiei şi se îndreptară către puntea centrală, unde cele mai multe găuri erau micuţe, cât un pumn. Repararea lor presupunea să înlăture multitudinea de rămăşiţe de meteorit şi să le arunce peste bord, să aleagă o scândură de dimensiuni potrivite dintr-o grămadă aflată în apropiere, să acopere gaura şi să bată scândura în cuie.

— Chestia asta e temporară, nu-i aşa?

Bucker dădu din cap în semn că da.

— Cu prima ocazie când aterizăm, o ducem la un şantier naval să o repare cum trebuie.

Bătu un ultim cui în scândura pe care o ţinea cu genunchii şi aruncă ciocanul în aer.

— Dar cu cât reuşim să reparăm mai multe din astea înainte ca amicul tău să-şi facă apariţia, cu atât mai bine.

Continuară reparaţiile şi în ora care urmă, deplasându-se câţiva centimetri la fiecare câteva

minute, pe măsură ce mai astupau o gaură. Din când în când, Cid trecea pe acolo în drum spre puntea de comandă, ca să se asigure că nimeni nu-l văzuse pe Kane.

— Nimic? întrebă Zoya, după una dintre aceste plimbări.

— Nimic, răspunse Cid, făcându-i cu ochiul. Doar n-o fi fraier. Ştie foarte bine cine se află la cârma *Libelulei.*

Zoya ştia că Cid spunea asta doar ca s-o facă să se simtă mai bine, dar glumele lui *chiar* o făceau să se simtă mai bine, aşa că îi aprecia efortul.

Când termină de bătut ultimul cui în cea de-a şaisprezecea scândură din acea dimineaţă, Bucker îşi ridică privirea.

— Gustare?

— Gustare, fu de acord Zoya.

Se duseră la cabina lui Bucker, de unde băiatul scoase câteva bucăţele de ciocolată pe care le şterpelise de la popotă cu câteva zile înainte. Pătrăţelele erau acoperite cu un praf alb pe ici, pe colo, dar Zoyei nu-i păsa, aşa că le înfulecă pe nemestecate. Când terminară gustarea, se întoarseră pe punte, unde restul echipei de intervenţie se strânsese deja. Zoya şi Bucker se strecurară printre ei până când desluşiră ce li se spunea.

— Şi acum să vorbim despre carenă, zise bătrânul responsabil de activitatea echipei. Eu, din păcate, sunt prea bătrân ca să mai sar de pe corăbii, aşa că am nevoie de câţiva voluntari mai tinerei. Mâna sus!

Înainte ca altcineva să apuce să o facă, Bucker o prinse pe Zoya de braţ şi îi ridică mâna, împreună cu a sa.

— Ne ocupăm noi! strigă el.

Zoya vru să-i tragă mâna în Jos, dar el se ţinu pe poziţii.

— Ne ocupăm noi!

Bărbatul le aruncă o privire.

— Ştiu că tu ai mai sărit, dar ea? spuse bătrânul, făcând un semn înspre Zoya.

— Ah, da, răspunse Bucker, şi ea a sărit de vreo sută de ori până acum!

Zoya şopti un *nu* pe sub barbă. Bărbatul se uită la ei, apoi se întoarse către restul mulţimii.

— Ei bine, dacă şeful e de părere că sunt suficient de isteţi ca să facă parte din echipa de intervenţie, atunci sunt suficient de isteţi şi ca să sară de pe corabie. Bun, cine altcineva?

În timp ce bătrânul recruta noi voluntari, Bucker o trase pe Zoya deoparte şi zâmbi cu gura până la urechi.

— A spus că trebuie să sărim de pe corabie?!

— Îmi poţi mulţumi mai târziu, îi făcu Bucker cu ochiul.

— Să-ţi mulţumesc?!

— Da! Părul fluturându-ţi în vânt, sentimentul că te îndrepţi cu toată viteza către centrul pământului… nimic nu se compară cu asta.

— Sună îngrozitor, spuse Zoya.

Se imagină sărind de pe corabie, iar gândul o purtă înapoi la prima ei noapte pe vas.

— Bucker, chiar nu trebuie să facem asta.

— Nu trebuie să faci nimic, spuse Bucker. Ai putea foarte bine să stai toată ziua, bună ziua, şi să aştepţi să-şi facă apariţia Kane. Sau, la fel de bine, ai putea să ieşi la aer curat, să faci ceva ce n-ai mai făcut niciodată şi să nu te mai gândeşti la el.

Bucker fu şi el surprins de pasiunea cu care vorbea

şi se opri să-şi recapete suflul.

— Bun, şi-acum întrebarea e: ai de gând să fii o smiorcăită sau vii cu mine să sărim?

— Dacă-s o smiorcăită, voi mai scăpa vreodată de gura ta?

— Nu.

— În acest caz, spuse Zoya încercând să pară entuziasmată, hai s-o facem!

41

Zoya se ţinu după Bucker de-a lungul punţii, prin pasajul de lângă cabina lui Vaspine. Când ajunseră la proră, o duse la un dulap din lemn aflat sub silueta sculptată din vârful corabiei. Din el, fiecare scoase câte o clemă grea, din metal, şi nişte sfoară. Clema era atât de grea, că Zoya abia fu în stare să o ridice.

— De unde sărim?

— Mamei nu-i place când fac asta, zise Bucker, aşa că sărim de oriunde nu ne poate vedea.

Merseră de-a lungul punţii şi se opriră aproape de margine, aproape de silueta sculptată, poziţionaţi în aşa fel încât restul echipajului să nu-i vadă. Apoi Bucker îşi trânti clema şi sforile pe podea, iar Zoya făcu la fel, după care începu să desfăşoare bucata lungă de frânghie pe care-o legase la brâu. Bucker îi oferi o mână de ajutor, trăgând de celălalt capăt până când Zoya se roti ca un titirez.

— Sfoara e elastică, zise el după ce Zoya îşi recăpătă echilibrul. Dar când sari, prima smucitură va fi dureroasă. Asta-i clema ta. Tot ce ai de făcut e să pui partea metalică pe unul din astea, zise Bucker ataşând clema de un inel, iar forţa magnetică o va ţine lipită.

Rânji.

— Probabil.

Zoya ridică apoi clema, se împletici cu ea până la cel mai apropiat inel şi urmă instrucţiunile lui Bucker. Când clema fu fixată, Zoya o prinse cu ambele mâini şi trase de ea cât putu de tare. Iar ea nu se desprinse.

— Dar cum o desfac?

— E nevoie de trei oameni, dar nu-ţi face griji din cauza asta. Ce trebuie să faci în continuare, spuse Bucker, arătându-i în timp ce-i explica, e să prinzi extremitatea frânghiei de clemă, apoi să o înfăşori în jurul taliei.

Zoya făcu şi ea la fel, apoi se uită peste marginea bordului. Soarele era sus deja, strălucind deasupra punţii şi luminând cerul brăzdat de câţiva nori albi străvezii. Se uită la priveliştea care se căsca sub ea – case îndepărtate, cătune, sătuce, oraşe. Ceva mai aproape de suprafaţa pământului, ici-colo nişte transportoare plimbau oameni.

— Pregătită? întrebă Bucker.

— Nu, răspunse Zoya.

— Asta e.

Bucker se urcă pe marginea bordului, apoi îşi puse rucsacul cu unelte pe umeri.

— Bun, voi sări eu primul. E important să te uiţi cât de departe sar şi să faci fix la fel. E esenţial, fiindcă, dacă sari prea puţin, te vei lovi de carenă. Şi nu-ţi doreşti asta.

Îşi aranjă sfoara din jurul taliei.

— O să sar la trei. Ne vedem jos!

Bucker numără până la trei, apoi sări. Se avântă cât de departe putu de corabie, spintecând aerul cu mâinile de parcă ar fi sărit într-un lac. Zoya urmări cum se face tot mai mic, iar culorile hainelor îi pălesc, până când din el nu mai rămase decât un punctuleţ. Sfoara

de lângă ea se derulă până la capăt, apoi se opri brusc, blocată de clemă. De undeva de jos, Zoya abia dacă percepu o smucitură slabă.

Acu-i acu. Se mai uită o dată peste bord, închise ochii şi se aruncă în gol. În clipa următoare, un val de panică o cuprinse în timp ce vântul îi biciuia chipul şi-i flutura hainele. Zoya îşi întinse braţele aşa cum o făcuse şi Bucker şi se strădui să deschidă ochii. Reuşi într-un final şi fu copleşită de peticul de pământ care devenea cu repeziciune tot mai mare. O clipă mai târziu, zări frânghia lui Bucker în stânga ei, apoi îl văzu şi pe Bucker dedesubt. Iar apoi sfoara Zoyei se blocă şi ea. După care se simţi smulsă de talie, apoi senzaţia neobişnuită de a fi căzut în… sus, frânghia încolăcindu-se în jurul ei. Mai săltă de câteva ori, apoi îşi dădu seama că priveliştea devenise pentru prima dată clară. Pământul se vedea cam la fel ca de pe corabie – oamenii nu păreau să fie conştienţi de prezenţa Zoyei şi a lui Bucker, aşa cum nu-şi dădeau seama nici de prezenţa norilor, în acel moment, Zoya se întoarse şi zări *Libelula.* Şi nu-şi putu opri un suspin de mirare.

Era uimitoare.

Privind-o de dedesubt, Zoya conştientiză în ce poziţie riscantă se aflau. Se întâmplaseră atât de multe de când fusese luată de la orfelinat, atât de multe lucruri surprinzătoare şi înfricoşătoare, încât nu se gândise o clipă ce însemna, de fapt, traiul pe o corabie. Văzându-i conturul, întunecat de lumina care bătea din spate, realiză cât de mică era *Libelula* şi cât erau, de fapt, de expuşi.

Zoya aşteptă ca frânghia să nu-i mai salte înainte de a se propti cu picioarele pe carenă. Îl zări pe Bucker câţiva metri mai încolo şi-i zâmbi, iar el îi zâmbi înapoi.

— Ţi-a plăcut?

— A fost grozav! răspunse ea.

42

În ciuda vântului puternic, găurile din carenă se dovediră mai uşor de reparat decât cele de pe punte. Fiindcă nu mai trebuiau să stea în genunchi ori de câte ori aveau de fixat o scândură de lemn, evitau julituri le şi se distrau pe cinste. Din când în când, sub efectul euforiei încă unei sărituri, Zoya se mulţumea să atârne în gol nemişcată şi doar să se holbeze la priveliştea care o înconjura. Vedea absolut tot. Niciodată nu mai avusese parte de o privelişte atât de cuprinzătoare – vase de croazieră, transportoare, râuri, canale, păduri, munţi, oceane, ferme, păsări şi felurite alte lucruri.

După o vreme, Zoya zări o turlă neagră, uriaşă, iţindu-se la orizont. La început, i se păru că e o clădire izolată, un turn în mijlocul pustietăţii. După care, pe măsură ce *Libelula* se apropia, turla dezvălui un adevărat oraş în jurul ei – cel mai mare pe care-l văzuse Zoya vreodată. Cocoţat pe o formaţiune stâncoasă enormă care se întindea pe kilometri întregi în interiorul uscatului, oraşul scotea vălătuci impresionând de fum, care formau o pătură groasă de nori pe cerul de deasupra sa. Un drum pietruit şi întortocheat, presărat cu puncte de control înalte, la care se înşira câte o coadă, ducea către poarta principală a oraşului. De la poarta principală se înălţau doi pereţi uriaşi de piatră care înconjurau oraşul, formând un scut. Iar în interiorul lor erau săpate aeroporturi colosale, care permiteau accesul câtorva sute de vehicule zburătoare ce se învârteau în jurul lor.

Un vas de croazieră, cam de dimensiunile celui pe care-l jefuiseră, se strecură prin mijlocului unui

asemenea aeroport, după care fu înghiţit complet de oraşul imens, de parcă n-ar fi fost decât o biată muscă.

— Ce oraş e ăsta? întrebă Zoya.

Bucker, care încă nu remarcase oraşul, se întoarse în hamul său.

— O, iar chipul i se lumină dintr-odată, ăsta e Dalmaţia! Ne apropiem de Doctor.

— Dalmaţia, repetă Zoya. Dădu apoi din cap, nevenindu-i să creadă că vedea un astfel de loc.

Restul dimineţii şi-l petrecură astupând cât de multe găuri putură în acea parte a carenei care le fusese încredinţată, în timp ce oraşul se apropia tot mai mult şi mai mult. Când fură gata, soarele dispăruse în spatele unei pături de nori şi împrăştia doar câteva raze timide. Priveliştea i se păru Zoyei deopotrivă frumoasă şi tulburătoare. Şi, deşi se distrase toată dimineaţa, gândul îi zbură la Kane, aflat pe urmele lor.

— Vrei să intrăm? întrebă Bucker, remarcând chipul încruntat al Zoyei.

— Da, cred că-i o idee bună, răspunse Zoya.

Restul echipei de intervenţie avusese grijă să se ocupe în primul rând de popotă *(nu poţi lupta pe stomacul gol!),* iar Charlie şi Maddie serveau mâncarea din nou înăuntru. Zoya se duse să-şi ia o omletă, apoi se întoarse pe punte, căutând ceva care să-i distragă atenţia de la gânduri. Pe lângă piraţii care stăteau de pază şi ajutoarele de pilot, aflaţi de regulă acolo, şi Zoya, pe punte nu se mai afla decât încă o persoană care se lăsase peste margine la tribord. Zoya se opri în spatele arborelui mare – sau, mai degrabă, ce mai rămăsese din el – şi-i privea gândindu-se la iminenta apariţie a lui Kane.

Îşi dădu seama că silueta respectivă era Beebee în

aceeaşi clipă în care şi el o remarcă pe ea. Se îndreptă către ea.

— Trebuia să-ţi transmit un mesaj. Unde-ai fost?

— Am reparat carena, răspunse Zoya.

Beebee nu se putu abţine să nu rânjească.

— Mai bine o faci tu decât să o fac eu. În fine, căpitanul vrea să vă întâlniţi la proră la ora trei.

— Vrea să mă vadă pe *mine?* făcu Zoya.

Beebee încuviinţă din cap.

— De ce?

— N-am idee. O să afli, bănuiesc.

Zoya încercă să-şi imagineze ce urma să se petreacă la ora trei, dar fu distrasă de Beebee, care-i întoarse spatele şi se trânti pe un scăunel lângă care se afla o găleată cu apă şi săpun şi o cârpă. Beebee îşi vârî braţul în apă, apoi îl scoase şi începu să se şteargă cu cârpa. Zoya nu pricepu iniţial ce făcea vlăjganul, apoi observă că era rănit. De la încheietură până la cot, tot braţul lui Beebee era acoperit de jur-împrejur de zgârieturi purpurii. Beebee le tampona cu cârpa, pe care o clătea după fiecare mişcare.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Zoya.

— Ah, o nimica toată, răspunse Beebee. Le dădeam o mână de ajutor să coboare pânza distrusă, când una dintre bârnele transversale s-a rupt şi a picat pe mine.

Beebee îşi ridică braţul şi-l îndreptă astfel încât Zoya să poată vedea că pielea era toată roşie, presărată cu pete vineţii.

— Uau!

— Nu-i nimic, spuse Beebee. Dar cred că mă voi abţine să boxez vreo câteva zile.

Zoya zâmbi, iar Beebee îşi vârî din nou braţul în găleata cu apă.

— Gata, ştiu! spuse ea dintr-odată. Ce-ai zice dacă te-aş învăţa să hrăneşti păsările? Aşteaptă-mă aici.

Zoya se duse în fugă până la magazia cu alimente de la prora corabiei, reperă un sac cu seminţe de floarea-soarelui, vârî un pumn în buzunare şi se întoarse în grabă la Beebee.

— Cu vocea ta joasă nu vei convinge nicio pasăre să se aşeze pe tine imitând-o, cum am făcut eu.

Beebee fu de acord.

— Aşa că ai nevoie de seminţe.

— Seminţe pentru păsări?

— Da.

Beebee îşi dădu ochii peste cap.

— Zoya, ştiu că n-am mansarda prea bine mobilată, zise el arătând spre cap, dar chiar crezi că n-am încercat să le momesc cu hrană de păsări?

Zoya făcu un semn din deget.

— Nu la asta mă refer. Hai cu mine!

Beebee îşi băgă braţul rănit în vestă, apoi o urmă pe Zoya, care-l duse de-a lungul punţii până la pupă. Acolo zăriră două păsări – ambele vrăbii – ciripind vesele şi zburând de colo-colo. Zoya se apropie de ele, dar îi făcu semn lui Beebee să rămână nemişcat. Se duse tiptil către ele, împrăştiind ici-colo seminţe. Când fu suficient de aproape de una dintre cele două păsărele, Zoya făcu drumul înapoi, apoi se lăsă într-un genunchi. Îşi puse câteva seminţe în palmă, pe care o puse apoi deschisă pe punte.

Şi aşteptă.

Păsările nu văzură imediat seminţele împrăştiate. Când le remarcară, le priviră cu neîncredere. O clipă mai târziu însă, le dispăru orice urmă de îndoială şi se apucară să ciugulească în voie. După ce dădură gata prima grămăjoară de seminţe, îşi ridicară capetele în

căutarea alteia. Bineînţeles, o văzură imediat pe următoarea şi zburară într-acolo.

— O să meargă? şopti Beebee.

— Sssst! făcu Zoya.

Grămăjoară după grămăjoară, păsările înfulecară seminţele până când ajunseră în dreptul palmei Zoyei. Fără să-şi mişte braţul, fata scutură palma în care avea seminţele. Păsările auziră zgomotul şi-şi întoarseră imediat capetele. Văzură seminţele şi-o priviră pe Zoya temătoare, apoi îi săriră direct în palmă.

— Repede, şopti Zoya, ia şi tu nişte seminţe.

Zoya se ridică în picioare cu păsările în palmă şi se îndreptă încet către Beebee, care stătea nemişcat, cu pumnul plin de seminţe. Una dintre păsări, remarcând grămăjoara mai abundentă din mâna lui Beebee, sări din palma Zoyei în cea a vlăjganului. Beebee începu să zâmbească – pentru prima oară, o pasăre i se aşezase în palmă.

— Ţi-am zis că o să ne iasă, îi şopti Zoya lui Beebee, care nu-şi putea lua ochii de la micuţa creatură. Acum, tot ce trebuie să faci e să repeţi şi singur manevra şi apoi vei putea să stai de vorbă cu câte păsări doreşti.

— Îţi rămân dator, şopti şi Beebee.

Zoya îşi aminti de noaptea în care Beebee o salvase când se aruncase în gol şi chicoti.

— Nu, nu-mi rămâi dator, spuse ea. Cred că acum suntem chit.

43

Căpitanul Vaspine şi Cid erau deja la proră, sprijinindu-se de transportor, când Zoya îşi făcu şi ea apariţia. Soarele strălucea pe cerul perfect senin.

Câteva rotocoale de fum de la pipa lui Cid se împleteau cu răsuflarea căpitanului. Când pilotul o zări pe Zoya, îşi goli pipa de scrum şi făcu un semn cu capul înspre ea.

— A sosit şi domnia sa.

— Hei, făcu Zoya, am ajuns mai devreme!

Căpitanul, care se sprijinea în continuare de transportor, îi dădu un cot lui Cid, apoi se apucă să dezlege vehiculul andocat, făcându-i semn Zoyei să-l ajute. Era prima oară când Zoya vedea un transportor la lumina zilei, aşa că-l studie cu atenţie. Era o hardughie prelungă de metal, cam de mărimea unei mese. Înăuntrul ei erau şase scaune – trei în faţă, trei în spate – şi o grămadă de manete.

— Ce se petrece? întrebă ea.

— Ne apropiem de Doctor, zise căpitanul. Vom lăsa *Libelula* aici şi vom parcurge restul drumului într-unul din astea. Riscăm mai puţin să fim zăriţi.

— Şi vreţi să vin şi eu?

Căpitanul se apucă să-i dea Zoyei lucruri pe care să le pună în spatele vehiculului – rucsacuri, hrană, unelte, pumnalul său, o lunetă.

— Doctorul ne-a părăsit acum un an, îi explică el. Ne-am certat. El şi-a deschis între timp un laborator într-un sat aflat chiar la poalele coastei.

Făcu un semn către pământ.

— Crede-mă, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l las să fiarbă acolo, dar, din păcate, e cel mai bun din branşa lui. Şi, dacă vrem să avem vreo şansă să scăpăm de Kane, avem nevoie de ajutorul lui… iar tu trebuie să-l convingi să ne ajute.

— Dar nici măcar nu-l cunosc, zise Zoya.

— Puţini l-au cunoscut, oricum, răspunse Vaspine, dând ocol transportorului şi aplecându-se din când în

când ea să verifice dedesubtul vehiculului. Chiar şi pe *Libelula* stătea tot timpul sub punte. Dar asta s-ar putea să fie în avantajul nostru. Doctorul nu va dori să-mi vorbească. Să spunem doar că ştie să poarte pică. Ţi-a povestit Bucker ceva despre el?

— Mi-a zis doar cum îl cheamă.

Vaspine ridică din umeri.

— Are şi un nume adevărat, dar mai bine îi spui Doctorul. E un om ciudat, extrem de inteligent.

Căpitanul se opri în faţa ei.

— Doctorul i-a cunoscut pe părinţii tăi, Zoya. Şi el a fost sub comanda lor, pe prima lor corabie. Sper ca, atunci când va afla că eşti fata lor, să se lase convins să se întoarcă.

— Şi dacă nu vrea?

Vaspine se apleca spre partea din spate a transportorului şi scoase de acolo un săculeţ cu bani. Monedele zornăiră, lovindu-se unele de altele.

— Dacă nu merge aşa, alegem calea banului.

Căpitanul pocni din degete pentru ca Zoya să se urce în transportor, apoi se aşeză pe locul pilotului. Pe când îşi fixau centurile de siguranţă, Cid se apropie de căpitan, apoi se uită la Zoya şi îi zâmbi.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, puştoaico. Eşti pe mâini bune.

Apoi se întoarse către Vaspine.

— Multă baftă, căpitane. Spune-i boşorogului ăluia că Cid abia aşteaptă să-l revadă.

Cid lovi carena transportorului, apoi se îndreptă înapoi către puntea de comandă. Căpitanul verifică nişte cadrane, roti câteva butoane, apoi apăsă pedala de acceleraţie, moment în care motorul vehiculului se trezi la viaţă. Transportorul se desprinse de *Libelula* cu un huruit, urmat de un bubuit puternic când se

activară şi stabilizatoarele. Apoi Zoya se trezi că ţopăiau pe cer ca o piatră pe suprafaţa unui lac.

44

O vreme, amândoi rămaseră tăcuţi. *Libelula* se făcu tot mai mică în urma lor, până când dispăru cu totul după linia orizontului. Vaspine luă cursul unui râu care şerpuia pe versantul muntelui, răsucindu-se încolo şi-ncoace ca să nu-i piardă urma în desişul pădurii care se împletea cu peisajul stâncos. Treptat, râul se mări, iar la un moment dat Zoya constată că zburau deasupra întinderii unui lac uriaş pe care, în timp ce-l traversau, fata-l privi cu interes.

După vreo câteva minute, pata albastră se opri brusc. Dinaintea ei se afla un perete uriaş din granit, ca un monolit, care se curba de-a lungul văii. Zoya studie atent peretele, alcătuit din cuburi de piatră cât transportorul lor, şi constată că era un baraj. În timp ce zburau deasupra lui, Zoya îşi slăbi centura de siguranţă şi se aplecă peste marginea transportorului. Barajul era enorm. Era lat cât vreo cinci *Libelule* şi tot pe-atât de înalt. În jurul lor, alte câteva transportoare civile roiau şi ele în preajma barajului, iar Zoya întinse o mână să le salute, dar Vaspine i-o lăsă imediat jos.

— Ai grijă, spuse el. Nu se ştie niciodată cine stă cu ochii pe noi.

Satul în care locuia Doctorul era o aşezare la malul mării, amplasată în locul în care câmpiile metropolei dalmaţiene se uneau cu marea. În timp ce se apropiau, Zoya remarcă vălătuci uriaşi de fum care ieşeau din clădirile sătucului, întinzându-se tot mai mult pe măsură ce se pierdeau în înaltul cerurilor. Iar Vaspine era tot mai încruntat.

— Ce s-a întâmplat?

Vaspine se prefăcu pe moment că n-a auzit şi coborî transportorul până la nivelul unui pâlc de copaci, în afara satului.

— Ai vreo armă la tine? o întrebă pe Zoya când sări de pe scaun.

Zoya dădu din cap că nu.

Se deplasară atenţi către periferia satului. Cu fiecare pas, mirosul înnecăcios de foc şi de fum devenea tot mai pronunţat, până când Zoya începu să tuşească. Vaspine rupse o bucată din cămaşa lui şi o îndemnă pe Zoya să-şi acopere gura cu ea.

În cele din urmă, ajunseră la o colină joasă, care străjuia deasupra oceanului şi a sătucului. De acolo, Zoya văzu că aşezarea fusese decimată. Clădiri arse se înălţau de o parte şi de alta a străzilor, cu faţadele îngropate în cenuşă. Copacii dimprejur arseseră şi ei, iar acum, golaşi, arătau ca nişte schelete. Pe străzi mişunau zeci de oameni, alergând de colo-colo ca nişte furnici, cu chipurile inexpresive. La marginea oceanului, câteva case încă ardeau. Sătenii din preajma lor formaseră cozi şi treceau unul de la altul găleţi cu apă, încercând să stingă focul.

— Ce s-a petrecut aici? întrebă Zoya.

— N-am idee, răspunse căpitanul. Îşi duse luneta la ochi. Dar nu-mi miroase a bine. Fii cu ochii-n patru!

O potecă îngustă, pietruită, şerpuia la vale, apoi se contopea cu o alta, care traversa plaja ducând în sat. Zoya şi căpitanul le urmară pe ambele, mergând încet, parcă şovăind să ajungă la destinaţie. La marginea aşezării dădură peste un grup de săteni. Un bărbat cu chipul şi cu mâinile negre de funingine se desprinse dintre ei şi se apropie.

— Nu mai vrem oameni ca voi pe-aici, spuse el.

Plecaţi acum, altfel nu răspund pentru ce se va întâmpla.

Vaspine se uită la Zoya, apoi la bărbat.

— Oameni ca noi? Eram într-o drumeţie cu fiica mea când am zărit fumul.

Bătrânul dădu din cap.

— Mi-am petrecut douăzeci de ani din viaţă în aviaţia militară, băiete. Recunosc un pirat când dau cu ochii de el.

Lui Vaspine îi dispăru zâmbetul de pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Au venit ai voştri, asta s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui?

— Piraţii văzduhurilor! ţipă o femeie de undeva din spatele grupului. Au ars totul.

Vaspine o împinse pe Zoya în spatele lui.

— Piraţi ai văzduhurilor? De ce?

— Dacă aş fi ştiut răspunsul la întrebarea asta, aş fi prevenit întreaga tărăşenie.

— Cine a fost? întrebă Vaspine.

Dar bătrânul făcu un gest în aer, semn că se săturase să discute, apoi se întoarse şi plecă, iar oamenii îl urmară către sat. Zoya îl privi pe Vaspine, aşteptând ca el să spună ceva. Dar cum nu părea dispus să o facă, Zoya preluă iniţiativa.

— Un bărbat înalt. Cu mustaţă. Şi joben.

Bătrânul împietri, privind în continuare către sat.

— E şi pe urmele noastre, reluă Zoya, ducându-şi degetul mare la piept. Trebuie să vorbim cu cineva din satul vostru despre cum am putea să-l oprim.

Bătrânul păru dispus să asculte preţ de o clipă, apoi dădu din cap.

— N-a mai rămas nimic aici. Vedeţi-vă de drum! Din stânga ei, Vaspine făcu un pas înainte.

— Aveţi vreo aeronavă?

Bătrânul se întoarse spre el.

— Nu că ar fi treaba voastră, dar una a supravieţuit, da.

— Vezi pata aia pe cer? întrebă Vaspine, uitându-se peste umăr.

Zoya privi spre cer. În depărtare, deasupra colinei şi a peretelui uriaş al Dalmaţiei, zări punctul la care se referise căpitanul.

— Aceea e corabia mea, continuă Vaspine. *Libelula.* Trimite pe cineva acolo. Să spună echipajului că l-am trimis eu şi să le ceară provizii. Şi nişte bani.

Bătrânul se încruntă.

— *Libelula?* Am auzit de ei.

— Avem suficiente provizii la bord ca să vă apucaţi să vă refaceţi satul.

Vaspine făcu un semn înspre casele carbonizate.

— Şi vor mai veni şi altele pe viitor.

Bătrânul se întoarse către oamenii lui. O parte strâmbară din nas, dar cei mai mulţi se mulţumiră să ridice din umeri.

— Am putea s-o facem, zise unul. Lucrurile n-au cum să se înrăutăţească şi mai mult.

Bătrânul reflectă la propunerea lui Vaspine, apoi îi făcu semn unui tânăr să se apropie. Îi şopti ceva la ureche, apoi îl trimise înapoi în sat.

— Ei bine, spuse el, întinzând o mână. Urmaţi-mă şi spuneţi-mi ce vreţi.

45

Bătrânul îi conduse în sat, apoi pe străduţe, până ajunseră la o pasarelă care traversa plaja. Se aşezară acolo, cu picioarele deasupra apei.

— V-aş fi poftit în casă, spuse el, dar e încă în flăcări.

Vaspine îi explică de ce veniseră acolo şi îi oferi biscuiţi de pe *Libelula.* Bătrânul luă unul, îl rupse în două, apoi aruncă bucăţelele unor câini care adulmecau o grămadă de gunoi aflată în apropiere.

— Ştiu ce vrei să spui, îl întrerupse pe Vaspine. Şi piratul acela cu joben îl căuta.

— Kane?

— El era?

Bărbatul scuipă în apă.

— Mi-aş fi dorit să nu-l fi chemat pe Doctor în satul nostru. Nu ne-a adus decât belele.

Vaspine încuviinţă.

— Asta nu înseamnă însă că l-aş da pe mâna oricui, completă bătrânul. Acest Kane a venit însoţit de nişte bătăuşi, spunând că vrea să dea de un om de ştiinţă. I-am spus că nu e niciunul pe-aici, dar n-a vrut să asculte, pur şi simplu a dat buzna şi-a început să deschidă uşile cu forţa. Vreo doi dintre ai noştri au încercat să-i oprească, dar…

Făcu un semn de-a lungul pasarelei spre două cutii, fiecare cât un om, lipite de un perete.

— Să spunem că n-a fost prea încântat de treaba asta.

— Laboratorul Doctorului e sub pământ. În ultima vreme a studiat nişte peşti de pe fundul mării. Peşti anagopa. Şi-a construit o galerie pentru a-i studia. Din fericire, Kane n-a găsit intrarea, iar oamenii mei au fost suficient de curajoşi încât să n-o dezvăluie. Doctorul habar n-are cât de aproape a fost să…

Bătrânul mormăi ceva doar pentru sine, aruncând o piatră în apă. Câinii începură să latre la auzul plescăitului.

— Nu că ne-ar fi fost de vreun ajutor. Uitaţi-vă doar ce a făcut.

Zoya scrută din nou satul. Arăta ca după război.

— Vă vom ajuta noi, spuse Vaspine.

— Nu mă îndoiesc că o veţi face. Dar asta nu-l va împiedica să repete isprava în altă parte, nu-i aşa?

Tăcerea se lăsă între ei în timp ce priveau apele oceanului. Zoya aruncă un ochi spre *Libelula,* care plutea în continuare deasupra lor. Speră în sinea ei că băiatul avea să se întoarcă în curând.

— În fine, spuse bărbatul, gemând pe când se ridica în picioare, fără supărare, dar aş vrea să vă duc cât mai repede la Doctor. Cu cât o ştergeţi mai rapid de aici, cu atât oamenii mei se vor simţi mai în siguranţă.

Îl urmară pe străduţe, străduindu-se să evite privirile oamenilor care stăteau în faţa caselor lor distruse. Îi conduse pe strada principală care urca dinspre plajă, trecea de piaţa centrală, apoi dădea într-o altă pasarelă situată în cealaltă parte a satului. Odată ajunşi acolo, bărbatul arătă cu degetul către plajă.

— Sub chei. Mergeţi câteva minute până daţi de-o intrare. Pe acolo e laboratorul Doctorului.

Şi spunând acestea, bătrânul făcu un semn de salut din cap în direcţia căpitanului, apoi o luă înapoi spre piaţa centrală.

Zoya îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta, apoi alergă să-l prindă din urmă pe Vaspine, care începuse să coboare scările de lemn ale pasarelei.

— De ce a făcut asta? întrebă ea. Kane?

— Fiindcă e inteligent, răspunse Vaspine. Şi-a dat seama că vom încerca să fugim de el, aşa că a venit după singurul om care ne-ar fi putut ajuta.

Zoya se uită în urma ei la satul distrus.

— Îl urăsc.

— Foarte bine, spuse Vaspine. Concentrează-te pe chestia asta. Şi fii cu ochii-n patru. S-ar putea să fi lăsat spioni pe aici.

Avertismentul căpitanului îi dădu fiori reci Zoyei, aşa că scrută plaja, atentă la orice mişcare. În cele din urmă, ajunseră în faţa intrării, o uşă din lemn de stejar încorporată în structura cheiului. Vaspine cercetă zona, ca să se asigure că ştia drumul de întoarcere în caz că ar fi avut nevoie, scoase apoi săculeţul cu bani din buzunar şi făcu un semn către uşă.

— Ţine minte, spuse el, bătând-o pe spate pe Zoya, avem nevoie de el. Nu te da în lături de la nimic.

Şi spunând acestea, răsuci mânerul şi o împinse pe Zoya înăuntru.

46

— Vrea CE?! urlă Doctorul.

— Vrea să faci corabia mai rapidă, repetă Zoya, îndepărtându-se de el.

— Mai rapidă?! continuă Doctorul să ţipe. Cu o singură pânză?!

Zoya ridică din umeri.

— E dus cu pluta. *Libelula* e oricum singura corabie zburătoare cu propria unitate de procesare a razelor de soare. Şi acum vine aici şi vrea să-i las de izbelişte pe frumoşii mei peşti ca să fac chestia aia mai *rapidă?* Deşi are doar o singură pânză! Ce se aşteaptă să fac? Nu, nu, nu, mai bine încerc să-mi scot un buchet de flori din urechi.

Zoya oftă. În acel moment, constatase vreo două chestii în privinţa omului de ştiinţă din faţa ei. Prima

era că, dacă Doctorul nu era cel mai bizar om de pe pământ, atunci acela care-l întrecea arăta cu siguranţă ca un extraterestru. Părul roşcat, făcut măciucă, ochelarii cu rame negre şi lentilele atât de groase că păreau nişte farfurii, mustaţa la fel de deasă ca părul Zoyei şi ochii bulbucaţi, toate conturau înfăţişarea unui om foarte excentric.

Apoi, că Doctorul era fără doar şi poate unul dintre cei mai dezordonaţi oameni din lume. Din clipa în care păşise în laboratorul său, Zoya se simţise ca într-un labirint verde.

Erau lucruri împrăştiate peste *tot.*

Încăperea arăta de parcă Doctorul şi-ar fi cumpărat toate instrumentele de ştiinţă pe care-i căzuseră vreodată ochii, aranjase să-i fie toate livrate în laborator, le pusese pe toate frumos pe raft, după care detonase o bombă. Erau fiole şi eprubete şi pahare gradate pe dulapuri, în dulapuri, pe birouri şi în grămezi de cioburi pe podea. Mai erau şi maşinării mecanice pătrăţoase care pufăiau, scoţând din când în când aburi, dar şi peşti din lut, schelete confecţionate din scoici, insecte moarte şi legume putrezite. Pe lângă ele mai erau şi lămpi, şi rigle, şi creioane rupte. Până şi pereţii erau acoperiţi cu table, diagrame şi schiţe.

Rătăcind printre toate acestea – când mirosind un craniu, când lingând un felinar –, era o pisică portocalie. Zoya remarcă animalul abia în clipa în care sări de după un dovleac putrezit şi vru să o zgârie. Dar în anii de lupte cu mâncare de la orfelinat învăţase să se ferească rapid, aşa că evită ghearele pisicii, iar animalul zbură pe lângă ea şi ateriză pe una dintre maşinăriile pătrăţoase. De sub ea ţâşni un jet de abur, iar felina sări ca arsă pe un raft. Acolo se strânse colac şi o privi pe Zoya, atentă la fiecare mişcare a fetei.

— Cum o cheamă? îl întrebă Zoya pe Doctor.

— E un *el,* răspunse Doctorul, şi îl cheamă Sol. Acum, eşti amabilă să-mi spui cine eşti? Fiindcă nu te cunosc şi, de regulă, nu las să-mi intre străini în laborator – mai ales pe aceia înhăitaţi cu netrebnicii ăia care se luptă cu pumnale şi încalcă legea folosindu-se de hărţi ale văzduhurilor.

Aşa că Zoya îi explică cine era şi de ce o trimisese Vaspine la el. La auzul spuselor sale, Doctorul începu să se învârtă de colo-colo prin laborator, de parcă cineva i-ar fi prins o rachetă de pantofi. În cele din urmă se opri lângă biroul său, dădu la o parte un sendviş aruncat pe scaun şi se trânti în el. O privi din nou fix pe Zoya, nevenindu-i să creadă că era într-adevăr fata lui Jupiter şi a Dominikăi.

— Serios?

Dădu din cap neîncrezător, apoi arătă înspre o cutie din metal aflată în capătul opus al încăperii.

— Vezi maşinăria aia?

Zoya dădu din cap că da.

— Aveţi şi voi una pe *Libelula.* Se numeşte procesor de raze solare. Dacă nu cumva a aflat careva cum să construiască aşa ceva, asta şi cea de pe corabia voastră sunt singurele din lume. Iar asta înseamnă că *Libelula* e singura corabie capabilă să se deplaseze folosindu-se doar de lumina soarelui. Dacă n-aţi avea nevoie de mâncare, n-aţi mai fi nevoiţi să aterizaţi vreodată.

— Impresionant, spuse Zoya.

Doctorul o privi suspicios, vrând să vadă dacă vorbea serios sau râdea de el.

— Singura problemă e că, reluă el, energia solară nu-i nici pe departe la fel de eficientă ca benzina. Aşa că atunci când te baţi cu un motor straşnic pe benzină,

cum e motorul Injektor al *Umbrei,* te cam chinuieşti. *Libelula* e rapidă, dar *Umbra e* şi mai şi.

Zoya îşi trecu degetele peste procesorul de raze solare.

— Cum funcţionează?

Doctorul izbucni în ras.

— Dacă ar fi fost simplu, nu mi-aş fi petrecut zece ani din viaţă studiind la Universitatea din Dalmaţia.

— Încearcă-mă, răspunse Zoya.

47

Doctorul oftă, apoi se îndreptă spre maşinărie.

— Vezi tuburile acelea care ies din spate?

— Da.

— Aşa sunt şi pe *Libelula.* Duc până sus, pe punte. Se prea poate să nu le fi observat, par să facă parte din greement. Sunt vreo douăsprezece care ies din partea din spate a maşinăriei, fiecare marcat de câte-o frânghie diferită la suprafaţă. Isteţ, nu?

— Bănuiesc că da, făcu Zoya.

Doctorul îşi dădu ochii peste cap.

— Bănuieşte că da! În sfârşit, la nivelul punţii, aceste tuburi se întind de-a lungul arborelui mare şi se răsfiră în structura pânzelor. Ştii unde vine asta?

Zoya se gândi la dăţile în care ea şi Bucker urcaseră pe frânghii ca să ajungă în gabie şi dădu din cap că da.

— Ei bine, alea nu-s chiar nişte pânze, ci panouri solare uriaşe, presărate ici-colo cu nişte adâncituri mici care colectează energia solară. Iar energia asta este transmisă prin tuburi care ajung sub punte într-o cutie ca asta.

Doctorul se aplecă şi deschise uşa cutiei,

dezvăluind un glob incandescent plutitor.

— Acesta, domnişoară, este motivul pentru care doleanţa căpitanului tău e atât de absurdă şi pentru care ar fi practic imposibil să dublăm viteza corabiei dacă mai are o singură pânză. Chiar şi presupunând că aş lua varianta asta în considerare, adăugă el imediat, chestie pe care oricum n-o fac! Ăsta-i un soare în miniatură – o versiune la scară mică a celui de pe cer. E alimentat cu toată energia pe care pânzele o adună, energie pe care apoi o foloseşte pentru a propulsa corabia.

Zoya fluieră impresionată.

— Însă există o problemă, continuă Doctorul. Aceşti sori mititei nu cresc mai mult de-atât. Iar atunci când rămâi cu o singură pânză, trebuie să măreşti dimensiunile soarelui în miniatură. Chestia e că, dacă ar fi mai mare, ar începe să-şi genereze propria gravitaţie şi ar înghiţi totul din jurul său. Adică pe tine, pe mine, pe Kane şi pe bunul căpitan.

— Bun, atunci să facem un al doilea! spuse Zoya.

— Pffff! pufni Doctorul. Dacă ar fi aşa de simplu, aş fi milionar acum. Ăsta-i un *soare* în miniatură. Nu e ca şi cum ar creşte în copaci. Toată energia aia… iar Doctorul privi pierdut în depărtare. Soarele trebuie alimentat de ceva nepreţuit. Cei doi sori pe care i-am obţinut au fost catalizaţi de cristale.

Se uită la globul strălucitor din cutie.

— Ăsta, de un cristal Xana. Iar cel de pe *Libelula,* de un cristal Algrond.

Chipul Zoyei se lumină dintr-odată.

— Îl putem lua pe ăsta?

Doctorul dădu din cap că nu.

— Sorii nu pot fi mutaţi. Odată ce încep să funcţioneze, acolo rămân.

— Asta înseamnă că nu putem face nimic? întrebă Zoya.

— N-am spus asta, replică Doctorul, închizând cutia, apoi muşcând din sendvişul pe care-l dăduse mai devreme la o parte. Doar că nu-i o idee bună.

— Deci se poate face ceva?

— Întotdeauna se poate face ceva.

Doctorul puse resturile sendvişului dinaintea lui Sol şi se duse către uşa laboratorului.

— Dar asta vă priveşte pe tine şi pe căpitan.

Apoi îi arătă uşa.

— Mi-au plăcut părinţii tăi, Zoya. Dar oricine de pe *Libelula* îţi poate spune că nu-mi stă în fire să-i ajut pe alţii. Şi ultimul lucru pe care am chef să-l fac e să mă lupt cu Kane. La revedere!

La plecare, căpitanul îi spusese Zoyei să-i ofere bani Doctorului doar după ce epuizează toate variantele *(Nu prea mai avem de-ale gurii şi cine ştie ce ne va mai trebui în următoarele zile. Mai bine nu-i risipi dacă nu e cazul),* iar Zoya începu să creadă că ăsta era momentul.

— Bine, spuse ea ridicându-se. Dacă nu vrei să ne ajuţi, asta e.

Doctorul zâmbi.

— Cam aşa ceva.

Zoya se îndreptă spre uşă, luând şi săculeţul cu bani pe care-l lăsase pe birou.

— Mare păcat. Chiar ne-ar fi prins bine ajutorul.

— Aşa e, aşa e, spuse Doctorul.

Zoya oftă.

— Ei bine, se pare că vom fi nevoiţi să găsim pe altcineva căruia să-i oferim o sută de monede…

— Da, foarte bine, zise Doctorul. Sunt convins că va aprecia şans…

Făcu o pauză.

— Cât ai spus?

Zoya se uită la săculeţ.

— O sută. Dar sunt sigură că un geniu ca tine nu e interesat de asemenea fleacuri.

Se apropie de uşă, privindu-l pe Doctor cu colţul ochiului. O luptă se dădea pe chipul lui, pe care se puteau citi confuzie, iritare şi apoi dorinţă. Într-un final, îşi frânse mâinile.

— Ia stai aşa…

— Nu, răspunse Zoya. E evident că te deranjez.

— Stai puţin. Doctorul râse nervos. N-am ştiut că… făcu o pauză, ducând mâna spre săculeţ – în joc e o sumă frumuşică de bani. N-am zis că nu pot să vă ajut. De fapt…

Doctorul se duse la tablă, pe care mâzgăli nişte semne, foarte mărunt, cu o bucată de cretă, semne pe care Zoya abia putea să le vadă, darămite să le mai şi înţeleagă. Vreo trei minute tot mâzgăli, oftând din când în când, apoi uitându-se spre cer în căutarea inspiraţiei. Remarcând o farfurie cu mâncare mucegăită, care zăcea pe birou, Zoya o luă şi vru să o arunce la gunoi. Fără să se întoarcă, Doctorul ţipă la ea.

— Nu pune mâna pe aia!

— Dar e mucegăită! spuse Zoya.

— Asta-i şi ideea.

După încă o rundă de mâzgălit, în cele din urmă se întoarse către Zoya, arătând spre opera sa.

— Asta ar putea să meargă.

— Ce anume? întrebă Zoya.

— Dumnezeule! Doctorul îşi aruncă mâinile în aer, exasperat. Căpitanul şi-a trimis cea mai netoată maimuţă? Urmăreşte-mă! Dacă încarc o cantitate

dublă de raze solare în maşinărie şi o constrâng folosind legea lui Helios – spuse el trecându-şi mâna de-a lungul tablei peste ceea ce probabil că era cea mai lungă ecuaţie matematică din lume –, atunci ar trebui – apoi insistă asupra cuvântului – ar *trebui* să pot obţine la fel de multă energie dintr-o singură pânză.

Zoya rânji.

— Sună minunat. Ce să-i transmit căpitanului? Doctorul îşi dădu ochii peste cap.

— Spune-i netrebnicului ăluia nebun că vin şi eu.

48

Cât timp Zoya fusese în laborator şi stătuse de vorbă cu Doctorul, Vaspine aranjase cu unul dintre săteni să le aducă transportorul. Îi lăsă cinci minute Doctorului să-şi strângă lucrurile şi tot ce-i trebuia pentru a repara *Libelula (Cred că glumeşti, n-aş putea pregăti nici măcar o gentuţă în cinci minute!).* Când şi ultima cutie fu pusă în transportor, Doctorul traversă plaja în fugă, se duse ţintă în laborator şi se întoarse cu Sol sub brat. Chinuindu-se să țină motanul care se zbătea şi îl zgâria, Doctorul scoase o cheie şi încuie uşa.

— Nu-ţi face griji, îi spuse căpitanul, te vei întoarce aici. Dacă ne scapi de Kane, îţi promit că nu te voi mai deranja niciodată.

— Asta ai spus şi data trecută.

Călătoria către *Libelula* fu tăcută. Zoya fu prima care zări corabia, un punct plutind între două culmi. În spatele ei, cerul devenise un amestec tulbure de gri şi nuanţe de mov. La bord, cei trei fură întâmpinaţi de Rosie şi Cid, care îi ajutară să fixeze transportorul în

locaşul său la proră. Vaspine opri, motorul şi coborî, în timp ce Cid punea deja cutiile din transportor pe punte.

— Ai grijă cu alea, se răţoi Doctorul. Instrumentele alea valorează sute de monede.

— Şi mie-mi pare bine să te văd, răspunse Cid.

— Sunt aici doar ca să vă scot dintr-o nouă belea, netoţilor, după care nici să nu mai aud de voi. Bănuiesc că fostul meu laborator e aşa cum l-am lăsat? îl întrebă pe Vaspine.

— E numai al tău. Doctore, ai la dispoziţie o oră, apoi te aştept la mine în cabină cu un plan.

— Da, da, sigur, făcu Doctorul.

Se apleca să-l ia pe Sol din transportor şi se îndepărtă, clătinându-se.

— Văd că nu s-a schimbat deloc, spuse Rosie când Doctorul era deja prea departe pentru a o mai putea auzi.

— Aşa e mereu? întrebă Zoya.

— În zilele bune, răspunse Cid.

Căpitanul se duse către marginea corabiei, apoi trase aer adânc în piept.

— Ceva de raportat?

— Nu, spuse Cid.

— N-aţi zărit…

— Nu.

Vaspine dădu din cap mulţumit.

— Bun.

Îşi frecă ochii.

— Mă duc în cabina mea. Rosie, vino cu mine. Trebuie să ne gândim ce vom face după ce traversăm Trecătoarea Dalmaţiană. Cid, Zoya, duceţi-i Doctorului cutiile astea şi daţi-i orice îşi doreşte. Ne vedem în cabina mea într-o oră.

Zoya şi Cid făcură întocmai. Fură nevoiţi să facă

drumul până la laboratorul Doctorului şi înapoi de trei ori ca să golească transportorul. Iar când terminară, soarele deja se pregătea să apună în spatele a ceea ce mai rămăsese din pânzele corabiei. Doctorul stătea în umbra lor, cu Sol pe un umăr şi cu o lunetă la ochi. În mâna dreaptă se juca cu o agendă.

— Crezi că va putea să o facă? întrebă Bucker, apropiindu-se de Zoya din partea stângă.

Zoya reflectă un moment.

— Mai ai cărţi de joc sub masă?

49

Şedinţa deja începuse când Zoya ajunse în cabina căpitanului. Beebee era şi el acolo, prins într-o discuţie aprinsă cu căpitanul, care stătea cu picioarele pe birou. Rosie şi Cid erau şi ei prezenţi şi îşi purtau propria discuţie lângă harta văzduhurilor. Toţi tăcură însă când o remarcară pe Zoya. Se aşeză pe unul dintre braţele canapelei şi îl privi pe căpitan.

— Ei bine, spuse Vaspine, s-ar părea că-l mai aşteptăm doar pe Doctor.

De parcă l-ar fi auzit, chiar în acel moment, omul de ştiinţă intră împiedicându-se în cabină, cu părul şi mai ciufulit decât înainte şi cu obrajii arzându-i. În mâna dreaptă ţinea agenda pe care Zoya o remarcase ceva mai devreme, iar în scobitura braţului stâng căra o cutie neagră cu pereţi din sticlă. Una dintre feţele cubului era brăzdată de o crăpătură care se deschidea într-o gaură cât un pumn. Doctorul puse cutia pe una dintre bibliotecile căpitanului şi se întoarse apoi spre cei prezenţi. Preţ de o clipă, se gândi la ce urma să spună, apoi se îndreptă către un raft aflat în apropiere, de unde luă un model din lemn al *Libelulei*. Îl ridică în

aer ca să-l poată vedea toată lumea, apoi trase pânzele şi le rupse în două.

— Ăstea-s pânzele voastre, spuse el.

— E stabilă, interveni Cid, ridicându-se în picioare. O fi rănită, dar încă mai poate zbura.

— Poate că încă mai poate pluti, replică Doctorul. Dar e victimă sigură în faţa lui Kane.

— Ajunge! se înfurie Vaspine.

Îl privi în ochi pe Doctor.

— Ai spus că ne poţi mări viteza chiar dacă mai avem o singură pânză. Bănuiesc că afirmaţia e în continuare valabilă?

Doctorul se duse la cutia neagră, o luă de pe raft, se îndreptă către masa căpitanului şi o puse acolo, cu faţa crăpată către ei.

— Corabia e mai grav afectată decât ţi-ai imaginat, spuse el, adresându-se căpitanului. Câţiva meteoriţi au pătruns până în sala motoarelor.

— Ăsta-i…?

Doctorul dădu din cap că da.

— Unul dintre ele a nimerit soarele miniatural. E mort.

— Mort? făcu Rosie.

Dădu din cap neîncrezătoare.

— OK, atunci reaprinde-l.

Doctorul îi aruncă o privire căpitanului, care stătea acum cu spatele la ceilalţi, sprijinindu-se în pumni de birou.

— N-avem cum, spuse Doctorul într-un final.

— De ce?

— Fiindcă, odată ce se stinge, nu-l poţi reaprinde decât cu un catalizator.

— Bun, atunci vom face rost de unul, spuse Cid.

Vaspine ridică privirea.

— Nu se poate. S-a terminat.

— Cum adică, s-a terminat? spuse Cid. Nu s-a terminat nimic.

— Atunci ce sugerezi să facem? întrebă Vaspine. N-avem energie. Nu putem fugi. N-avem cum să ajungem la Trecătoarea Dalmaţiană înainte să dea Kane de urma noastră.

— Atunci luptăm, interveni Beebee.

Vaspine ridică o mână.

— Nu spun decât...

— Ajunge! zise căpitanul, iar vocea lui era dură. Nu e aşa de simplu. Poate că tu crezi că putem învinge *Umbra,* dar am câţiva oameni pe corabia asta care n-ar fi de acord cu tine.

Vaspine făcu o pauză, încercând să se calmeze.

— Cid?

Pilotul îşi mângâie mustaţa.

— Căpitane, nici n-ai idee cât de mult îmi doresc să-i vin de hac lui Kane.

Se opri, alegându-şi vorbele cu atenţie.

— Dar ai dreptate. O luptă cu acea corabie în momentul ăsta e moarte sigură.

Vaspine trase aer adânc în piept, apoi se îndreptă către harta văzduhurilor şi-o lovi cu pumnul. Zoya tresări la ieşirea căpitanului, după care se uită la hartă să vadă unde se afla *Libelula* în acel moment. Zări impozanta metropolă dalmaţiană, cât şi Munţii Dalmaţieni care se întindeau spre nord.

— Idei, spuse căpitanul. Vreau idei.

Încăperea se cutremură sub avalanşa de păreri. Zoya îi privea pe adulţi, iar vocile lor păreau să se audă de undeva departe. Ceva îi atrase atenţia şi o făcu să se uite la hartă. Plutind deasupra hărţii, la mică distanţă de Dalmaţia, era o piatră neagră. Şi dintr-

odată avu o idee strălucită.

— Opriţi-vă! strigă ea.

Toţi adulţii tăcură.

— Ştiu ce avem de făcut.

Zoya se întoarse spre Doctor.

— Doctore, e adevărat ce mi-ai spus în laborator? Despre cristalul Algrond?

Înainte ca Doctorul să apuce să-i răspundă, Vaspine îi aruncă Zoyei o privire.

— Zoya, e doar un zvon…

— Da sau nu? îl întrebă din nou pe Doctor.

Doctorul se uită la Vaspine, care-i făcu semn că poate să-i răspundă.

— Da, este adevărat.

Apoi începu să râdă, dându-şi capul pe spate.

— Dar e ca şi cum ai aştepta să se întâmple o minune. Sunt doar patru în toată lumea, pentru numele lui Dumnezeu!

Zoya făcu un semn înspre piatra plutitoare de pe hartă.

— Şi, căpitane, mi-ai spus că asta e Insula din Ceruri, nu-i aşa?

— Aşa e.

Zoya se ridică brusc de pe braţul canapelei şi se duse ţintă la hartă.

— Cât de departe suntem de ea, Cid?

Pilotul privi harta şi dădu din umeri.

— Dacă ne mişcăm cum am făcut-o azi? Juma' de zi.

— Ce se găseşte în Insula din Ceruri şi ne-ar putea fi de folos? întrebă Zoya.

Adulţii îl priviră pe Vaspine, care-şi încrucişase mâinile la piept şi-şi înclinase capul spre Zoya. Ceilalţi continuară să se gândească, apoi se uitară unii la alţii.

Nimeni nu se prindea. Zoya îşi aruncă mâinile în aer, exasperată.

— Seiful!

Rând pe rând, toţi începură să rânjească.

— Mergem acolo, spuse Zoya. Dacă zvonurile sunt reale, vom găsi un cristal Algrond înăuntru.

Îl luăm cu noi, Doctorul reaprinde micul soare, iar noi traversăm Trecătoarea Dalmaţiană.

— Zoya, făcu Cid, dând din cap impresionat. Geniu mic ce eşti!

— Ştiu.

— Aşa o fi, interveni Vaspine, făcând un pas înainte. Dar e riscant. Fie şi *presupunând* că e acolo cristalul – iar ăsta e un mare *dacă* –, insula e înţesată de piraţi. Nu vom ajunge la seif cu una, cu două. N-avem cum să ne apropiem cu corabia de el, nici măcar cu un transportor. Va trebui să mergem pe jos până-acolo.

Zoya ridică din umeri.

— Ne-aţi ajuta, nu-i aşa?

Rosie zâmbi.

— Bineînţeles.

— Atunci voi fi bine.

Rând pe rând, chipurile adulţilor din încăpere se luminară. În cele din urmă, nemaiavând răbdare, Cid bătu din palme.

— Şi, ia spune, Doctore, ce zici de treaba asta? Dacă-ţi facem rost de-un cristal, poţi să pui pe roate şandramaua asta?

Doctorul dădu din cap, străduindu-se să nu izbucnească. Dar nu se mai putu abţine.

— Da! spuse el tot mai entuziasmat. Da! Dacă-mi aduceţi cristalul, veţi zbura ca vântul şi ca gândul!

Cid zâmbi.

— În acest caz, spuse el, punându-şi mâinile în şolduri şi ridicându-se în picioare, n-are rost să stăm aici toată ziua, felicitându-ne pentru ideea cea minunată. Unii dintre noi chiar trebuie să manevreze hardughia asta. Aşadar, spre Insula din Ceruri?

Toţi îl priviră pe căpitan. Iar el încuviinţă.

50

Cid se folosi de harta văzduhurilor ca să gândească traseul *Libelulei* până la Insula din Ceruri, evitând căile bine-cunoscute pe cât posibil, precum şi bazele aviaţiei militare, dar şi restul milioanelor de variante care i-ar fi permis lui Kane să dea de ei. Într-un final, stabili un traseu de 15 ore.

— E cea mai bună soluţie pe care am putut-o găsi, spuse el.

Ceva mai târziu, în acea seară, Vaspine informă şi restul echipajului. Câţiva se arătară nemulţumiţi, dar majoritatea fu de acord cu decizia căpitanului.

— Nu-i bine nici dacă stăm şi luptăm, mârâi Maddie, nici dacă fugim. Aşa că mai bine *încercăm.*

Zoya abia dacă închise un ochi în acea noapte. În dimineaţa următoare, se strecură prin ceaţă, croindu-şi drum prin labirintul de culoare care ducea către pupă. Deschizând bocaportul, aşa cum îi arătase Charlie cu câteva zile în urmă, se îndreptă împleticindu-se către punţile inferioare. De la baza scării îşi croi apoi drum spre sala de sport. Rosie era deja acolo, aranjând cercuri pe podea.

— Să înţeleg că ai văzut când ţi-am făcut cu ochiul aseară, aşadar.

Zoya dădu din cap că da.

— Căpitanul ar vrea să fii pe punte, dar cred că noi

două mai avem de lucrat.

Rosie făcu un semn înspre stomacul Zoyei.

— Ai mâncat?

Dădu din cap că nu.

— Bun. Nu vreau să şterg după tine pe-aici.

Rosie începu antrenamentul punând-o să facă sărituri pe loc timp de zece minute, urmate de alte zece minute în care Zoya trebui să sară pe o bancă aflată la 30 de centimetri înălţime. Când începură să-i tremure picioarele, trecură la un ciclu de cinci exerciţii: flotări, ridicări pe braţe, abdomene, genuflexiuni şi fandări. Punându-i pe bancă o clepsidră de cinci minute, astfel încât Zoya să o poată vedea, Rosie o provocă să facă din fiecare câte 20, înainte să se scurgă timpul. După doar o treime din acest interval, Zoya se prăbuşi de pe bancă pe podea.

— Ai rezistat mai mult decât mă aşteptam, spuse Rosie. Cei mai mulţi nu ajung până la partea a doua a exerciţiului.

După o pauză de două minute, timp în care Rosie îi permise Zoyei să ia o gură de apă, îi ordonă să se ridice. De data asta, alternă şi mai multe exerciţii cu mişcări de luptă cu sabia. Antrenamentul era mult mai dificil, iar Zoya realiză curând că prima dată Rosie o luase cu binişorul. Începu să se simtă complet depăşită de situaţie.

Şi totuşi, nu se dădu bătută. Iar după două ore interminabile, Rosie lăsă sabia jos şi anunţă sfârşitul antrenamentului. Zoya era atât de obosită, că abia reuşi să se ridice de pe podea. Rosie începu să facă puţină curăţenie prin sala de sport în timp ce Zoya se chinuia să-şi recapete suflul.

— Obosită?

Zoya dădu din cap că da.

— Ştii cum îmi dau seama că oamenii chiar au obosit? o întrebă Rosie. Pe chipul lor se citeşte dorinţa de a mă ucide.

Zoya încercă să râdă, dar tot ce reuşi să facă fu să tuşească.

— Hai aici! spuse Rosie.

Se duse la Zoya, îşi puse braţele sub ea şi o ridică. Apoi se duse la bancă, îi luă mâna, i-o puse pe pieptul ei şi începu să respire încet şi adânc.

— Încearcă să-mi urmăreşti respiraţia.

Iar Zoya făcu întocmai. După vreo câteva secunde, observă ca începuse să respire mai lent.

— Ştii, făcu Rosie, luându-şi mâna, voiam să te mai învăţ un lucru azi, dar cred că mai bine mai aştept.

Zoya ridică privirea.

— Ce anume?

— Nimic, răspunse Rosie. Eşti extenuată.

Zoya se ridică în picioare.

— Nu, nu sunt. Spune-mi despre ce e vorba.

Rosie o privi fix.

— Eşti sigură? Fiindcă nu-i un fleac. E genul de chestie care te poate răni dacă nu eşti pregătită.

— Sunt pregătită, spuse Zoya.

Rosie se gândi o clipă, apoi oftă.

— Bine. Ia cercul ăla de pe tavan.

Zoya se urcă pe o bancă, se aşeză sub cerc şi sări cât de sus putu. Cercul se desprinse, legănându-se de o sfoară la vreo 30 de centimetri deasupra ei. Rosie îi spuse apoi să facă la fel cu alte trei cercuri – unul aflat lângă primul şi încă două situate în cealaltă parte a sălii. Mulţumită, Rosie apucă un capăt al băncii de antrenament şi o îndemnă pe Zoya să-l apuce pe celălalt. Împreună, o ridicară deasupra capetelor lor şi o fixară între perechile de cercuri, astfel încât să

atârne deasupra lor. Rosie se prinse de bancă şi se urcă pe ea.

— Dă-mi sabia aia.

Zoya apucă arma şi i-o aruncă lui Rosie.

— Bun, spuse Rosie, te-am învăţat care e cea mai importantă regulă atunci când te lupţi. Care e aceea?

— Să te poziţionezi mereu mai sus decât adversarul, repetă Zoya pentru a zecea oară în acea azi.

— Dacă te lupţi cu cineva şi se află mai sus decât tine, deplasează-te astfel încât să-i iei locul. E foarte simplu. Dacă nu respecţi regula asta, pierzi.

Rosie se mişcă sprinten.

— Dar, şi îşi îndreptă sabia spre Zoya, câteodată asta nu se poate. Şi atunci, ce faci?

Zoya ridică din umeri.

— Fugi?

Rosie începu să râdă.

— Nu, dacă nu poţi urca, nici da în lături, atunci singura ta opţiune rămâne…

— Să cobori, completă Zoya.

— Exact. Fii atentă.

Rosie adoptă poziţia de luptă. Fără să scoată un cuvânt, păşi în afara băncii şi se prăbuşi spre podea. Apoi se prinse de marginea ei cu mâna stângă şi se legănă sub ea. Trecându-şi greutatea corpului din partea stângă spre dreapta, începu să se caţăre pe bancă, profitând de avântul căpătat în urma balansului. Ateriză apoi pe bancă, ghemuită ca o felină, cu sabia îndreptată spre Zoya.

Sub ea, Zoya o privea cu gura căscată. Făcuse manevra într-o fracţiune de secundă. Dacă ar fi clipit, ar fi ratat-o. Şi totuşi, o făcuse. Rosie trecuse dintr-o parte într-alta a băncii în mai puţin de o secundă.

Tot ce putu Zoya să facă fu să îngaime:
— Învaţă-mă şi pe mine...

51

În următoarea oră, Rosie îi arătă Zoyei mişcarea din nou şi din nou, astfel încât fata să ajungă să o ştie ca pe apă. La final, Rosie zâmbi privind-o pe Zoya, care zăcea extenuată pe podea.

— Cred că de data asta chiar am terminat.

Rosie îşi şterse mâinile cu un prosop.

— Vom ajunge în curând la Insula din Ceruri. Du-te şi pregăteşte-te!

Cu o senzaţie acută de greaţă, Zoya se întoarse împleticindu-se la cabina ei, se spălă, apoi se prăbuşi în pat. Rămase nemişcată o vreme, străduindu-se să-şi liniştească gândurile agitate. Îşi duse mâna la piept, apoi apucă pandantivul, strângându-l în pumn. O clipă doar, fu din nou tentată să evadeze, să fugă undeva unde să n-o ştie nimeni, undeva unde ar putea să mănânce şi să doarmă liniştită. Era ca un vis frumos.

Şi totuşi, nu putea să nu-i admire pe piraţii văzduhurilor. Pericolul, riscurile, cerul nesfârşit, meteoriţii şi vulcanii şi toate celelalte lucruri de care n-ar fi putut avea nicicând parte pe pământ. Se simţea vie. Jupiter şi Dominika... era fata lor. Şi Bucker, Rosie, Beebee, Cid, căpitanul – voia să vadă lumea alături de ei. Voia să ia parte la raiduri pe nave de croazieră, să ajute satele care arseseră din temelii...

Nu-l putea lăsa pe Kane să-i răpească toate astea.

Zoya era deja la puntea de comandă când unul dintre ajutoarele lui Cid dădu semnalul că Insula din Ceruri se vedea în depărtare. Auzise poveşti despre bolovanul plutitor de la oamenii de pe corabie, dar

nimic n-o pregătise pentru ce-i văzură ochii când se aplecă peste bord. La vreo 20 de kilometri înaintea lor, plutind nestingherită, se iţea o lespede de piatră atât de mare, că acoperea întreg orizontul. Partea inferioară – de culoare ocru închis – era acoperită cu o pătură de păduri şi păşuni verzi. Dintre ele se ridica un lanţ muntos cu vârfuri înzăpezite, cu irizaţii violet în bătaia soarelui. Iar în marea de verde de la poalele lor se desluşeau sclipiri ale unor construcţii.

— Incredibil, nu-i aşa? spuse Beebee, aflat undeva mai jos, sprijinit şi el de bord.

— E… Zoya nu reuşi să continue.

— Ciudat? completă Beebee. Te uiţi şi te tot uiţi şi te gândeşti că la un moment dat o să te prinzi care-i şmecheria, cum de reuşeşte să plutească, dar nu te prinzi niciodată.

— Dar *cum* o fac?

— Nimeni nu ştie, răspunse Beebee. A plutit mult timp înainte de apariţia primilor oameni şi va continua să plutească multă vreme după ce noi nu vom mai fi.

— Şi se îndreaptă în vreo direcţie anume?

— Nu pare. Câţiva cârciumari au încercat să ţină evidenţa deplasării sale timp de câteva luni, ca să facă alimentarea cu provizii mai uşoară. Dar n-au găsit niciun tipar. Pare să plutească încotro are ea chef.

Cu cât se apropiau, cu atât mai mult îşi dorea Zoya să descopere o şi mai mare parte a insulei. Beebee observă că se chinuia ridicându-se pe vârfuri, aşa că o puse pe după umerii lui.

Traficul aerian din preajma insulei era intens, iar Zoya era convinsă că aveau să se izbească de ceva până la urmă. Cid se străduia din răsputeri să evite coliziunile.

— Mereu ajungi să te loveşti de vreo două, spuse

el făcându-le cu ochiul. Din fericire, nimeni nu pare să se supere.

Corabia se apropie de insulă dinspre sud, trecând în viteză pe lângă ferme şi păduri şi păşuni colorate presărate cu cai în galop şi oi adormite. Începu să încetinească abia când ajunse în dreptul unui lac situat în mijlocul insulei pe care zeci de ambarcaţiuni pluteau în sus şi-n jos.

— Ce-i asta? întrebă Zoya.

Pe malul nordic al lacului se vedea o aglomerare de clădiri şi drumuri. Clădirile erau mici, remarcă Zoya – niciuna n-avea mai mult de trei etaje; păreau nişte pitici pe lângă turnurile ameţitoare pe care le văzuse în Dalmaţia. Dar erau solide şi păreau să fi rezistat cu brio testului timpului.

— Aici e Moonfall, zise Beebee. Locul în care piraţii cheltuiesc banii furaţi. Hanuri, magazine, saloane... Dacă există vreun loc în care să nu vrei să te găseşti vreodată, ăsta-i.

Lăsară oraşul în urma lor şi-şi continuară drumul spre nordul insulei. Nu după multă vreme, drumurile şi clădirile făcură loc unor noi câmpuri, mai sălbatice însă decât cele din sud. Dinaintea lor se ridica lanţul muntos pe care Zoya îl zărise ceva mai devreme. De pe umerii lui Beebee, colinele de la poalele munţilor erau uşor de reperat, acoperite fiind de o pădure deasă. Cid îndreptă corabia către un luminiş întins, flancat de copaci, şi ateriză în mijloc. Oprind motorul, îi făcu Zoyei cu ochiul.

— Treaba mea a luat sfârşit. A ta abia începe.

52

Zoya se întoarse pe puntea centrală, unde-l găsi

pe Vaspine, care îndesa pături, corturi, lemn de foc, hrană şi apă în trei rucsacuri. Rosie îl urmărea atent.

— Doar trei? întrebă ea.

— N-avem nevoie de mai mulţi.

— De ce nu îi iei şi pe câţiva dintre spadasinii mei? Cu cât sunt mai multe mâini, cu atât mai bine.

Vaspine se opri din împachetat.

— Rosie, cu cât luăm mai mulţi oameni, cu atât vom avea nevoie de mai mult echipament, vom face mai mult zgomot şi vom risca să fim remarcaţi. În cazul în care Kane are spioni pe-acolo, trebuie să fim cât mai discreţi. Asta înseamnă că nu merg decât trei dintre noi.

Căpitanul se întoarse la ale sale, dar Rosie puse o mână pe umărul lui.

— Atunci lasă-mă pe mine să merg. Ştii că mă descurc mai bine cu sabia. Dacă se întâmplă să atace Kane, o protejez eu.

— Ai propriul copil de care să te preocupi, răspunse Vaspine.

— Bucker va fi în siguranţă aici. Tu şi Cid puteţi să staţi cu ochii pe el.

— Nu, *tu* şi cu Cid îl veţi supraveghea, replică Vaspine. Şi în plus, îl iau pe Beebee cu mine. Vom face față la orice am întâlni.

— Şi dacă nu veţi putea?

Vaspine se gândi o clipă.

— Dacă nu, *Libelula* trebuie să o şteargă de-aici. Caz în care am nevoie de cineva la bord care să ştie să navigheze hardughia.

Făcu un semn spre Cid, apoi spre Rosie.

— Cid navighează, iar tu rămâi căpitan.

— Dar…

— Să n-aud. N-am timp de aşa ceva, Rosie. Du-te şi

dă echipajului ceva de făcut cât timp noi suntem la sol. Ţine-i pe toţi ocupaţi. Mulţumesc.

Rosie se uită prelung la căpitan, apoi dădu din cap şi se îndepărtă. Se opri când realiză că Zoya auzise toată conversaţia. Îşi puse mâna pe umărul fetei.

— Nu vei păţi nimic, spuse ea, apoi se îndreptă către proră.

Zoya se duse la căpitan şi începu să-i dea din lucrurile pe care le avea de împachetat.

— Când pornim?

— În câteva minute, răspunse Vaspine. Ne aşteaptă o zi de mers pe munte. Trebuie să ne asigurăm că avem la noi tot ce ne trebuie.

Zoya îndesă încă o pătură într-unul dintre rucsacuri.

— Ar trebui s-o iau pe Furtuna cu mine?

— Furtuna?

— Sabia mea.

Vaspine închise ochii, apoi îi deschise.

— Ia-o.

Zoya amuţi la auzul cuvintelor. Îşi închipuise că excursia până la seif va fi lipsită de primejdii. Dar după ce asistase la cearta dintre căpitan şi Rosie, nu mai era atât de sigură.

— Călătoria asta e periculoasă?

— Întreaga insulă e periculoasă, răspunse căpitanul. E plină ochi cu cei mai teribili şi îngrozitori mincinoşi, escroci, cartofori şi ucigaşi. Cei mai mulţi stau în Moonfall, dar vom da peste câţiva şi prin munţi. Niciunul dintre ei nu ştie de pandantivul tău, dar ne-ar putea ataca oricum.

Privi soarele care cobora spre apus.

— Dar le putem face faţă. Ai înţeles?

Zoya dădu din cap că da.

— Ne vom petrece cât a mai rămas din zi mergând, apoi vom campa, după care vom mai merge câteva ore, vom deschide seiful, ne vom întoarce la corabie, Doctorul va folosi cristalul, după care vom pleca, vom traversa Trecătoarea Dalmaţiană şi ne vom opri undeva unde Kane nu ne poate găsi. Tot ce trebuie tu să faci în tot acest timp e să nu te îndepărtezi.

— Voi încerca, spuse Zoya.

— Nici nu-mi doresc mai mult, răspunse Vaspine.

53

Cei mai mulţi dintre piraţi se adunară la babord să le facă cu mâna. Cei trei coborâră în şir indian de pe corabie – căpitanul în fruntea lor, iar Beebee ultimul. În vreo cinci minute, se făcură nevăzuţi după o cotitură şi intrară în pădurea deasă pe care Zoya o zărise de pe *Libelula.* Merseră tăcuţi prin întunecime până când dădură de o potecă.

— Pe-asta o căutam, sparse căpitanul tăcerea. Ar trebui să traverseze pădurea şi să ne ducă la poalele muntelui.

Urmară poteca şerpuită prin pădure timp de vreo două ore. Pe măsură ce ziua se preschimba în noapte, lumina din jurul lor deveni tot mai slabă, până când Zoya se văzu nevoită să se uite pe unde mergea ca să nu se împiedice de rădăcinile copacilor şi de trunchiurile culcate la pământ.

Era clar că între căpitan şi Beebee exista o tensiune. Niciunul nu îi vorbi celuilalt cât se aflară pe poteca de munte, mai puţin atunci când trebuiau să confirme locul în care se aflau sau când trebuiau să discute cele mai bune strategii pentru a traversa un

teren accidentat. Zoya bănuia ce se întâmplase, dar nu avu ocazia să-l întrebe pe niciunul dintre ei până când căpitanul nu simţi chemarea naturii şi se văzu nevoit să se îndepărteze de ei printre copaci. De îndată ce fu departe, Zoya i se alătură lui Beebee pe buturuga pe care vlăjganul şedea.

— Toată povestea asta nu ţi se pare o idee bună, nu-i aşa?

Beebee dădu din cap că nu.

— Nu crezi că vom putea pătrunde în seif?

— Ba probabil că vom putea. Dar n-ar trebui să ne apropiem de locul ăla. E un plan sortit eşecului. Lupt de la cinci ani – pe străzi, în ringul de box, pe corăbii. Ce am învăţat e că fuga nu te-ajută niciodată.

Zoya se foi pe buştean.

— Într-un final, tot te-ajung din urmă, continuă el. Căpitanul e de părere că vom fi avantajaţi odată ce ne vom afla de cealaltă parte a Trecătorii Dalmaţiene. Dar nu e aşa. Vom fi fix în situaţia în care ne aflăm acum, doar că vom fi epuizaţi de atâta fugă. Singura cale de a-l opri pe Kane e să-l atacăm când se aşteaptă mai puţin. Adică acum.

Beebee azvârli o piatră într-un trunchi de copac aflat în apropiere. Iar următoarele cuvinte le scoase printre dinţii încleştaţi.

— Deci nu, nu cred că ar trebui să mergem într-acolo.

Zoya nu scoase un cuvânt. Beebee îşi dădu seama că o supărase şi-şi puse o mână pe umărul ei.

— Îmi pare rău, spuse el. Lucrurile nu stau chiar atât de rău pe cât le fac eu să pară. Totul va fi bine. Doar că eu sunt de părere că ar fi trebuit să atacăm. Dar poate că vorbeşte pugilistul din mine.

Şi începu să râdă.

La scurt timp după aceea, Vaspine îşi făcu apariţia dintre copaci şi-şi puse rucsacul pe umăr.

— Sunteţi bine?

Zoya dădu din cap că da.

Când, într-un final, părăsiră pădurea, dădură peste o privelişte care-i tăie Zoyei răsuflarea. Profilându-se în lumina lunii era un lanţ muntos care făcea ca Munţii Dalmaţieni să pară nişte biete dune de nisip. Munţii se întindeau de-a lungul orizontului cât vedeai cu ochii – vârfuri uriaşe, stâncoase, cu coroane ceţoase. Poteca pe care-o urmaseră prin pădure continua de-a lungul colinelor de la baza munţilor. Zoya o urmări cu binoclul, la început de-a lungul unei pante line, care deveni tot mai abruptă, iar apoi dispăru. Pantele erau acoperite cu tufişuri – nişte forme în întuneric – iar ici-colo nişte cornute rumegau iarbă.

— Seiful e acolo sus? întrebă ea.

— Nu chiar în vârf, răspunse Vaspine. E îngropat într-o vale dincolo de creasta aia.

Arătă înspre o formaţiune stâncoasă aflată pe la jumătatea drumului.

— În seara asta mai mergem până unde poteca începe să ocolească muntele. Iar restul călătoriei îl vom face mâine.

Vaspine o privi pe Zoya.

— O să ţi se facă mai frig decât ţi-a fost vreodată. Pune pe tine toate hainele pe care le-ai luat în rucsac. Acum!

Mai merseră vreo două ore în tăcere. Zoyei i se ascuţi auzul, astfel că, după o vreme, percepu urletul îndepărtat al lupilor de parcă s-ar fi aflat lângă ea. La un moment dat, i se păru chiar că aude paşi în urma lor, dar nu spuse nimic, iar sunetul nu se mai repetă.

Când se opriră în cele din urmă, Zoya îşi instală

cortul pe o ridicătură aflată taman lângă poteca principală, astfel încât să poată privi drumul pe care deja îl parcurseseră. În depărtare se zăreau luminile pâlpâitoare din Moonfall, apoi, ceva mai aproape, pădurea întunecată. Cu picioarele bine înfipte în pământ, Zoya trebui să-şi repete că, de fapt, se aflau pe o insulă plutitoare la mii de kilometri deasupra solului.

Zoya găsi o pătură groasă în rucsac şi şi-o puse pe după umeri. Vaspine şi Beebee se instalară şi ei în preajmă, făcură un foc şi fripseră nişte carne de porc. Toţi erau morţi de oboseală, aşa că abia dacă scoaseră vreo vorbă tot restul serii. Mâncară, adunaţi în jurul focului de tabără, şi se străduiră să se încălzească.

54

Căpitanul era deja treaz, scurmând cenuşa cu bastonul, atunci când Zoya ieşi din cortul ei a doua zi dimineaţă. Zărind-o pe Zoya, lăsă bastonul şi-i aruncă o bucată de pâine.

— Ai dormit bine?

— Cam cât de bine poţi dormi când ai senzaţia că stai pe gheaţă.

Zoya miji ochii în lumina soarelui şi dădu la o parte cu bocancii nişte pietriş.

— Crezi că situaţia *asta-i* nasoală? Îmi amintesc primii ani petrecuţi alături de tatăl tău. Ne aducea aici fără corturi şi dormeam sub cerul înstelat. *Aia* însemna să dormi pe gheaţă.

Vaspine se ridică şi se duse la cortul lui Beebee. Scutură materialul, scurgând o băltoacă adunată în timpul nopţii.

— Şi în plus, reluă Vaspine, ce piraţi am fi noi dacă

n-am avea parte de nicio provocare?

Beebee dormise bine şi se trezi mai binedispus decât în ziua precedentă. Vaspine le împărţi bucăţile de carne rămase de cu seară. În orice altă zi, resturile ar fi constituit un mic dejun deloc apetisant, dar în acea dimineaţă aveau cel mai bun gust din lume.

După ce terminară de mâncat, îşi împachetară corturile, îşi puseră rucsacurile pe umeri, apoi se ocupară să-şi şteargă urmele, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că fuseseră pe-acolo.

— Niciodată nu poţi fi prea precaut, spuse Beebee.

Vaspine spusese că seiful lui Jupiter nu era departe, aşa că, deşi o dureau picioarele, Zoya nu se simţi chiar atât de rău când îşi reluară călătoria. Dinaintea lor, poteca ocolea muntele şi se îngusta, ajungând doar o fâşie flancată de prăpăstii. Pe măsură ce dimineaţa înainta spre prânz, vremea începu să se strice. O ceaţă densă se lăsă peste vale, devenind tot mai deasă cu cât urcau mai mult. După vreo oră, ceaţa era atât de compactă, încât Zoya nu mai avea siguranţa că următorul ei pas avea să fie pe pământ.

Vaspine hotărî că era cazul să se oprească până când ceaţa avea să se risipească. Se lipiră unii de alţii în mijlocul potecii şi tremurară de frig vreo oră până când Vaspine conchise că situaţia nu avea să se îmbunătăţească.

— Ne putem întoarce, spuse el, sau putem merge înainte. Ce nu putem face însă e să stăm locului.

Zoya se uită în josul muntelui. Gândul că ar fi trebuit să-l urce din nou îi făcu stomacul ghem.

— Haideţi să mergem înainte.

Beebee dădu din cap în semn că era de acord.

Înainte să-şi reia urcuşul, Vaspine scoase o bucată de sfoară din rucsac şi o legă de brâul lui Beebee, apoi

de al Zoyei şi într-un final, de-al său.

— Asta ar trebui să ne ţină laolaltă.

Beebee chicoti.

— Dacă pică unul dintre noi, picăm toţi.

Cei trei înfruntară ceaţa încă vreo oră, apoi Zoya observă că poteca aceea cotea undeva înaintea lor.

— Bun, spuse căpitanul, asta înseamnă că aproape am ajuns.

Aproape de cotitură, poteca se deschise într-o lespede uriaşă de piatră care ieşea din munte. Restul culmii se înălţa în spatele ei. În umbra peretelui uriaş, vremea era mai puţin rea. Câteva şuviţe de ceaţă persistau, dar în rest atmosfera era liniştită.

Zoya îşi trânti rucsacul pe jos şi se uită în jurul ei. Fu surprinsă să constate că poteca se termina brusc în stâncă. Se frecă la ochi şi clipi, ca să fie sigură că nu avea vedenii.

— De ce-ar face cineva o cărare care se termină într-o stâncă? îl întrebă pe căpitan.

— Chiar aşa, de ce? fu de acord Vaspine.

Se duse în pas alert până acolo, îşi puse palmele pe stâncă, apoi se întoarse către Zoya şi Beebee.

— Ştiţi gluma aceea cu căpitanul care dispare?

— Nu, spuse Zoya.

— Acum îl vezi – Vaspine sări puţin spre stânga –, acum nu-l mai vezi!

Abia după o clipă Zoya realiză că Vaspine se făcuse nevăzut. Când conştientiză ce se întâmplase, creierul aproape că-i implodă. Ea şi Beebee îşi aruncară o privire, amândoi uluiţi, apoi alergară într-un suflet până la stâncă să investigheze ce se petrecuse. Cercetară atent locul în care căpitanul dispăruse, dar nici urmă de el. Zoya ridică din umeri nedumerită.

— Va trebui să-ţi dai mai mult silinţa, se auzi vocea

lui Vaspine.

Zoya se întoarse şi se îndreptă către locul din care părea să vină.

— Mai aproape, zise Vaspine.

Zoya se plimbă înainte şi-napoi pe lângă locul cu pricina, dar nu zări nimic. Apoi, ceva de pe suprafaţa stâncii îi atrase atenţia. În locul în care ea văzuse o singură bucată de stâncă se aflau, de fapt, două, înclinate în aşa fel încât să pară că era doar una. Zoya se duse ţintă într-acolo şi observă că între ele era o crăpătură suficient de lată pentru ca prin ea să poată pătrunde un om. Întinse o mână înăuntru, iar acolo, chicotind, dădu peste căpitan.

Vaspine ieşi anevoie prin deschizătură.

— Mişto, nu?

— Incredibil, spuse Beebee. Acolo-i seiful?

Căpitanul dădu din cap în semn că nu.

— Nu, dar aşa reuşea Jupiter să-l ţină ascuns de mâinile lacome de pe insula asta.

Se strecură înapoi prin deschizătură.

— Haideţi să vedeţi!

55

Zoya îl urmă prima, strecurându-se într-o parte. Beebee veni şi el apoi, cu rucsacul ridicat deasupra capului pentru a putea încăpea înăuntru. Deschizătura se lărgi în scurt timp, permiţându-le celor trei să înainteze. Zoya auzea ecoul paşilor făcuţi de căpitan, deşi pe el nu-l vedea.

— Încă puţin, îl auzi spunând.

Tunelul deveni atât de întunecat, încât abia dacă mai vedeau pe unde păşeau. Firişoare de apă se scurgeau pe pereţi, iar şipotele lor erau asurzitoare în

acel spaţiu închis. Ceva mai în faţă, Zoya zări o fantă luminoasă, în mijlocul căreia se profila silueta căpitanului. Când ajunse acolo, Zoya se văzu nevoită să se oprească un moment pentru a pricepe ce vedea. Ajunseseră la buza unei văi verzi luxuriante. Câmpiile uscate şi întinderile banale fuseseră înlocuite de un şes bogat, flancat de două stânci abrupte. De-a lungul său erau presărate formaţiuni stâncoase înalte, acoperite cu muşchi verde gros, cascade ropotitoare, crânguri de copaci, flori de toate culorile şi formele şi un mic lac.

— Cum de *există* aşa ceva? întrebă Zoya.

— E o vale adăpostită, îi explică Vaspine. Iar faptul că e protejată de aceşti pereţi înalţi mai înseamnă şi că are propriul climat. Aerul rece nu ajunge până aici, iar razele soarelui bat fix deasupra ei. Adaugă şi un strop de ploaie şi tocmai ai descris Paradisul.

— Unde-i seiful? întrebă Beebee.

Vaspine arătă înspre peretele estic al văii, către un loc aflat pe la jumătatea lui: un cerc alb, la care puteai ajunge – din câte-şi dădea Zoya seama – doar urcând treptele unei scări săpate în piatră. Zoya aprecie că prin cercul alb puteau trece dintr-odată trei oameni. Îşi fixă binoclul asupra cercului şi constată că era uşa seifului. Niturile sale erau cât capul Zoyei şi păreau să fie făcute din acelaşi metal ca al pandantivului ei, doar părând albe în lumina soarelui.

— Să mergem, spuse Zoya.

Urmară poteca până în vale, apoi traversară păşunea şi urcară treptele. Uşa era chiar mai mare decât apreciase Zoya – era lată, poate, cât cinci oameni.

— Trebuie să fie un seif uriaş.

Îşi lăsară rucsacurile, apoi Vaspine şi Beebee îi făcură semn Zoyei să se apropie.

— Ce trebuie să fac?

— Încearcă pandantivul, spuse Vaspine.

Zoya îşi desfăcu medalionul de la gât. Simţi cum îi vibrează în palmă. Iar culoarea i se preschimbase din negrul obişnuit într-un albastru-deschis, vibrant.

— E un început bun, interveni Vaspine.

Zoya se îndreptă spre uşă. Cu fiecare pas, medalionul lumina tot mai puternic, până când începu să strălucească de-a dreptul. Când mai avea vreo cinci paşi până la uşă, vibraţiile deveniră violente, emiţând un sunet atât de puternic, încât Zoya fu tentată să-şi astupe urechile. Cu fiecare pas, senzaţia se intensifica, iar Zoyei îi venea tot mai greu să-l țină în mână.

— O să-i dau drumul!

— Ba nu, spuse Vaspine.

Zoya îl strânse şi mai tare în pumn. Făcu încă un pas şi, din nou, vibraţiile deveniră şi mai puternice. Dar în acel moment Zoya realiză că, de fapt, medalionul nu mai vibra, ci era tras înspre uşă. Mai făcu un pas – aproape că ajunsese –, iar vibraţiile continuară să se intensifice. Fără să mai ezite, lipi medalionul de uşă. În secunda în care pandantivul atinse metalul se auzi un şuierat puternic, iar uşa glisă spre peretele din dreapta Zoyei. În faţa ei se afla o deschizătură. Vaspine şi Beebee veniră în fugă la ea şi aruncară o privire înăuntru.

Seiful era cât puntea *Libelulei,* iar pereţii erau sculptaţi într-o formă alungită perfectă şi la fel de netezi ca porţelanul. Un şir de plinte, înalte cât Zoya, se întindeau de-o parte şi de alta. Pe fiecare dintre ele şedea câte un cufăr ornat din lemn, cu capacul deschis, care lăsa la vedere mormane de nestemate şi aur. Zoya păşi în încăpere, învârtindu-se ca să o poată cuprinde pe toată. Se duse la cel mai apropiat cufăr,

apucă un pumn de monede şi le lăsă să i se scurgă printre degete înapoi în grămadă.

— Doamne Dumnezeule, făcu ea, întorcându-se spre ceilalţi.

Vaspine zâmbi.

— Cred că sunt… Zoya se uită de jur-împrejur… mii de cufere aici.

— Cel puţin, zise căpitanul.

— Unde se află cristalul?

Vaspine ridică din umeri.

— Va trebui să-l căutăm.

Zoya dădu din cap, amuzată că tatăl ei ascunsese ceva atât de preţios între atâtea flecuşteţe. Vaspine şi Beebee se apucară şi ei să caute, scotocind printre monede şi nestemate, fără să ştie sigur ce anume căutau, dar sperând că aveau să-şi dea seama atunci când îl găseau. La un moment dat, Zoya dădu peste un cristal neted, albastru, descoperire care-o entuziasmă peste poate. Îl trase din grămada de monede, pe care le dădu la o parte de parc-ar fi fost nişte simple pietricele, dar constată dezamăgită că era bătut într-o tiară de argint.

— De ce-a adunat *atâţia* bani? îl întrebă pe căpitan. De ce nu i-a dăruit?

Vaspine se duse la un alt cufăr, iar din morman scoase un ghiul de aur. Şi-l puse pe deget.

— Poliţă de asigurare. Pirateria e periculoasă. Tatăl tău a strâns toate astea în caz că s-ar fi văzut nevoit s-o ia de la capăt.

Zoya îşi ţuguie buzele.

— Şi asta vrea Kane? Mi-a ucis părinţii pentru toate *astea?*

— Pentru toate astea şi pentru cristal, răspunse Vaspine.

În cele din urmă, Zoya dădu peste cristalul Algrond fixat în lateralul unui cufăr, îngropat sub o lupă din aur şi un compas din argint. Zoya desprinse nestemata cu grijă, apoi o ridică în bătaia luminii. Sigur era cristalul pe care-l căutau.

— L-am găsit!

Cristalul era ceva mai mare decât palma ei – o nestemată grea, diformă, de culoarea chihlimbarului, mai lungă într-o parte, chestie care-o făcea să arate ca un cartof. Laturile îi erau dungate, era pe jumătate strălucitor, pe jumătate opac, în funcţie de poziţia din care-l privea şi de felul în care picau razele de lumină care pătrundeau prin uşă pe suprafaţa sa. Căpitanul şi Beebee se apropiară şi ei şi se aplecară să vadă cristalul. Căpitanul încuviinţă din cap.

— Bingo.

Îşi trecu un deget peste marginea cristalului, iar vârful îi fu acoperit de o pudră fină.

— Cred că tatăl tău nu cunoştea adevărata valoare a cristalului ăstuia.

— Nu, spuse Zoya, uitându-se la cufăr. Nici eu n-am ştiut.

Zoya se uită la Beebee. Vlăjganul nu spuse nimic, dar îi zâmbi. Când îi surprinse privirea, îi făcu semn cu ochiul.

— Haideţi să ne umplem rucsacurile şi s-o ştergem până nu se lasă seara!

56

Îşi goliră rucsacurile de toate lucrurile de care era puţin probabil să mai aibă nevoie la întoarcere şi le ticsiră cu aur. Zoya puse cristalul Algrond în buzunarul cămăşii sale, înfăşurându-l atent într-o batistă. Odată

ce fură pline, puseră rucsacurile grămadă în faţa uşii. Zoya se uită la tot aurul care rămăsese, aproape trei sferturi din cantitatea iniţială.

— Ce vom face cu comoara asta?

— O vom lăsa aici, spuse Vaspine. Noi am venit să luăm cristalul.

— Dar dacă o găseşte cineva?

— N-au fost în stare să o găsească timp de zece ani, răspunse Vaspine. De ce-ar face-o acum? După ce vom fi scăpat de Kane, ne vom întoarce, vom lua ce a mai rămas şi le-o vom da celor care au nevoie de ea.

— Aşa cum şi-ar fi dorit tata, spuse Zoya.

Vaspine o bătu pe spate.

— Aşa cum şi-ar fi dorit tatăl tău.

Zoya nu spuse nimic, dar se simţi inundată de o căldură plăcută. Vaspine îi conduse afară şi împreună cărară rucsacurile pline cu aur pe trepte în jos. Când fură toţi cu picioarele pe pământ, uşa glisă din nou şi se închise. Sunetul îi luă prin surprindere, aşa că toţi se întoarseră să vadă despre ce era vorba. Când realizară ce se întâmplase, începură să râdă.

— Bună treabă, spuse Zoya.

— Perfect de acord, se-auzi o voce din spatele lor. De fapt, aş îndrăzni să spun chiar că aţi fost păcăliţi bine de tot.

Zoya, Vaspine şi Beebee se întoarseră. La câţiva paşi de ei se afla Lendon Kane cu doi dintre oamenii lui. Toţi aveau în mână câte o armă, fiecare îndreptată către Zoya.

Vaspine se puse în faţa ei. În clipa în care făcu asta, Kane îşi îndreptă arma spre el.

— Puneţi alea aici, spuse el arătând înspre rucsacuri. Vaspine se uită la ei, apoi se aplecă să le ridice. I le aruncă pe primele două, dar când îl luă pe-al

treilea, Zoya observă că Vaspine apucă şi un pumn de pietriş. Îl strecură în buzunar, apoi azvârli şi cel de-al treilea rucsac la picioarele lui Kane.

— Mulţumesc, spuse Kane. Dacă aţi fi fost atât de cooperanţi şi mai devreme, toată situaţia asta neplăcută ar fi putut fi evitată.

— Nu e nevoie să creăm nicio situaţie neplăcută, spuse Vaspine, cu ochii scăpărându-i. În stânga lui, Beebee păşi înainte, dar căpitanul îi făcu semn să se oprească.

— Te înşeli, răspunse Kane. Am fost răbdător până acum, dar răbdarea mea a luat sfârşit.

— Şi a mea, mârâi Beebee.

Obosit, Kane îşi mută privirea asupra vlăjganului.

— Spune-i pitbullului tău să şadă cuminte, spuse el, adresându-i-se lui Vaspine, sau îi voi găuri craniul cu un glonţ.

Vaspine îi făcu semn lui Beebee să nu mai scoată o vorbă.

— Chiar credeaţi că veţi putea fugi de mine? continuă Kane. Chiar credeaţi că mica voastră excursie prin Trecătoarea Dalmaţiană va fi sfârşitul? Tot ce-aţi reuşit să faceţi, cu toate schemele voastre, a fost să-mi aduceţi pandantivul, exact unde aveam nevoie de el. Iar acum, după zece ani, cristalul e în sfârşit al meu.

Kane rânji.

— Ar trebui să vă mulţumesc.

Vaspine continuă să-l privească fix, deşi Zoya observă că începuse să-şi mişte mâna în buzunarul în care avea pietrişul.

— N-am bătut atâta drum ca să te-auzim pe tine vorbind. Dă-te la o parte!

Kane trase un foc în aer.

— Ajunge! urlă el.

Trase încă un foc, apoi îşi îndreptă arma spre Vaspine.

— Îmi vei da pandantivul, după care tu şi prietenii tăi veţi muri.

Vaspine îşi strânse pumnii, apoi îi şopti lui Beebee din colţul gurii.

— Kane e al meu. Ceilalţi sunt ai tăi, din stânga şi din dreapta. Doboară-i!

— Carlos, nu pricepi? mârâi Kane ameninţător. N-aveţi cum să scăpaţi. Aţi fost învinşi. Toate planurile voastre sunt inutile acum.

Vaspine o privi pe Zoya.

— Îţi vei da seama când trebuie s-o iei la fugă. Nu te opri până nu ajungi la corabie. Nu te uita înapoi. Spune-i lui Rosie să plece. Bine?

Zoya dădu din cap că da.

Kane făcu un pas înainte şi aţinti arma între ochii lui Vaspine.

— O să mori, urlă el.

Vaspine zâmbi, apoi trase aer adânc în piept şi-i răspunse calm.

— Nu azi.

Şi spunând acestea, scoase pumnul de pietriş din buzunar şi-l aruncă în ochii lui Kane şi ai oamenilor lui. Piraţii îşi lăsară imediat armele, iar Vaspine şi Beebee se năpustiră asupra lor, vlăjganul pocnindu-l pe piratul din stânga lui Kane, iar căpitanul prinzându-l cu putere pe Kane de mijloc.

Zoya îi văzu pe cei cinci prăvălindu-se la pământ. Fără să ezite, o luă la goană către un crâng aflat în apropiere, ţâşni printre copaci şi continuă să alerge la deal spre intrarea în vale. Când ajunse acolo, ignorând instrucţiunile lui Vaspine, privi în urma ei. Îi zări pe căpitan şi pe Beebee luptându-se în iarbă şi se chinui

să-şi înăbuşe impulsul de-a se întoarce.

Când ajunse la poteca dintre prăpăstii, ceaţa se risipise aproape de tot, iar vântul se potolise şi el. De acolo, sub ochi i se derula muntele întreg, până la pădurea de la poalele lui. Cu destinaţia în minte, îşi dublă efortul, gonind în jos pe cărare, de-a lungul stâncilor. De fiecare dată când piciorul ei atingea pământul, o durere puternică îi străfulgera genunchii, dar continuă să fugă. Alergă vreo oră, până când simţi că fiecare muşchi din trupul ei ardea şi că n-ar mai fi fost în stare să mai facă nici măcar un singur pas, aşa că se prăbuşi pe un bolovan. Rămase acolo nemişcată până-şi recăpătă suflul, strângând la piept cristalul Algrond şi numărând de la zece la unu, în încercarea de a-şi linişti inima care bătea să-i spargă pieptul.

În timp ce-şi croia drum prin pădure, soarele cobora spre apus după dealuri. Aruncă o privire în urma ei, vrând să vadă dacă nu cumva cineva se afla pe urmele ei. Tot ce putu distinge fură câteva contururi diforme, dar era mult prea întuneric ca să-şi dea seama dacă erau ale unor oameni şi, oricum, nu avea de gând să zăbovească pentru a afla.

Când încercă să alerge din nou, constată ca abia dacă se mai putea mişca, aşa că ultimii kilometri până la corabie îi parcurse mai mult mergând decât fugind. Primul pe care-l zări fu Doctorul. Când îl văzu, Zoya se prăbuşi în genunchi pe iarbă. Următoarele minute fură învăluite în ceaţă. Îşi aminti cum cineva o ridicase şi o urcase pe corabie, apoi o acoperise cu o pătură. Îşi mai aminti chipul zâmbitor al lui Bucker şi vocea Doctorului care-l trimitea după Rosie.

Apoi totul se întunecă.

Ceva mai târziu, se trezi într-o cameră slab luminată. Lângă ea distinse siluetele câtorva oameni.

Treptat, obişnuindu-se cu întunericul, îi recunoscu pe Bucker, Rosie, Cid şi pe Doctor. Rucsacul Zoyei zăcea lângă Rosie, iar conţinutul îi fusese răsturnat pe masă. În mână, Rosie ţinea cristalul Algrond. I-l oferi Doctorului, care o zbughi imediat spre laborator. Apoi Rosie se întoarse spre Zoya. Fata încercă să se ridice, dar Rosie o opri.

— Odihneşte-te, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Zoya reuşi să îngaime două cuvinte.

— Ambuscadă. Kane.

57

Cid sări de pe scaun.

— Ştiam eu! Ştiam că n-ar fi trebuit să-i lăsăm să plece singuri!

Rosie îi făcu un semn să se calmeze.

— Nu. Povestea asta a fost o greşeală. N-ar fi trebuit să se ducă după cristal. Beebee avea dreptate.

— Poate, spuse Rosie, conducându-l pe Cid înapoi la scaunul lui. Dar acum trebuie să vedem ce-i de făcut în situaţia actuală. Aşa că propun s-o ascultăm pe Zoya.

Cid se aşeză.

— Îmi pare rău, puştoaico.

Zoya clipi, în continuare ameţită. Când fu pregătită, îşi drese glasul.

— Ne-au prins lângă seif. Tocmai ce umpluserăm rucsacurile şi ne pregăteam să ne întoarcem…

Tuşi.

— … când şi-au făcut apariţia din spatele nostru.

— Câţi erau? întrebă Rosie.

Zoya şi-i imagină.

— Kane şi încă doi.

— Înarmaţi? întrebă Cid.

Zoya dădu din cap că da.

— Aşa cred. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e căpitanul spunându-mi să fug.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Beebee şi căpitanul?

Zoya îşi aminti siluetele care se profilau la orizont.

— Era cineva pe munte când eu ajunsesem deja la poalele lui. Cred.

— Pentru mine-i suficient, spuse Rosie, întorcându-se spre Cid. Trebuie să ne ducem după ei.

— Nu! strigă Zoya, ridicându-se.

Rosie o mângâie pe cap.

— E în regulă, ne-ai spus destule.

— Nu! spuse Zoya din nou.

— Care-i problema?

— Căpitanul a spus să nu faceţi asta. Ia-ne de aici, zise fata cu vocea sugrumată. A zis să fugim.

Zoya începu să tuşească. Bucker sări de la locul lui şi-i oferi un pahar de apă.

Cid se uită la Rosie.

— Neghiobul ăla vrea să fugim!

— Iar noi n-o vom face, răspunse Rosie, cu vocea tremurândă. Trebuia să merg şi eu de la bun început. Acum clar nu-i las aici!

Cid fu de acord.

— Mă duc să adun oamenii.

Rosie rămase cu Zoya cât Cid se duse să organizeze echipa care avea să-i caute pe Vaspine şi Beebee. Repetă detaliile traseului până la seif, apoi plecă, spunându-i lui Bucker să stea de pază. Zoya aşteptă câteva minute după ce Rosie plecă, apoi se ridică în picioare, clătinându-se. Se dezechilibră un moment, apoi se redresă sprijinindu-se de tăblia patului. Bucker încercă s-o facă să se aşeze din nou pe

pat, dar fata îl flitui.

— Suntem în situaţia asta din cauza mea, spuse ea. Mă duc să ajut cum pot.

O găsiră pe Rosie în vârful pasarelei, stând cu ochii pe oamenii lui Cid, aliniaţi pe iarbă dedesubt. Echipa număra cei mai buni spadasini ai ei, cât şi cei mai buni pugilişti ai lui Beebee. Fiecare avea câte un rucsac şi o armă. Tocmai când se pregătea să coboare şi să le spună câteva cuvinte, cineva de pe punte strigă:

— E un bărbat rănit acolo jos!

Rosie alergă în cealaltă parte a corabiei şi sări pe bord. Văzu jos silueta unui bărbat răvăşit, bătut măr. Chinuindu-se să nu se prăbuşească, rămase drept, sprijinindu-se de mânerul sabiei sale şi ţinându-se de plăcile desprinse ale carenei. Rosie zâmbi când îl zări, fiindcă îl recunoscu imediat – chiar şi aşa, plin de tăieturi şi de vânătăi şi cu chipul însângerat.

— Căpitane! strigă ea.

Zoyei îi veni să plângă de uşurare. Îl urmări pe Vaspine, care se îndrepta către pasarelă, ignorându-i pe cei de pe iarbă când trecu pe lângă ei, dar şi pe Rosie, care alergase în întâmpinarea lui. Rosie se întoarse, iar pe chipul ei se putea citi nedumerirea. Mişcările căpitanului erau încete, aşa că în scurt timp femeia îl ajunse din urmă.

— Carlos, mă bucur mult că eşti teafăr!

— Zoya e aici? o întrebă.

Rosie îi făcu semn înspre fata care se afla pe punte. Căpitanul se opri, ca să o vadă cu ochii lui, apoi îşi reluă mersul.

— Avea cristalul la ea?

Rosie dădu din cap că da.

— Ce s-a întâmplat?

Vaspine nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Beebee?

Dar căpitanul nu se opri. Ajuns pe punte, îşi lăsă sabia cu lama pătată de sânge să cadă pe podeaua de lemn. Mâna îi era presărată cu tăieturi adânci şi se umflase în locul în care se sprijinise de mânerul sabiei. Braţele şi gâtul îi erau şi ele pline de tăieturi. Şchiopătă până la puntea de comandă.

— Cid?

Pilotul îi aruncă o privire bărbatului bătut măr.

— Căpitane, tu eşti?

— Cid, ia-ne de aici!

O singură privire fu de ajuns ca Cid să-şi dea seama că Vaspine vorbea serios, aşa că învârti timona, urlându-le instrucţiuni ajutoarelor sale. Mulţumit, Vaspine coborî înapoi pe punte şi o luă şontâc-şontâc către cabina sa. Rosie i se alătură în preajma peretelui de lăzi.

— Carlos, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat. Suntem în siguranţă? Unde-i Beebee?

Vaspine se opri. Pentru prima dată, Zoya reuşi să-i vadă şi ochii – injectaţi, încadraţi de chipul plin de tăieturi şi vânătăi. Căpitanul se uită la Rosie cu o privire atât de sfâşietoare, încât Zoya ştiu ce avea să spună înainte ca el să apuce să o facă. Brusc i se tăie răsuflarea.

— Beebee a murit, Rosie. Beebee a murit.

58

Căpitanul se îndepărtă. Zoya vru să strige după el, să ţipe că nu era adevărat, că Beebee nu păţise nimic, dar ştia că Vaspine spusese adevărul.

Abia după un minut Zoya simţi că se putea ţine pe picioare pentru a-l urma. Merse împleticindu-se în josul

punţii, până când se pomeni dinaintea uşii cabinei lui Vaspine. Căpitanul şi Rosie erau înăuntru, iar Vaspine se afla în faţa oglinzii, ştergându-şi sângele de pe faţă cu un prosop.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rosie.

— Kane, răspunse Vaspine. Chipul i se încruntă. Se prăbuşi apoi pe scaunul de lângă harta văzduhurilor.

— Asta voia de la bun început. Voia să mergem cu pandantivul la seif, iar eu am picat fix în capcana lui.

Lovi cu pumnul în hartă, împrăştiind indicatorii pe podea.

— M-a învins.

— Ne-a învins pe toţi, spuse Rosie.

— Dar el *cu mine* se juca.

Zoya intră în cabină, ridică unul dintre prosoapele aruncate de căpitan, îl clăti în chiuveta din colţ şi i-l dădu lui Vaspine. Cu ochii roşii şi umflaţi, îl ţinu întins până când căpitanul i-l luă din mână. Vaspine încercă să zâmbească şi începu să-şi tamponeze tăieturile.

— Spune-mi cum, ceru ea. Trebuie să ştiu.

Vaspine oftă. Când vorbi, vocea lui era calmă.

— După ce-ai plecat, ne-am luptat. Beebee a reuşit să-l doboare imediat pe unul dintre ei. L-a aruncat de pe trepte. Mai rămăseseră Kane şi încă unul. Beebee s-a dus după el, iar eu am rămas cu Kane. Îl dezarmasem de la prima lovitură. Am văzut că-şi ridică arma, aşa că m-am năpustit din nou asupra lui şi l-am doborât la pământ. Am reuşit să-i smulg arma din mână şi s-o arunc, dar apoi el şi-a scos pumnalul, aşa că a trebuit să mă retrag. Am sărit în picioare şi m-am dat în spate. Ştiam că am şi eu un pumnal îndesat în bocancul drept, dar n-am avut timp să-l scot. S-a aruncat imediat asupra mea. Aproape că-l împinsesem într-o parte, dar m-a nimerit…

Vaspine îşi ridică braţul drept, dezvăluind o tăietură de la cot până la încheietură.

— Nu e chiar aşa de nasoală pe cât pare, dar nu mi-am mai putut folosi braţul. Pumnalul era în bocancul drept, iar asta însemna că trebuia să-l apuc cu mâna stângă. Am aşteptat să mă atace din nou, apoi m-am ferit. Asta era şansa mea. Am încercat să-l scot, dar era blocat. A trebuit să trag de el cu putere. Când l-am scos, m-am întors, dar Kane se pregătea deja să atace, aşa că m-am aşezat în poziţie…

Făcu o pauză.

— Niciunul nu l-a văzut venind.

— Beebee, spuse Rosie.

Căpitanul încuviinţă.

— A sărit în faţa lui Kane. N-am văzut pumnalul străpungându-l, dar am văzut sângele. A căzut în genunchi dinaintea mea. Era alb ca varul.

— Şi Kane?

— M-am dus după el, spuse Vaspine. Dar a fugit. Beebee era rănit în zona pieptului. Probabil că pumnalul i-a străpuns inima.

Rosie îşi puse mâna pe mâna lui Vaspine.

— N-a fost vina ta, Carlos.

— Ba da! răbufni căpitanul. Eu am fost cel care a insistat să mergem la seif. Beebee ştia că-i o idee proastă şi a avut curajul să mi-o şi spună în faţă. Iar acum e mort!

— Carlos…

— Nu! ţipă Vaspine. N-ar fi trebuit să ne ducem acolo.

Ieşirea căpitanului o făcu pe Zoya să tresară. Rosie se duse la ea şi îşi puse o mână pe după umerii ei. În răstimp, Zoya se uită la chipul căpitanului. Arăta bizar, de parcă n-ar fi fost acolo.

— Ce ne facem acum? întrebă în cele din urmă.

Vaspine îşi frecă fruntea.

— Zburăm cât mai departe de insula asta.

— Abia dacă mai avem bani, spuse Rosie. Şi nici cu hrana nu stăm mai bine.

— Nu vom mai avea de *niciunde* dacă ne prinde Kane aici!

Rosie îl privi cu atenţie.

— Vei fi bine, Carlos?

— Nu cred că voi mai fi bine vreodată.

59

Zoya se îndepărtă de cabina lui Vaspine împleticindu-se. Era palidă. Se aplecă, tremurând, în soarele după-amiezii.

— Nu, se trezi spunând în timp ce mergea. Nu, nu, nu!

Alergă spre cabina ei şi se prăbuşi pe pat, cu faţa îngropată în pernă, plângând în hohote. Timp de o jumătate de oră, se legănă înainte şi înapoi până când suspinele i se transformară în scâncete. Se ascunse cu totul sub o pătură şi rămase aşa, în timp ce gândurile îi zburau neîncetat la Beebee.

Fiindcă îi era rău, hotărî să iasă din cabină. Fără să se gândească prea mult, se duse ţintă spre gabia lui Bucker. Îl găsi ghemuit într-un colţ, cu ochii roşii şi umflaţi. Când o observă, îşi şterse repede lacrimile.

— Eşti OK?

— Tu eşti? îl întrebă Zoya.

Bucker dădu din cap că nu.

— Nici eu, zise Zoya.

— Nu-mi vine să cred. Mă tot aştept să-l aud strigând.

Zoya sfredeli podeaua cu piciorul şi se uită în zare, evitându-i privirea lui Bucker.

— Ştii că el nici măcar n-a vrut să meargă? Pe insulă. A fost decizia mea. Eu i-am obligat. E vina mea.

Bucker clătină din cap.

— Nu, e vina lui Kane. El e ăla care ne urmăreşte. El e cel care l-a ucis pe Beebee. Kane e de vină. Dar trebuie să facem ceva sau chiar va fi vina *noastră.* Asta şi-ar fi dorit Beebee.

Bucker o prinse brusc pe Zoya de braţ.

— Mereu zicea că trebuie să te lupţi cu cei mai răi, chiar şi atunci când nu vrei s-o faci. Pentru că, dacă n-o faci tu, nimeni n-o va face.

Îşi şterse chipul.

— Trebuie să mergem după el, Zoya. Să-l facem să plătească.

— Ne vor distruge, spuse Zoya.

— Ar putea distruge orice corabie.

— S-ar putea să ne lase în pace acum.

— S-ar putea duce după alţii.

Bucker avea dreptate. Beebee avusese dreptate. Kane n-avea să renunţe. Avea să-i urmărească până-i prindea, apoi avea să-i nimicească. După care avea să găsească altceva de distrus. Şi-avea să hărţuiască văzduhurile până când cineva avea să distrugă *Umbra* sau chiar pe el.

Zoya tocmai se pregătea să-i spună toate astea lui Bucker când se pomeni trântită într-o margine a gabiei. Corabia coborî brusc, înclinându-se spre dreapta. Când se opri, Zoya se ridică şi se uită în jos peste margine. Un grup de oameni se adunase la puntea de comandă. La timonă se aflau Cid şi căpitanul.

— Ce se petrece? întrebă Bucker.

— Cred, spuse Zoya, privind norii preschimbându-

se deasupra ei, că avem o nouă destinaţie.

60

Zoya traversase greementul deja de atâtea ori, încât de data asta îl întrecu pe Bucker şi ajunse pe punte înaintea lui. Când ateriză şi el în urma ei, îi aruncă o privire.

— Promit că e ultima oară.

De la arborele mare se duseră către puntea de comandă. Pe drum auzi paşi rapizi în urma lor, iar Rosie, mergând cu pumnii strânşi, îi întrecu o clipă mai târziu.

— Pare furioasă, spuse Zoya.

Lui Bucker părea să-i fie teamă.

— Mai bine ne-am grăbi să ajungem acolo.

Căpitanul şi Cid erau tot la timonă când ajunseră şi ei la puntea de comandă. La baza scărilor se afla Doctorul, cu privirea asupra bucăţii de pânză solară din poala sa. Rosie se urcase pe margine la tribord şi cerceta împrejurimile. Îi strigă căpitanului peste umăr:

— Ce se petrece? Încotro ne îndreptăm?

Vaspine se uită la ea, apoi coborî treptele punţii de comandă.

— Plecăm de-aici.

— Încotro?

— Oriunde.

Rosie dădu din cap nemulţumită.

— Nu vom ajunge la timp. N-am reparat corabia. Doctore, ai făcut-o cumva?

Doctorul îşi ridică privirea.

— Pare că am reparat-o?

Rosie întinse o mână, în semn că tocmai îşi demonstrase punctul de vedere.

Căpitanul oftă.

— Trebuie să plecăm.

Rosie îl fixă cu privirea în timp ce corabia scârţâia din toate balamalele. În cele din urmă, rupse tăcerea.

— Ţi-e teamă.

Ochii lui Vaspine scăpărară.

— Ce vrei de la mine? Să rămânem aici şi să murim cu toţii? Fiindcă asta o să se întâmple dacă nu plecăm. Mai devreme sau mai târziu, ne va găsi.

Se uită în ochii ei până când Rosie îşi mută privirea, apoi adună restul echipajului.

— Ascultaţi-mă cu toţii! Nu există om pe corabia asta care să-şi dorească să-l distrugă pe Kane mai mult decât mine. Dar nu-mi surâde ideea sinuciderii şi bănuiesc că nici vouă.

Zoya îl privi cu ochi goi. Pe dinăuntru, începea să clocotească de furie. Văzu negru în faţa ochilor şi se văzu nevoită să se scuture ca să-şi revină. Era tristă. Era obosită. Dar mai mult decât atât, era furioasă. Un junghi o străbătu gândindu-se la tot ce făcuse Kane – anii pe care şi i-ar fi putut petrece alături de părinţii ei, acum doar o iluzie din cauza lăcomiei lui Kane. Se gândi la toţi oamenii buni care avuseseră grijă de ea şi care fuseseră ucişi, iar furia ei nu făcu decât să crească. Dintr-odată, pur şi simplu explodă.

— Opriţi-vă!

Zoya se duse în mijlocul grupului şi-l privi pe căpitan.

— Trebuie să ne oprim. Am fugit, a venit după noi. Am fugit din nou, Beebee a murit. L-a ucis şi pe dl Whycherley, mi-a omorât şi părinţii. Cine urmează? Tu? Rosie? Cid? Bucker? Ajunge!

Zoya lovi cu pumnul în lateralul punţii de comandă.

— Beebee avea dreptate. Tata avea dreptate.

Trebuie să ne luptăm cu Kane. Spui că a vânat cristalul toţi anii ăştia, că nu va renunţa. Trebuie să-l distrugem o dată pentru totdeauna. Dacă nu ne ridicăm noi împotriva lui, cine o va face? Câţi oameni va mai ucide până când îl va opri cineva? Trebuie să fim noi aceia!

Zoya începu să respire greu pe măsură ce tensiunea dinăuntrul ei se risipea. Pentru prima oară de zile bune, se simţea liniştită. Surprinse zâmbetul lui Bucker cu colţul ochiului în timp ce căpitanul se apropia de ea.

— Zoya, spuse Vaspine, coborând privirea, noi doi am fost norocoşi că ne-am întors în viaţă de la seif. Data viitoare s-ar putea să nu mai fim atât de norocoşi.

— Nu-mi pasă, răspunse Zoya. Într-un fel sau altul, Kane i-a rănit pe toţi oamenii importanţi pentru mine. Importanți pentru noi toţi. Trebuie să plătească.

Vaspine se întoarse către restul echipajului său.

— Sunteţi de acord?

Piraţii începură să murmure. Apoi capetele începură să se plece aprobator.

— Da!

— Da, m-am săturat de tipul ăsta.

— Nimeni nu omoară un membru al *Libelulei* şi scapă nepedepsit!

Vaspine lăsă capul în jos în semn că înţelesese. Se uită înspre Rosie şi Cid, amândoi fiind de acord.

— Foarte bine, în acest caz, spuse el. La răsărit, vom lua urma *Umbrei* şi nu ne vom opri până când nu vom pune capăt terorii pe care a instituit-o. Cu orice preţ.

61

Cu bruma de hrană care le mai rămăsese,

echipajul petrecu până târziu în noapte. Vaspine declarase participarea obligatorie (mai puţin pentru Doctor) – *trebuiau* să-i celebreze viaţa lui Beebee.

— Deci, în timp ce eu îmi petrec seara lucrând la bila aia de lumină, voi vă distraţi?

Doctorul părăsi în trombă puntea, bombănind.

— Foarte corect.

Zoya se duse însă la petrecere. Beebee devenise foarte important pentru ea în scurta perioadă în care apucase să-l cunoască. Aşa că-şi dorea să îşi ia la revedere cum se cuvine.

Spre sfârşitul serii, se trezi singură cu Cid la pupă. Pilotul îşi pusese o halbă de bere pe margine şi îşi trecea mâna de-a lungul lemnului, fumându-şi pipa. Îi aruncă o privire Zoyei când observă că se apropia.

— Mă gândeam să-i facem o plăcuţă lui Beebee. S-o punem aici.

Zoyei îi sclipiră ochii.

— E o idee bună.

— Şi ţie ar trebui să-ţi facem una, că tot eşti de viţă nobilă în lumea piraţilor.

Zoya roşi, apoi îşi lăsă privirea în jos.

— Nu-s decât o puştoaică oarecare.

— Nici vorbă! spuse Cid, suflând un vălătuc de fum. Mi-am dat seama că nu eşti o oarecare din clipa în care te am zărit.

Zoya zâmbi. Cid îşi termină pipa, scoase din ea scrumul rămas, apoi o puse la loc în buzunar. Îşi luă berea de pe bord şi o sărută pe Zoya pe frunte.

— Dar nu-ţi face griji, pentru mine vei fi mereu o novice.

Şi spunând acestea, îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă.

*

Puntea era aproape pustie când Zoya ieşi din cabina ei în dimineaţa următoare. Mai erau doar trei oameni – Cid, care-şi ocupase deja locul la puntea de comandă şi arăta de parcă n-ar fi pus vreodată gura pe alcool, plus Rosie şi Charlie, care luau micul dejun. Zoya se duse la ei.

— 'Neaţa!

— Unde suntem? întrebă Zoya.

— Undeva la vest de Munţii Dalmaţieni, răspunse Rosie. Ne întoarcem la Insula din Ceruri.

— Dar credeam că suntem pe urmele lui Kane acum.

— Aşa e. Dar trebuie să ne dăm seama mai întâi unde a dispărut. Charlie se va duce să întrebe.

— Cândva am lucrat în Moonfall, îi explică Charlie când zări expresia uluită de pe chipul Zoyei. Mai am nişte prieteni pe-acolo.

Zoya înţelese.

— Charlie o să sară, reluă Rosie, va cumpăra nişte provizii cu ce ne-a mai rămas din raidul de pe croazieră şi va recurge la nişte favoruri restante pentru a obţine informaţii. Între timp, Doctorul va aprinde noul soare în miniatură.

— Şi pe urmă?

— La asta se gândeşte căpitanul acum, spuse Rosie. Acum du-te şi mănâncă ceva! Trebuie să fii în formă maximă azi.

— Dar…

— Du-te!

Zoya cedă şi se îndreptă către popotă. Abia dacă mai găsi ceva de mâncare, dar, chiar şi-aşa, reuşi să mănânce câteva felii de pâine prăjită. Când termină,

Libelula spinteca deja atmosfera pe care o traversase cu câteva zile în urmă, apropiindu-se de Insula din Ceruri dinspre sud. Îşi aminti după-amiaza aceea în care stătuse pe umerii lui Beebee.

Se opriră deasupra lanului unui fermier la vreo 1,5 kilometri depărtare de oraş. Charlie era deja prins de o coardă aproape de bord. Rosie îi făcu apoi vânt peste bord şi îl coborî cu ajutorul unui troliu, apoi, când Charlie fu pe pământ, Cid îi ridică înapoi în aer.

— Bun, spuse Rosie, iar acum să pregătim corabia de luptă.

62

Bucătarul se întoarse seara. Îl preluară de unde îl lăsaseră şi-l ridicară pe corabie cu troliul. În spate avea patru rucsacuri cu provizii, pe care le trânti de îndată pe punte.

— În sfârşit, spuse el, frecându-şi umerii.

Căpitanul venise în întâmpinarea lui, la fel şi Cid, Rosie, Zoya, Bucker şi majoritatea echipajului. Cu toate acestea, Charlie voia să discute în special cu Vaspine şi cu Rosie, aşa că îi trase deoparte de îndată ce se desprinse de troliu. Zoya îi urmă, prefăcându-se că studiază cerul.

— Unde? întrebă Vaspine fără nici o altă introducere.

— În Trecătoarea Dalmaţiană, răspunse Charlie.

— De ce tocmai acolo?

— Fiindcă s-a gândit că noi într-acolo vom fugi.

— Sursele tale, spuse Vaspine, sunt de încredere?

— Ca toţi cei care îşi fac veacul pe-acolo.

Vaspine se uită la Rosie.

— Ce părere ai?

Rosie ridică din umeri.

— Altceva mai bun n-avem.

— Bun atunci, zise Vaspine.

Îi făcu semn lui Charlie că poate să plece, apoi îl chemă pe Cid.

— Cât facem până la Trecătoarea Dalmaţiană?

— De aici?

Cid îşi înclină capul, calculând mişcările Insulei din Ceruri faţă de Trecătoare. Chipul i se lumină.

— Patru ore.

— Să mergem atunci!

Cid dădu din cap şi se duse la puntea de comandă, aruncând indicaţii de navigare, în stânga şi-n dreapta, ajutoarelor sale. După ce pilotul se îndepărtă, Vaspine oftă.

— Vom fi într-adevăr la Trecătoare, dar nu cu coada între picioare, aşa cum îşi închipuie Kane, îi spuse el lui Rosie, ci cu săbiile pregătite de luptă.

Apoi îşi aranjă vesta şi se îndepărtă. Dar abia făcuse câţiva paşi când se opri şi strigă peste umăr.

— Rosie?

— Căpitane!

Vaspine aruncă un ochi spre rucsacurile cu provizii pe care le adusese Charlie.

— Spune-i să dubleze raţiile pentru toată lumea.

Prânzul fu tăcut. Nimeni nu ţinu discursuri. Nu răsunară strigăte de luptă. De fapt, nimeni nu scoase o vorbă despre lupta care urma să aibă loc. Atmosfera o făcea pe Zoya să se simtă încordată, aşa că se scuză de la masă şi se duse pe punte. Trecuseră deja câteva ore de când Charlie se întorsese, ceea ce însemna că se apropiau de Trecătoarea Dalmaţiană. Fără să vrea neapărat, nimeri în acel loc de la pupă unde-l învăţase pe Beebee să ademenească păsările. Găsi doi grauri

zburând de colo-colo când ajunse. Se opri să-i privească.

— Îmi lipseşte deja, spuse o voce din spatele ei.

Zoya se întoarse şi îl zări pe Bucker la puntea de comandă, cu câte un biscuit în fiecare mână. Îi aruncă ei unul.

— Nu puteam să te las să ratezi desertul.

Zoya zâmbi.

— Mersi.

Spre stânga, un stol de păsări zburau în rând cu corabia, iar lumina felinarelor se reflecta în penele lor lucioase.

— Eşti OK? o întrebă Bucker.

— Da, sunt OK, răspunse Zoya. În mod surprinzător. Când a murit dl Whycherley, am fost furioasă. La fel şi când a murit Beebee. Dar acum nu mai sunt.

— Foarte bine, spuse Bucker. Se urcă pe marginea bordului.

— Ţi-e teamă? îl întrebă Zoya dintr-odată.

Bucker pufni.

— Mie? Teamă?

Zoya ridică o sprânceană.

Bucker zâmbi.

— Normal că mi-e. Toţi oamenii pe care-i iubesc se pregătesc să se lupte cu cel mai înfricoşător om din lume. Nu vreau să mai moară nimeni.

Bucker lovi carena cu picioarele în timp ce Zoya se urca şi ea lângă el.

— Ştii, spuse ea, dl Whycherley obişnuia să-mi spună că am un cuvânt de zis asupra felului în care-mi trăiesc viaţa. Îmi spunea că pot să fac ceva cu ea. Aici, pe corabie, pentru prima oară, chiar fac ceva care contează. Cele mai multe lucruri care merită să fie

îndeplinite nu sunt uşoare, iar să scăpăm de Kane e unul dintre ele. Dar am realizat că, atunci când există rău în lume, cineva trebuie să-l înfrunte, chiar dacă îi este teamă. Asta a făcut tata, asta voi face şi eu.

Bucker o bătu pe spate.

— Sunt mândru de tine, Zo.

Zoya rânji. Lumina era mai slabă acum, iar Zoya aruncă o privire spre ceasul de la mâna lui Bucker.

— Cât e ceasul?

— Poftim?

— Se întunecă devreme, nu-i aşa?

Bucker se încruntă.

— Ciudat…

Se uită în jur.

— Mă întreb…

Apoi împietri, cu privirea îndreptată către cer. Chipul îi deveni brusc mai palid decât al unei fantome.

— Ce-i? întrebă Zoya, întorcându-se şi ea.

Mult mai sus, deasupra *Libelulei,* aşezată printre nori de furtună, plutea o chestie enormă, de forma unui monolit. Fiind atât de mare, bloca lumina soarelui, aruncând în penumbră întreaga corabie de dedesubt. Zoya şi Bucker rămaseră privind-o cu gurile căscate, apoi chestia începu, aproape imperceptibil, să coboare.

— E *Umbra!* spuse Bucker.

63

Dintre adulţi, primul care reacţionă fu Cid. Se aplecă peste puntea de comandă şi strigă la ei.

— Hei, voi doi, jos, acum!

Zoya îl ajută pe Bucker să coboare, pe când Vaspine şi Rosie îşi făceau apariţia pe punte din cabina căpitanului. Vaspine îl prinse de guler pe un pirat care

tocmai trecea pe lângă el.

— Du-te şi adu-l pe Doctor.

— E… el? întrebă piratul.

— Doctorul, acum!

Vaspine se holbă la corabia uriaşă, cu chipul încordat. Zăbovi încă o clipă, apoi rânji.

— Toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.[4]

Ceva din tonul vocii lui Vaspine – ceva din hotărârea cu care rostise cuvintele – o înveseli pe Zoya. Îl văzu cum îşi ia ochii de pe *Umbra* şi se mobilizează.

— Pune o armură pe tine! urlă la un pirat aflat în apropiere.

— Ia-ţi o armă!

Şi Rosie dădea ordine în stânga şi în dreapta.

— Ia-le! îi spuse unui pirat în timp ce-i înmâna câteva săbii. Asigură-te că toată lumea primeşte una.

— Nu sunt suficiente, spuse piratul cu vocea tremurândă.

— Spune-le celor care n-au să găsească ceva cu care să se apere.

Piratul dădu din cap şi se îndepărtă, dând câte o sabie tuturor celor pe care-i întâlnea pe punte. Zoya îl luă pe Bucker şi îl trase după ea la Rosie.

— Ce-i cu voi doi aici? Trebuie să vă duceţi sub punte!

— Eu nu plec nicăieri, spuse Zoya. Kane vrea cristalul tatălui meu. Nu vă pot lăsa să luptaţi pentru mine.

Rosie o privi fix pe Zoya.

— Zoya…

— Vorbesc serios!

Rosie îi aruncă o privire lui Bucker.

---

4 *Noul Testament,* Matei 26: 52 (n. trad.).

— Bănuiesc că-mi vei spune acelaşi lucru.

— Cineva trebuie să aibă grijă de ea, zise el.

Rosie oftă.

— OK, aveţi la dispoziţie... – privi înspre *Umbra,* care parcursese deja jumătate din distanţa care o despărţea de *Libelula* – cam cinci minute până când corabia va roi de oamenii lui Kane.

Zoya alergă într-un suflet până la cabina ei, de unde o luă pe Furtuna. Şi-o prinse la brâu, se asigură ca era ataşată bine, apoi ieşi din nou. Puntea era acum plină de piraţi care alergau să-şi ocupe poziţiile, pregătindu-se de luptă. În mijlocul lor, Vaspine îl interoga pe Doctor.

— Tot ce vreau să ştiu, spuse Vaspine, este dacă ai reuşit să reaprinzi soarele în miniatură.

Doctorul se foi.

— E în flăcări. Dar noi tot o singură pânză avem.

— Da sau nu?

Doctorul oftă.

— Nu vom fi la fel de rapizi ca odinioară, dar vom fi totuşi pe-aproape.

— E suficient, zise Vaspine.

Apoi îl dădu pe Doctor la o parte şi se duse la Cid. Pilotul se sprijinea de timonă, la fel de calm ca întotdeauna. La gât îi atârnau ochelarii săi norocoşi şi în mână avea o monedă. Când îl zări pe căpitan, aruncă sus în aer moneda şi-o prinse în pumn.

— Dacă-i cap, ieşim cu bine din povestea asta, zise el.

— Dacă-i pajură, nu scapă ei cu viaţă, completă căpitanul zâmbind. Cid, prietene, să ştii că lupta asta e a ta. Dacă nu zbori cum n-ai mai zburat nicicând până acum, n-avem nicio şansă în faţa lor.

Cid zâmbi şi puse moneda în buzunar.

— Asta numesc eu provocare.

Îşi luă poziţia la timonă.

— Cid, îl opri căpitanul. Fă tot ce trebuie să faci!

Cid încuviinţă. Vaspine se întoarse la Rosie, care era înconjurată de spadasinii ei. Când îl auzi pe Vaspine strigând-o, le făcu semn să plece.

— Căpitane?

— Planul e să-i aducem aici, spuse el. Când ajung aici, du-te la cel mai mare şi doboară-l.

Vaspine miji ochii.

— Iar după el?

— Ia-l pe următorul, răspunse Vaspine. Şi tot aşa, până când pe corabie vor rămâne doar ai noştri. S-a-nţeles?

— Da.

Vaspine se întoarse din nou, de data asta zăbovind cu privirea asupra întregii corăbii în timp ce bifa pe lista din capul lui tot ce aveau de făcut. După ce mai împărţi vreo câteva ordine, păru mulţumit că totul era în regulă. Apoi dădu din cap şi se îndreptă spre cabina lui. Rosie fu pe fază.

— Ce faci?

Vaspine o privi o clipă fără să scoată un cuvânt.

— Cea mai mare prostie din viaţa mea.

Apoi se făcu nevăzut.

64

Zoya şi Bucker rămăseseră singuri. Zoya îşi căuta ceva de făcut, în timp ce restul echipajului era ocupat cu propriile îndatoriri. O căută pe punte pe Rosie şi o găsi înfigând ţepuşe în exteriorul carenei.

— Rosie, strigă ea, te putem ajuta?

Rosie înfipse ultima ţepuşă şi se îndepărtă.

— Veniţi cu mine.

Zoya şi Bucker o urmară la pupă, unde Cid şi câteva dintre ajutoarele sale se adunaseră în jurul unei hărţi.

— O să încerce să termine treaba asta înainte ca noi să fim gata, aşa că trebuie să-l oprim. O să coborâm mult, spuse el. Lui îi va fi dificil să ţină pasul cu noi. Vreau ca voi să fiţi ochii mei. Trebuie să ştiu tot ce vedeţi. Trebuie să-mi raportaţi tot – dealuri, turnuri, copaci, cascade, bolovani, munţi. Până şi vaci, dacă-mi stau în drum!

Cid le făcu semn să plece şi le arătă unde să se poziţioneze, cât mai aproape de puntea de comandă.

O trimise pe Zoya într-un loc la tribord, iar pe Bucker, în acelaşi loc, dar la babord. Toţi îşi ocupară poziţiile. Mulţumit, Cid se duse la timonă, îşi fixă ochelarii, îşi aprinse pipa şi prinse cârma.

— Baftă!

Porni motoarele. Trecuseră câteva zile bune de când Zoya nu mai simţise adevărata forţă a *Libelulei* – mişcarea îi aruncă la podea pe ea şi pe mulţi dintre cei aşezaţi în punctele de observaţie. Doctorul zâmbi prinzându-se de-un catarg, bucuros că putuse să fie de folos, chiar dacă n-ar fi recunoscut-o niciodată. Dintre toţi, doar Cid rămăsese în picioare, cu mâinile bine înfipte în timonă şi spatele mai drept decât al unui trunchi de copac. Zoya se ridică de jos şi-şi reluă poziţia, la timp pentru a simţi o nouă smucitură – corabia începuse să coboare cu repeziciune. Reuşi să se prindă de marginea bordului şi să privească peste ea. Corabia străbătea cerul la vreo 30 m altitudine.

Cid balansa corabia în stânga şi-n dreapta, o lăsa în jos, apoi o ridica din nou, totul în funcţie de ce-i transmiteau ajutoarele sale. Rosie li se alătură celor de

la observaţie, repetându-i lui Cid tot ce i se părea că pilotul nu auzea din cauza huruitului motoarelor. Când avu o clipă de răgaz, Zoya se uită după *Umbra,* care se afla acum la aproximativ 1,5 kilometri în urma lor, mai jos decât fusese înainte. Aşteptându-l pe căpitan, Cid încercă nişte manevre de evitare. Dar fără folos. Ori de câte ori îşi zicea că a găsit o gaură prea mică pentru *Umbra,* Kane trecea prin ea oricum, făcând-o ţăndări.

— Tipul ăsta e maniac! strigă Cid, după ce *Umbra* mai distruse încă un pod.

— Pe asta ne şi bazăm!

Zoya se întoarse şi-l zări pe căpitan. Pe unul dintre braţe avea înfăşurată o coardă elastică, iar în cealaltă mână ţinea o clemă. Trânti echipamentul pe podea şi sări pe puntea de comandă.

— Cum ne descurcăm? întrebă el.

— Cum ţi se pare? spuse Cid.

Vaspine scrută orizontul.

— Încă te îndrepţi către Trecătoarea Dalmaţiană, nu-i aşa?

— Da, asta aş face, spuse Cid, dacă nu m-ar mai întrerupe toată lumea!

Căpitanul începu să râdă.

— Du corabia spre est, e un canion în spatele acelei stânci. O scurtătură. Du-ne acolo, apoi permite-le să se apropie.

— Ştiu scurtătura, răbufni pilotul. Dar de ce naiba ai vrea să o luăm pe acolo? Vom fi ţinte sigure!

— Ai încredere în mine, spuse Vaspine. Dacă n-o facem, s-a terminat oricum.

65

Cid bombăni, dar trase cârma spre tribord, aşa

cum i se ordonase. Corabia îl ascultă, tăind o vale adâncă prin pădurea de dedesubt. Un minut mai târziu, se avântară prin scurtătură chiar în clipa în care Zoya se aplecă să vadă mai bine. Goneau printr-un pasaj flancat de pereţi colosali din granit care urcau până la cer. Din pereţi se iţeau ici-colo case izolate, săpate în platforme bombate, ai căror proprietari îi priveau de după ferestre. Sub ei, un râu de sticlă şerpuia de-a lungul canionului, croindu-şi drum printre stânci. Câteva vase care alunecau la vale fuseseră date în lături de curentul puternic de aer creat de corabie.

— N-are cum să-i evite pe acei oameni, spuse Zoya.

— Nu lui Cid ar trebui să-i porţi de grijă, replică Rosie. Ar putea cârmi şi o cadă într-o tornadă. Pe tine ar trebui să te preocupe Kane. Lui chiar nu-i va păsa.

Zoya privi în urmă în momentul în care *Umbra* pătrunse cu o bubuitură prin deschizătura canionului. Trecătoarea era mai îngustă la capăt, lărgindu-se apoi spre mijloc, aşa că pereţii din granit îi răzuiră corabia lui Kane când năvăli printre ei. Odată ajunsă în canion, *Umbra* încetini o clipă ca să se redreseze, apoi acceleră din nou ca s-o prindă pe *Libelula* din urmă. În dreapta ei, căpitanul ţipă de bucurie şi-şi ridică pumnul în aer.

— Au muşcat momeala!

— Cum adică? întrebă Zoya, dar căpitanul trecuse deja la altceva.

— Rosie?

— Căpitane!

— Avem o singură şansă. Vreau să pregăteşti echipajul de luptă. Oamenii lui Kane vor ajunge în câteva minute.

Rosie încuviinţă. Vaspine zâmbi, apoi se întoarse

să plece. Însă, înainte de a apuca să facă vreun pas, fu trântit la podea de o zdruncinătură care zgudui întreaga corabie. Aproape toată lumea căzu, inclusiv Zoya, care se lovi cu capul de colţul unui felinar. Câteva momente nu mai văzu nimic, apoi îşi reveni şi se pomeni că zăcea întinsă pe punte. Îşi frecă fruntea şi încercă să se ridice, dar o durere puternică îi traversă fruntea şi se prăbuşi din nou. Singurul care rămăsese în picioare era Cid.

— Ce-a fost asta? întrebă Zoya, deşi ştia răspunsul.

Deasupra lui Cid, spre dreapta, se profila ameninţătoare carena roşu cu negru a *Umbrei,* cu o adâncitură în metal în partea cu care lovise *Libelula.* Din partea din faţă a corabiei se iţea bompresul, sculptat în forma unui pumnal imens. Cocoţat pe vârful lamei, cu vântul suflându-i prin plete şi cu un rânjet maniacal pe chip, se afla Lendon Kane.

— Dac-aş fi ştiut că vă pot răsturna pe toţi dintr-o singură lovitură, nu m-aş mai fi obosit să-mi pregătesc oamenii, spuse el.

Vaspine se ridică în picioare. Zoya făcu şi ea la fel.

— Ah, deci *eşti* acolo, rânji Kane dispreţuitor.

— S-a terminat, zise Vaspine. Totul se va încheia aici.

— Se va încheia aici? râse Kane. Pe epava asta? Nu prea cred.

— Până aici, Lendon, ţipă Vaspine.

Lui Kane îi pieri zâmbetul de pe buze, sări în picioare şi se balansă de capătul siluetei sculptate din faţa corabiei. Îşi scoase sabia din teacă şi o îndreptă spre *Libelula.*

— Dacă bătrânul nu m-a putut opri, ce te face să crezi că tu vei reuşi?

Kane îşi răsuci capătul mustăţii.

— Ştii, Carlos, spuse el, plimbându-se nerăbdător, până când nu a fugit de mine mica ta mascotă, acolo, la seif, plănuiam să-ţi las echipajul în viaţă. Chiar asta intenţionam.

Rânji.

— Dar n-am de gând s-o mai fac. Pentru că m-aţi insultat şi m-aţi făcut să mă deplasez până aici, veţi muri cu toţii.

Kane făcu un semn cu mâna deasupra capului, arătând înspre *Libelula.*

— Faceţi-i una cu pământul!

Şi spunând acestea, dispăru înăuntrul *Umbrei.*

Vaspine se întoarse spre Cid.

— Acum e momentul, prietene. Poţi să ajungi deasupra lui?

— Deasupra? Cid trase din pipă. La naiba, căpitane, nu mai bine o izbesc în canion şi punem capăt poveştii?

— Poţi sau nu poţi?

— Probabil, spuse Cid. Nu, de fapt, se corectă el, pot dacă avem noroc. Ştii ceva? La naiba! Dacă reuşesc, sunt un erou, dacă nu, oricum o să murim cu toţii şi n-o să afle nimeni. Deci, bineînţeles că pot!

Vaspine zâmbi.

— Ştiam că mă pot baza pe tine.

— Iar eu ştiu că încerci să mă omori! zise pilotul şi îşi aruncă mâinile în aer. Hai, du-te! O să te aduc deasupra ei, dar planul ăsta al tău ar face bine să meargă!

— Va merge.

Vaspine se întoarse spre ajutoarele lui Cid, care observau în continuare traseul ca să-l ghideze.

— Am nevoie de un voluntar.

Bucker ieşi în faţă.

— Ne ocupăm noi. Zoya şi cu mine.

Vaspine o privi pe Zoya, care dădu din cap că da, apoi pe Rosie.

— Că vin cu tine sau că rămân pe corabie, riscul e acelaşi, spuse ea.

Vaspine strânse coarda şi clema pe care le lăsase pe punte.

— Voi doi, spuse el arătând înspre copii, veniţi cu mine!

66

Îl urmară pe Vaspine într-un loc liniştit la tribord, unde căpitanul trânti echipamentul şi se aplecă peste bord ca să-i mai arunce o privire *Umbrei.* Corabia era încă în urma lor, dar se apropia vertiginos pe măsură ce Cid încetinea pregătind *Libelula* de manevră.

— Care-i planul? întrebă Zoya.

— Kane nu va risca să-şi trimită oamenii la bord câtă vreme poate să ne distrugă pur şi simplu. Iar noi ne vom asigura că nu va mai putea face asta.

— Dar de ce încetinim?

— Uneori trebuie să pierdem puţin pentru a câştiga mai mult, spuse Vaspine.

Se lăsă pe vine, alergă până în cealaltă parte a corabiei, se urcă pe bord, se uită din nou la *Umbra,* apoi se întoarse în fugă la Zoya şi Bucker.

— Uitaţi ce e, n-avem timp să discutăm despre asta.

Strânse coarda şi clema şi le ataşă de o placă de metal aflată în apropiere.

— Vreau să staţi cu ochii pe astea.

— Dar tu unde mergi? îl întrebă Bucker.

— Pe *Umbra.*

Zoya şi Bucker fură şocaţi.

— De unul singur? întrebă Zoya.

— E o treabă pentru un singur om, răspunse căpitanul.

Arătă apoi într-o zonă din carena *Umbrei.* Corabia se poziţiona pentru a izbi *Libelula.*

— Vedeţi pompa aia?

Zoya dădu din cap că da.

— Se numeşte Injektor. Datorită lui stă în aer o corabie atât de mare. Mă duc să-l distrug. Şi când nu vor mai putea zbura, Kane îşi va trimite oamenii la bord şi…

— Şi-atunci vom lupta, completă Zoya.

Căpitanul trase de clemă, asigurându-se că era prinsă bine. Apoi, mulţumit, îşi trecu coarda în jurul taliei.

— Cum arăt?

— Grozav! spuse Bucker.

— Voi sări, le voi distruge Injektorul, apoi voi doi mă veţi trage înapoi. Are sens ce spun?

Zoya şi Bucker dădură din cap că înţeleseseră.

Vaspine se urcă pe marginea bordului pregătit să sară, apoi îşi făcu palmele pâlnie şi strigă.

— Cid?

— Căpitane?

— Acum!

Zoya simţi o smucitură puternică în momentul în care *Libelula* încetini brusc. În timp ce corabia încetinea, Cid o cârmi în sus, spre babord, către *Umbra.*

— Fix deasupra lor, Cid! ţipă Vaspine.

— Într-un minut vei fi deasupra lor!

Căpitanul începu să râdă în timp ce pilotul se lupta cu timona, străduindu-se să controleze corabia care

urca. Preţ de o clipă, *Libelula* se apropie periculos de mult de peretele canionului, iar Cid fu nevoit să o îndepărteze imediat, apoi îşi continuă drumul în sus până când ajunse deasupra *Umbrei.* Apucă timona cât de tare putu, ca să stabilizeze corabia, apoi strigă la căpitan.

— Ai un minut la dispoziţie. După care o să se prindă ce vrei să faci.

67

Vaspine se aruncă în gol cu spatele. Zoya şi Bucker alergară să vadă unde nimerise. Îl zăriră o clipă mai târziu, izbindu-se de carena *Umbrei.* Săltă de vreo două ori, apoi nu-l mai văzură, pierdut pe fundalul întunecat al corabiei. După care reapăru aproape de Injektor. Se agăţă de carenă, ca să nu cadă, apoi se apucă să-l forţeze, vârându-şi pumnalul între metal şi carenă şi trăgând cu toată puterea.

Zoya se uită spre puntea *Umbrei,* unde Kane părea să se fi prins că ceva era în neregulă. Umbla de colo-colo pe puntea corabiei sale, aplecându-se peste bord, străduindu-se să-şi dea seama unde anume atacase Vaspine. Când într-un final îl zări pe căpitan, îşi azvârli mâinile în aer şi făcu semn înspre doi dintre oamenii săi să meargă să se ocupe de el.

Cei doi aruncară o sfoară peste bordul *Umbrei* şi începură să coboare spre el. Alţii apucară obiecte şi începură să le arunce în direcţia lui Vaspine, care se străduia să le evite în timp ce se lupta să desprindă Injektorul.

— Trebuie să-l ajutăm, spuse Bucker.

Zoya privi în jurul lor. Sprijinit de bord era un sac cu bucăţi de lemn pe care le folosiseră la reparaţiile

carenei.

— Uite, zise şi îi aruncă lui Bucker câteva. Foloseşte-le pe astea!

Zoya luă şi ea câteva bucăţi de lemn şi începu să le azvârle către piraţii care coborau spre Vaspine. Cele mai multe nu-şi atinseră ţinta, dar, din când în când, câte o bucată nimerea un umăr sau le şuiera pe la ureche, încetinindu-i sau forţându-i să-şi schimbe poziţia.

— Grăbeşte-te, căpitane! murmură ea.

Sub carenă, Vaspine încă se lupta cu Injektorul. Cu fiecare secundă care se scurgea, cei doi piraţi erau tot mai aproape.

— N-o să reuşească! strigă Zoya.

Dar, în clipa următoare, Vaspine reuşi să desprindă carcasa Injektorului, care se învârti spre pământ. Cu o mână îi lovi pe piraţii care încercau să-l doboare, iar cu cealaltă izbi Injektorul, din care începuseră să iasă scântei ce se transformară în flăcări şi-apoi într-o explozie în toată regula, care înghiţi cea mai mare parte a dedesubtului *Umbrei.*

— Nu! urlă Zoya, în timp ce Bucker privea scena cu gura deschisă.

Văzură cum globul de foc al exploziei se întinde de-a lungul chilei, cuprinzându-i şi părţile laterale. Nori groşi de fum ieşeau din locul în care fusese Injektorul. Zoya simţi că i se face rău.

— Nu!

— Trage-l înapoi! strigă Bucker.

Zoya alergă într-un suflet la clemă şi activă troliul. Coarda se înfăşură la loc metru cu metru, dar căpitanul nu era nicăieri.

— Haide, te rog, scânci Zoya.

Apoi, dintr-o gaură de fum, ţâşni capătul corzii

elastice a căpitanului. Ataşat de ea, tuşind şi scuipând, era Vaspine.

Când fu suficient de aproape, copiii îl prinseră şi îl traseră peste bord. Se prăbuşi pe spate, inspirând aer adânc în piept. Zoya şi Bucker îi desfăcură coarda fumegândă de la brâu. După ce mai trase câteva guri de aer, căpitanul se ridică anevoie în picioare şi-şi scutură capul de pânzele de păianjen.

— Şi-acum? întrebă Zoya.

— Acum? spuse căpitanul rânjind. Acum luptăm!

68

Umbra era acum suficient de aproape de *Libelula,* încât să poată fi desluşită silueta fiecărui om aflat la bord. Zoya înşfăcă un binoclu şi îl îndreptă către corabie. Pe punte roiau o mulţime de oameni, fiecare pregătindu-şi echipamentul pentru a se îmbarca pe corabia rivală.

Vaspine îi duse pe Zoya şi pe Bucker înapoi la puntea de comandă, unde Rosie aliniase restul echipajului, fiecare înarmat şi îmbrăcat în ce armură găsise. Îi oferi lui Vaspine echipamentul, pe care acesta şi-l puse pe umeri înainte de a li se alătura celorlalţi. În spatele ei, Zoya auzi un zăngănit puternic. Când se întoarse, văzu un cârlig de metal cât braţul ei care tocmai se ataşase de capătul opus al corabiei. Alergă într-acolo, observând că era legat de un cablu care ducea până la *Umbra.* Pe cablu se aflau deja doi dintre oamenii lui Kane, coborând înspre *Libelula.*

— Vin.

Zoya se întoarse la restul echipajului, în timp ce Rosie se plimba printre ei făcându-le semn să-şi pregătească armele. Zoya şi Bucker rămaseră în faţă

alături de Vaspine. După încă vreo treizeci de secunde, un bubuit puternic răsună dinspre carenă, în apropierea cârligelor, urmat de un scrijelit, semn că oamenii lui Kane urcau spre punte. Zoya aruncă un ochi către *Umbra,* unde Kane stătea cu braţele încrucişate, capul uşor înclinat şi privirea aţintită asupra *Libelulei.* Zoya apucă strâns mânerul Furtunii.

Când se înapoie, Rosie îi duse pe Zoya şi pe Bucker în spatele celorlalţi piraţi.

— Staţi aici!

Zoya îşi scoase sabia. I se părea ciudat fie şi numai să se gândească la faptul că, dintr-o clipă într-alta, urma să o folosească împotriva altui om. O mână care se ivi la marginea vasului o trezi din reverie. Îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia şi încercă să expire, dar aerul i se opri în gât. Aşteptă. În timp ce oamenii lui Kane urcau la bord în număr tot mai mare, Vaspine schimbă o privire cu Rosie, apoi amândoi dădură din cap.

— Aşa începe, şopti el, mutându-şi atenţia asupra echipajului.

Îşi ridică sabia.

— Pentru Beebee!

Piraţii văzduhurilor strigară şi ei la unison.

— Pentru Beebee!

Ca un întreg, echipajul *Libelulei* o luă la fugă, cu săbiile înainte, tăind tot ce-i ieşea în cale. Oamenii lui Kane fură într-atât de uimiţi de ferocitatea atacului, încât se dădură înapoi, ezitând. Vaspine şi Rosie conduceau atacul, iar Zoya alerga în urma lor, străduindu-se să-i ajungă, simţind cum toată furia strânsă se detonase dintr-odată. Cel mai masiv dintre oamenii lui Kane – un pirat hidos, musculos şi chel, cu un lanţ în nas – scoase un strigăt de luptă, un răget

profund, ca un tunet, care îi străpunse Zoyei fiecare fibră. Matahala se apucă să-şi împingă în lături camarazii, îndreptându-se către piraţii *Libelulei.*

Vaspine continua să înainteze, făcându-i unui pirat aflat în calea lui o tăietură de-a lungul antebraţului. Piratul îşi scăpă arma şi se prăbuşi la podea, ţinându-se de încheietură, în timp ce Vaspine se lupta deja cu un altul. Se năpusti asupra lui, cu pumnalul în aer, şi, dintr-o mişcare, îi crestă umărul, propulsându-l într-o balustradă de metal. Rosie şi Zoya i se alăturară căpitanului şi, rând pe rând, reuşiră să scape de invadatori, mai puţin de piratul cu lanţul în nas şi de încă unul, mai tânăr. Rosie se apropie de ei, dar Vaspine îi făcu semn să rămână în urma lui. Se duse la piratul cu lanţ.

— Nu vrem să rănim şi mai mulţi oameni. Predaţi-vă!

Piratul scuipă.

— Dacă mă predau, oricum mă ucide Kane. Aşa că mai bine mor aici.

Se năpusti asupra căpitanului, care-şi coborâse între timp pumnalul. Vaspine încercă să-l ridice ca să blocheze lovitura, dar Zoya îşi dădu seama că nu avea să apuce s-o facă, aşa că sări spre el cu Furtuna în aer, ţintind pieptul piratului. Matahala realiză în ultima clipă ce urma să se petreacă, încercă să-şi schimbe direcţia în aer, dar era prea târziu. Ateriză în sabie, iar pe chipul lui se putu citi nedumerirea. Apoi se prăbuşi pe punte.

Zoya era ameţită. Încercă să înghită, dar gâtul îi era uscat. Înainte să-şi dea seama ce ar fi trebuit să gândească despre ce se petrecuse, Rosie o bătu pe spate.

— Bravo!

Vaspine dădu şi el din cap, apoi se uită la ultimul pirat.

— Oferta mea e încă valabilă.

— Mă p-p-p-predau, îngăimă piratul, aruncându-şi pumnalul pe podea.

Vaspine lăsă privirea în jos, iar Rosie se apucă să-l lege pe piratul cel tânăr. În timp ce ea făcea asta, căpitanul cercetă situaţia corabiei sale şi constată că echipajul său se descurcase bine.

— A fost uşor, spuse Zoya apropiindu-se de el.

— Ăsta n-a fost decât primul val, răspunse Vaspine, sugând sângele care-i şiroia dintr-un pumn. Vor mai veni.

De pe cealaltă corabie răsunară nişte aplauze lente. În mijlocul punţii *Umbrei,* cât se poate de calm, se afla Kane. Continuă să aplaude până când tot echipajul *Libelulei* fu cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Felicitări! spuse el, fixându-l pe Vaspine. Dar să vedem cum vă descurcaţi de data asta.

Iritat, se întoarse către oamenii lui.

— Toţi care-aţi mai rămas, vă vreau la bordul *Libelulei.* Primul care-mi aduce pandantivul şi cristalul primeşte jumătate din aur!

Într-o clipă, piraţii lui Kane năvăliră pe cabluri. Kane îşi îndreptă din nou atenţia asupra *Libelulei,* de data asta uitându-se la Zoya.

— Ne vedem curând.

69

Rosie îşi scoase sabia.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Vreo două minute, spuse Vaspine. Hai să profităm de ele la maximum. Ne înarmăm din nou şi îi

aşteptăm cum se cuvine.

Rosie dispăru să alerteze echipajul. Vaspine se întoarse.

— Unde-i Zoya?

— Aici, răspunse ea.

— Pe tine te vrea în mod special. Nu te putem şi proteja, şi lupta. Aşa că trebuie să te ascunzi...

— Vreau să mă duc pe *Umbra,* spuse Zoya.

Vaspine se opri la jumătatea frazei.

— Nu vorbi prostii.

— Vorbesc serios, zise Zoya. Dacă mă duc acolo şi îl omor, pun capăt poveştii şi nu mai moare nimeni.

Căpitanul dădu din cap în semn că nu era de acord.

— E prea periculos. Ne ocupăm de cel de-al doilea val, apoi mergem împreună pe *Umbra.*

Vru să plece, apoi îi spuse Zoyei.

— Zoya, du-te în cabina mea.

Zoya dădu să protesteze, dar Bucker o prinse de braţ. Ceva din privirea lui o făcu să nu mai scoată un cuvânt.

— Te conduc acolo, spuse el.

— Grăbiţi-vă, zise Vaspine.

Bucker o prinse pe Zoya de mână şi o trase după el înspre cabinele echipajului. Când fură suficient de departe pentru a nu mai fi auziţi, Zoya se opri brusc.

— Ce se petrece?

Bucker se uită peste umăr.

— Câteodată trebuie să zbori împotriva curentului, spuse el. Hai să vedem cum ajungem pe *Umbra.*

— Nu, tu nu trebuie să vii, replică Zoya. E prea periculos!

— Ţi-ai găsit! zise Bucker. Crezi că te las să mergi singură?

— Asta e treaba mea, răspunse Zoya. Tu trebuie să rămâi aici.

— Fie vin cu tine, fie mă duc acum direct la căpitan şi îi spun ce vrei să faci.

Zoya îl privi pe Vaspine, care împărţea ordine în stânga şi-n dreapta. N-avea de ales.

— Bine, vino! Am o idee.

Zoya îl conduse pe Bucker de pe puntea principală spre cabina căpitanului, apoi până la proră. Odată ajunşi acolo, deschise trapa care dădea spre punţile inferioare şi sări înăuntru. Bucker o urmă. Zoya îşi croi drum prin întuneric, cu Bucker pe urmele ei, până când se pomeniră în sectorul carenei pe care-l reparaseră cu câteva zile înainte. Raze de soare subţiri pătrundeau prin cele câteva găuri pe care le rataseră. Bucker îşi ţuguie buzele.

— Ăsta-i planul tău măreţ?

Zoya îl ignoră şi-şi scoase sabia. Lovi cu mânerul una dintre găurile rămase, până când din ea începură să cadă aşchii, apoi bucăţi întregi de lemn. După vreun minut, reuşise să o mărească suficient de mult cât să încapă prin ea.

— Uite.

Bucker se uită prin ea. La vreo doi metri distanţă se afla carena de metal a *Umbrei.* La acelaşi nivel cu ei erau un şir de hublouri din sticlă, care se întindeau de-a lungul întregii corăbii. Când le zări, Bucker lovi cu pumnul în lemn de bucurie.

— Acum pricep.

O clipă păru că stă şi se gândeşte, apoi ridică brusc o mână.

— Aşteaptă-mă aici!

Bucker se făcu nevăzut, apoi se întoarse trăgând după el una dintre băncile de antrenament ale mamei

sale. Cum o văzu, Zoya se prinse ce voia Bucker să facă şi se duse să-l ajute. Traseră banca până lângă gaură, iar Bucker se aşeză la capătul opus faţă de deschizătură.

— Dă-mi o mână de-ajutor.

Zoya ridică şi ea de bancă şi, cu o smucitură, trecură capătul liber prin gaură, acoperind golul dintre cele două corăbii. Cum amândoi o ţineau de acelaşi capăt, banca se dovedi foarte grea. Aşa că Zoya se apropie şi mai mult de mijlocul ei, dar fără rezultat. Şi trebuiau să se grăbească.

Bucker trase aer în piept.

— Trei, doi, unu…

Izbiră banca de cel mai apropiat hublou. Lemnul pătrunse din prima prin sticla hubloului, intră cam 30 de centimetri, apoi rămase fixat de rama acestuia.

— Bingo, spuse Bucker.

Zoya zgâlţâi podul ca să vadă dacă era sigur, apoi se apucă să-l traverseze, evitând să se uite în hăul care se căsca dedesubt. Cu grijă, se târâră peste golul dintre corăbii, apoi se strecurară pe sub cioburile de sticlă care atârnau de rama hubloului şi se pomeniră în *Umbra.* Ajunseră într-o sală mare, bine luminată, presărată cu sticle goale de bere şi cu munţi de mâncare. Apoi Zoya se întoarse spre Bucker.

— Mă descurc singură. Te rog, întoarce-te.

— Dacă tot am ajuns până aici, spuse Bucker, doar n-o să plec acum.

Zoya oftă. Părăsiră sala şi îşi croiră drum prin corabie – la început prudenţi, mergând pe vârfuri şi trăgând cu ochiul după fiecare colţ, ca nu cumva să-i audă vreun pirat. După o vreme însă, când străbătuseră deja câteva coridoare, constatară că erau doar ei – Kane chiar îşi trimisese tot echipajul pe

Libelula –, aşa că nu se mai sinchisiră să se ascundă. Nişte scări în spirală duceau către punţile superioare. Zoya şi Bucker le urcară şi nimeriră în popota corabiei. Printr-o fereastră, Zoya zări puntea principală. Alergă într-acolo, apoi se piti sub ea.

— Grozav, spuse Bucker. Şi-acum ce facem?

Zoya privi pe fereastră.

— E timpul să punem punct acestei poveşti.

Scrută încăperea în căutarea unei ieşiri şi găsi o uşă în partea dreaptă. Se târî până acolo, se ridică, se uită să vadă dacă Bucker o urmase, apoi ieşi. Lumina soarelui, care se reflecta în metalul corabiei, o orbi odată ajunsă pe punte. Singurul lucru pe care-l putea distinge clar era puntea *Libelulei,* pe care se aflau Vaspine, Cid şi Rosie. Printre ei erau oamenii lui Kane, adunaţi în grupuri şi legaţi cu sfoară. Erau şi câteva trupuri neînsufleţite – câteva dintre ai lui Kane, câteva dintre ai lui Vaspine. Zoya se cutremură zărindu-le şi vru să se năpustească asupra lui Kane.

Dar nu, nu era momentul.

Trebuia să facă lucrurile bine.

Trase aer adânc în piept şi se îndreptă către mijlocul punţii. După o clipă, ochii i se acomodară şi reuşi să distingă o siluetă familiară înaintea ei. Înalt, subţire, cu un joben pe cap, Zoya îl recunoscu pe Kane de la distanţă. Îşi scoase sabia şi o îndreptă către siluetă.

— Kane, spuse ea, păşind cu încredere înspre el, te-am prins.

70

Un ţipăt răsună de pe *Libelula.* Rosie se prăbuşi în genunchi. Vaspine alergă să vadă ce se întâmplase şi-i

zări pe Zoya şi pe Bucker pe *Umbra.* Murmură un „nu” doar pentru el.

Kane se folosi de acel moment ca să acţioneze. Abia dacă se mişcă; şi totuşi, fix suficient cât să apuce un mic mâner aflat lângă mâinile lui. Zoya îi observă mişcarea cu colţul ochiului, dar nu mai avu timp să reacţioneze. Corabia fu învăluită într-o lumină albastră, acoperind-o ca o pătură. Apoi dispăru undeva deasupra lor, lăsând în urma sa sclipiri luminoase care se întindeau de la carenă până la vreo zece metri deasupra punţii.

— Ba dimpotrivă, spuse Kane, întorcându-se spre Zoya, eu te-am prins pe tine.

Zoya privi din nou ceaţa luminoasă care învăluia corabia, apoi îşi îndreptă privirea către Kane.

— Ăsta-i un scut, îi explică el. E folosit rar, fiindcă arareori se întâmplă să fim atacaţi. Iar cei care o fac au obiceiul prost de a muri.

Pe *Libelula,* Vaspine îşi revenise din şocul iniţial de a-i fi zărit pe Zoya şi pe Bucker la bordul *Umbrei.*

— Trage de timp, Zoya, strigă el. Vin acum!

— Nu prea cred, zise Kane. Ar fi nevoie de toată energia din Dalmaţia să penetrezi scutul ăsta. Nu, fata e pe cont propriu.

Îi aruncă o privire lui Rosie, care se ridicase între timp şi strânsese pumnii la piept.

— Şi puştiul tău.

— Nu-l asculta, strigă Vaspine. Doar trage de timp!

Vaspine scotoci puntea în căutarea unui obiect greu pe care să-l arunce. Zări un morman de butoaie de bere undeva în apropiere şi se îndreptă spre ele, luându-i pe doi dintre ai săi cu el. Împreună, apucară un butoi şi îl azvârliră cu toată puterea înspre ceaţa care învăluia *Umbra.* Butoiul se izbi de câmpul de forţă

cu un pocnet, împrăştiind scântei care cuprinseră butoaiele ca nişte plante căţărătoare care îmbracă un copac. Câmpul se îndoi spre interior în urma izbiturii, îi absorbi energia cinetică, ţinu butoiul suspendat preţ de-o clipă, după care-l azvârli înapoi pe *Libelula* de parcă ar fi fost o pietricică. Vaspine îl urmări cum cade în apropierea carenei şi apoi se duce în viteză spre pământ.

— După cum spuneam, oftă Kane, ar fi nevoie de toată energia din Dalmaţia la un loc.

Vaspine îl ignoră şi începu să caute ceva şi mai greu. Pe *Umbra,* Kane îşi mută atenţia asupra Zoyei şi lui Bucker. Îşi dădu jos jobenul şi sacoul şi le puse pe un tun aflat în apropiere. Apoi îşi descheie nasturii manşetelor de la cămaşă şi îşi suflecă mânecile până la cot. Ceva din felul calm, metodic, în care Kane făcea toate astea îi dădu Zoyei fiori reci pe şira spinării.

— Cum-necum, spuse Kane, apropiindu-se de Zoya şi scoţându-şi sabia, tu şi tovarăşii tăi piraţi m-aţi făcut să muncesc pentru pandantivul ăsta.

Continuă să se apropie, forţându-i pe Zoya şi pe Bucker să se retragă înspre popotă.

— Şi pentru cristal. Nu mulţi au reuşit să mă împiedice să obţin ce mi-am dorit. Dar mă tem că aici vi s-a sfârşit norocul.

Îi aruncă o privire lui Bucker.

— Amândurora. Îmi vei da pandantivul – şi lipi ascuţişul sabiei de gâtul Zoyei –, după care tu şi prietenii tăi veţi muri.

Un zgomot undeva în dreapta ei o făcu pe Zoya să tresară – un alt obiect de pe *Libelula* tocmai se izbise de câmpul de forţă. Vaspine se încruntă când obiectul căzu fără să fi produs vreo pagubă. Îşi ridică mâinile în aer exasperat, cerându-i Doctorului să vină cu un plan

salvator. Dar bărbatul dădu din cap neputincios.

Zoya se strădui din răsputeri să-i ignore şi să rămână cu privirea aţintită asupra lui Kane.

— În ultimele săptămâni, spuse ea tremurând, tu şi oamenii tăi i-aţi omorât pe doi dintre cei mai importanţi oameni din viaţa mea.

Zoya începuse să meargă spre Kane, care dădu înapoi.

— Şi înainte de asta, mi-ai omorât părinţii. Ascultă-mă bine: voi distruge *Umbra* o dată pentru totdeauna!

Kane scoase un şuierat şi se năpusti cu sabia aţintită spre Zoya, dezvăluindu-şi dinţii într-o grimasă ameninţătoare. Zoya se dădu la o parte, iar Kane alunecă pe lângă umărul ei drept, izbindu-se într-un perete. Se prăbuşi apoi ca un sac cu faină, dar cu sabia în continuare îndreptată către Zoya. Ea profită de ocazie ca să fugă, blocându-i şi sabia lui Kane. Însă piratul era agil, aşa că fu de îndată în picioare şi o luă pe urmele fetei. Îşi rotea rapid sabia, în sus şi-n jos. Zoya se feri de lovituri cât de bine putu, aplecându-se când într-o parte, când într-alta, când rostogolindu-se pe sub sabie. De pe *Libelula* răsunau zgomotele produse de obiectele pe care Vaspine le azvârlea în câmpul de forţă, care însă rezista în continuare. În spatele lui Kane, Bucker stătea nemişcat aproape de popotă.

Kane avansa tot mai mult, cu lovituri şi împunsături mai rapide decât îi arătase Rosie Zoyei vreodată în timpul antrenamentelor. Zoya pară loviturile cu Furtuna şi încercă şi ea vreo câteva, dar Kane era mult prea puternic şi prea mare pentru ca Zoyei să-i iasă vreuna. Îşi adunase toate forţele doar ca să le blocheze pe ale lui. Continuă să se retragă, împingând o masă între ei, iar Kane, care tocmai

împungea cu sabia, se împiedică. Zoya aruncă o privire peste umăr. În spatele ei era un perete de plase. Într-o fracţiune de secundă, se hotărî să o ia la goană spre el, cât Kane n-apucase să se ridice de pe jos. Sări şi se prinse de greementul de deasupra. Fiecare bară pe care o apuca scotea scântei, dar Zoya ignoră senzaţia de arsură din palme şi urcă până când ajunse în vârf. Când se aşeză pe bârna transversală, Kane tocmai ce ajunsese la bază. Zoya îl privi, apoi se uită la punte şi se-aruncă în gol.

Se prăbuşi ca o ghiulea şi ateriză pe punte cu o bufnitură. O durere puternică îi cuprinse glezna stângă, dar o ignoră şi începu să se retragă din nou. Kane se uită la împletitura de plase, începu să râdă, apoi o tăie cu sabia. Zoya păli. În doar câteva secunde, Kane reuşise să facă o gaură suficient de mare prin care să poată trece.

— Nu poţi să scapi, Zoya. Aşa că mai bine renunţi.

Kane se strecură prin plasă, apoi îşi ridică din nou sabia. Zoya gemu şi o ridică pe Furtuna, care-i păru grea ca o halteră, trăgând-o în jos. Se dădu înapoi şchiopătând, dărâmând intenţionat diverse obiecte în calea ei – orice l-ar fi putut încetini pe Kane. Piratul rânji batjocoritor, dând la o parte cu nepăsare toate obiectele.

În spatele Zoyei se aflau treptele care duceau la puntea de comandă. Le urcă mai repede decât se aşteptase şi simţi cum călcâiul i se agaţă de ultima treaptă înainte să apuce să se redreseze. Căzu pe spate şi rămase întinsă. Pe chipul lui Kane apăru un rânjet când îşi dădu seama că Zoya nu mai avea cum să fugă şi îşi ridică, victorios, sabia. Zoya pipăi în spatele capului căutând ceva de aruncat. Pe la jumătatea treptelor cineva uitase o cană. Se aplecă să

o ia, o roti în aer, apoi o aruncă spre fluierul piciorului lui Kane. Cana se izbi cu putere de piciorul lui, iar el se prăbuşi gemând de durere.

Zoya profită de ocazia ivită. Lovi cu Furtuna sabia lui Kane, nimerind fix lângă mâner. Izbitura o zdruncină pe Zoya, dar reuşi să desprindă sabia din strânsoarea lui Kane şi s-o prăvălească pe trepte spre greement. La început nedumerit, Kane deveni de-a dreptul furibund când realiză ce se întâmplase. Din buzunarul vestei scoase un pumnal cât antebraţul Zoyei. Cu un rânjet dispreţuitor, se năpusti asupra Zoyei, care se dădu din calea lui, lovindu-se de timonă. Gâfâind, se agăţă de ea şi se trase în sus până când timona ajunse între ei.

Kane încercă să înconjoare timona ca să ajungă la Zoya, dar, cumva, fata reuşi să rămână suficient de departe de el. Kane se îndepărtă, apoi se aruncă din nou asupra timonei, de data asta înfigând pumnalul printre spiţe. Zoya nu realiză la timp ce se petrecea, iar una dintre primele împunsături o nimeri, îi despică vesta şi pătrunse în zona coastelor. Tresări şi îşi duse mâna acolo. Un firicel de sânge i se scurgea din rană, dar tăietura nu era adâncă, aşa că se scutură încercând să alunge durerea. Kane lovi din nou, dar Zoya era pe fază – se feri şi se lăsă în jos aşa cum o învăţase Rosie. În cele din urmă, Kane deveni atât de frustrat, că sări de-a dreptul pe timonă ca s-o înjunghie de sus. Din reflex, Zoya se dădu la o parte, dar făcu un pas prea mare şi căzu peste marginea platformei, prăbuşindu-se trei metri în gol şi aterizând pe spate.

Zoya se pomeni fără suflu pentru a doua oară într-un singur minut. Rămase întinsă pe spate, tuşind şi chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea. Când căzuse, îi dăduse drumul Furtunii, care zăcea acum aruncată cât colo, prea departe de ea. Deasupra ei, în penumbră, se

afla Kane. Se apleacă peste margine, o zări pe Zoya, apoi sări cu pumnalul în mână. Odată ajuns jos, traversă agale puntea, ajungând între Zoya şi sabia ei. Mulţumit de situaţie, începu să-şi aranjeze hainele şi părul.

— Ţi-a povestit careva cum au murit părinţii tăi? Cum m-au implorat să nu-i ucid?

Kane aşteptă un răspuns, dar Zoya rămase tăcută.

— Şi tu vei face la fel, spuse el.

Se apropie de ea.

— O să-mi facă plăcere.

Dintr-odată, Zoya observă o mişcare în spatele lui Kane. Îşi întinse gâtul să vadă despre ce era vorba, iar Kane făcu la fel. În spatele lui, alergând cât de repede putea, era Bucker, cu un pumnal în mână. Se izbi de Kane şi se prăbuşiră pe podea, Bucker deasupra, lovindu-l pe pirat cu pumnii şi tăind aerul cu pumnalul. Una dintre împunsături nimeri adânc în braţul lui drept, sfâşiindu-i cămaşa.

Kane scoase un urlet. Se ridică în picioare cu Bucker încă agăţat de el şi-l izbi cu putere de marginea corabiei. Bucker se lovi la cap şi se prăbuşi pe punte, nemişcat.

— Nu! strigă Zoya.

Se năpusti spre Furtuna, dar Kane ajunse înaintea ei, forţând-o să se suie pe marginea vasului. Kane o urmă, cu sabia îndreptată spre gâtul ei.

Zoya abia dacă-şi putea ţine echilibrul. Aruncă o privire peste umăr la hăul de sub ea şi simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Închise ochii şi încercă să respire. Pe când făcea asta, Kane lovi cu sabia înspre ea, obligând-o să dea înapoi. În spatele ei se afla o platformă care ieşea din zona bordului, întinzându-se deasupra golului, abia suficient de lată cât să poată sta

pe ea în picioare.

Kane o urmă pe Zoya pe platformă, împingând-o în câmpul de forţă care înconjura corabia. Zoya mai că se-aştepta să fie electrocutată, aşa cum se întâmplase cu butoiul aruncat de Vaspine, dar trecu prin el de parcă n-ar fi fost decât aer. Era la jumătate de metru de capătul platformei, alături doar de Kane şi de nori.

— Nu mai ai unde să fugi. Doar în jos, spuse Kane.

Zoya se uită în jos încă o dată, apoi ridică privirea spre Kane. De pe *Libelula,* o auzi pe Rosie strigându-i: „Acum!” Îi luă o clipă să realizeze ce voia să spună femeia, apoi se prinse. Gândul îi zbură la antrenamentul din sala de sport – acele ore lungi şi obositoare – şi-şi aduse aminte ce-i spusese Rosie: că într-o luptă, trebuie să te foloseşti de toate direcţiile – stânga, dreapta, sus *şi jos.*

Zoya zâmbi.

— Pe asta mă şi bazez.

Făcu un pas spre stânga, apoi pică de pe platformă, doar pentru a se prinde imediat de marginea ei cu mâna stângă. Se folosi de avântul pe care şi-l luase pentru a se balansa pe sub platformă până în cealaltă parte, exact aşa cum îi arătase Rosie. Folosindu-şi mâna dreaptă, ajunse în ghemuit înapoi pe platformă. Imediat după, se împinse în picioarele lui Kane, care îngenunche, apoi căzu de pe platformă. Fără să-şi dea seama ce face, Zoya îi întinse o mână. Kane o apucă, greutatea lui trântind-o la pământ. Ţinându-se bine cu mâna liberă, Zoya reuşi să evite prăbuşirea amândurora.

— Ţine-mă bine, micuţo, şuieră Kane. Dacă-mi dai drumul, cazi şi tu cu mine.

Degetele lui Kane erau înfipte în încheietura Zoyei. Pieptul ei era lipit atât de strâns de platformă din

cauza greutăţii, încât Zoya se chinuia să respire. Îşi schimbă poziţia, încercând să elimine o parte din greutate. Dar mişcarea îi dezvălui pandantivul ascuns sub cămaşă. Medalionul se balansă fix în faţa lui Kane.

Ochii îi scăpărară. Îi dădu drumul Zoyei şi se balansă pe sub platformă până în cealaltă parte, exact aşa cum făcuse Zoya cu câteva clipe înainte. Se prinse de platformă cu mâna dreaptă, iar pe stânga o întinse spre pandantiv, ratându-l la mustaţă.

Preţ de o clipă, se priviră în ochi în tăcere, fiecare la un capăt al platformei.

Apoi se auzi un trosnet. Greutatea săriturii lui Kane făcuse lemnul platformei să se îndoaie şi să crape, iar o mică fisură se lărgea încet, dar sigur, în mijloc. Kane îşi dădu seama ce se petrece înaintea Zoyei şi încercă să sară într-un loc sigur, dar mişcarea făcu ultimele bucăţi de lemn care mai ţineau platforma să cadă. Iar Kane se prăbuşi în gol.

Zoya rămase întinsă, respirând anevoie, cu pandantivul în siguranţă la gâtul ei. Cu fărâma de energie pe care o mai avea, se ridică pe marginea platformei şi scrută cerul în căutarea lui Kane. Îl zări la câţiva kilometri sub ea şi-l privi făcându-se tot mai mic şi mai mic, până când nu mai fu decât un punct.

71

Zoya reuşi să se târască înapoi pe *Umbra.* Când fu în stare să se ridice, se împletici până la mânerul pe care Kane îl folosise ca să activeze câmpul de forţă şi-l trase, iar vălul albastru dispăru. Apoi se prăbuşi, epuizată. Vaspine şi Rosie fură pe corabie într-o secundă, plasând un transportor aproape de locul în care Zoya şi Kane se luptaseră. Îl ridicară pe Bucker,

care era în continuare inconştient, apoi pe Zoya şi-i duseră de îndată înapoi pe *Libelula.*

În orele care urmară, Vaspine, Rosie şi Cid şi o bună parte a echipajului nu se desprinseră de lângă ei. Erau îngrijiţi în camere separate – Zoya, în cabina ei, iar Bucker, în cea a căpitanului, pe un pat improvizat. Rosie stătea cu ochii pe amândoi, la fel şi Doctorul, încercând toate leacurile pe care le aveau.

Zoya se trezi prima, deschizând ochii la câteva ore după ce fusese luată de pe *Umbra.* Se trezi încet, în aplauzele celor aflaţi la patul ei. Vaspine le ordonase să nu-i spună despre Bucker, aşa că-i dădură să mănânce pe săturate şi o numiră „eroina lor”. Zoya îi întreba însă mereu unde era Bucker. Iar ei îi spuseră că şi el îşi revenea.

Iar Bucker chiar îşi reveni o zi mai târziu. Primul chip pe care-l zări fu al mamei lui. Îi permiseră şi Zoyei să-l vadă când Doctorul hotărî că Bucker era într-adevăr bine. Păşi tiptil în încăpere, ruşinată că-l băgase şi pe el în toată povestea aia, dar mândră în acelaşi timp de tot ce făcuseră împreună. Se duse la patul lui şi vru să spună ceva, dar cuvintele îi rămaseră blocate în gât. Ce-ar fi putut să-i spună băiatului care-şi riscase viaţa ca s-o salveze pe a ei? Ce i-ar fi putut spune oricăruia dintre ei? Toţi făcuseră atât de multe... Aşa că, în schimb, se aplecă, îl sărută pe Bucker pe obraz şi şopti:

— Mulţumesc.

Apoi ieşi din cameră fără vreun alt cuvânt.

*

În săptămânile care urmară, corabia fu pusă pe picioare. Vaspine trimise vreo doi piraţi la bordul

Umbrei după provizii şi orice altceva li s-ar fi părut util, apoi tractară corabia până deasupra unui deşert, unde o lăsară să se prăbuşească. Toţi o priviră gonind către pământ, aşa cum făcuse şi căpitanul ei, iar impactul dădu naştere unei explozii uriaşe, a cărei căldură fu resimţită la sute de metri înălţime. În acel moment, piraţii de pe *Libelula* izbucniră în urale şi aplauze.

Câteva zile mai târziu, o aeronavă a aviaţiei militare, aflată într-o patrulă de rutină, dădu peste un mic transportor care zbura ciudat. Căpitanul aeronavei opri transportorul şi se urcă la bordul său, alături de alţi cinci oameni. Înăuntru descoperi un grup de piraţi ai văzduhurilor – jumătate dintre ei fiind unii dintre cei mai căutaţi din lume – legaţi fedeleş în cerc. Înainte să le ofere apă sau hrană, îi întrebă cum ajunseseră în acea situaţie. Iar ei îi povestiră despre *Libelula,* despre atac şi despre curajoasa Zoya DeLarose, despre sfârşitul *Umbrei* şi despre moartea celui mai periculos pirat al văzduhurilor care existase vreodată.

În timp, viaţa pe *Libelula* îşi reluă cursul firesc. Piraţii se plictisiră să mai vorbească despre Zoya şi Kane şi despre atac şi despre Dalmaţia şi îşi mutară atenţia asupra vremii sau asupra cui câştigase ultima partidă de cărţi sau asupra oribilei creme de ou a bucătarului-şef. Vaspine ordonă o şedere ceva mai lungă în Insula din Ceruri, unde corabia fu reaprovizionată cu suficiente mărfuri cât să-i ajungă jumătate de an („Ceva îmi spune că ar trebui să fim discreţi o vreme”, fu de părere Cid). De asemenea, căpitanul angajă oameni care să repare distrugerile provocate *Libelulei* în timpul luptei cu Kane şi toţi profitară de şansa de a se relaxa în aerul răcoros al lacului. Când îşi luară din nou zborul, nu fu ca să-l urmărească pe Kane sau pe oricine altcineva, ci ca să

se întoarcă la ce făcuseră dintotdeauna: să-i jefuiască pe bogaţi şi să le dăruiască prada celor care aveau nevoie de ea.

Săptămânile trecură – unele mai bune, altele mai puţin. Acum că temutul Kane nu mai era, mai mulţi piraţi ieşiră la lumină pentru a-i lua locul. Niciunul nu era malefic precum piratul cu joben, dar erau suficient de răi pentru ca văzduhurile să rămână la fel de periculoase. Un zvon se răspândi despre o nouă ameninţare la sol, o fantomă palidă, zdrenţăroasă, îmbrăcată în haine negre, ponosite, care jefuia căruţe şi îi omora pe proprietarii acestora pe drumurile singuratice de ţară. Divizia de la sol a aviaţiei militare făcuse o investigaţie, dar nimeni nu găsi vreo urmă a acelui individ, astfel că zvonurile fură curând puse pe seama superstiţiilor fermierilor şi a prea multor halbe de bere.

Zoyei nu-i păsa de nimic din toate astea şi-şi petrecea aproape tot timpul cu Bucker, băgându-se amândoi în belele ori de câte ori aveau ocazia. Se simţea ca atunci când stătea la orfelinat, copil din nou, în grija adulţilor, fără vreo altă preocupare decât cea a următoarei mese. Rana i se vindeca frumos, iar acum avea şi ea o cicatrice pe care să le-o arate celorlalţi piraţi când şi le comparau. Şi Bucker îşi reveni cu timpul. Rosie îl declară şi mai tupeist decât fusese înainte să se lovească la cap, dar Bucker nu fu de acord şi o zbughi în cealaltă parte a corabiei în căutare de noi belele.

Când nu era cu Bucker, Zoyei îi plăcea să-şi petreacă timpul la pupă, şezând pe o platformă similară celei pe care se luptase cu Kane. Stătea acolo, cu cina în braţe, privind soarele cum se cufunda după linia orizontului şi gândindu-se la ale sale. Câteodată

se gândea la dl Whycherley, care-i oferise un start minunat în viaţă şi care-i fusese luat cu atâta cruzime. Alteori se gândea la Beebee, un prieten de nădejde şi cel mai curajos om pe care-l cunoscuse vreodată. Dar de cele mai multe ori, pur şi simplu stătea şi nu se gândea la nimic, ţopăind pe platformă ca să vadă cât de sus putea să sară înainte să aibă din nou acel sentiment oribil că urma să cadă. Era fericită că se afla acolo, că era în viaţă, că respira aerul proaspăt al văzduhurilor şi că mânca hrana delicioasă de pe *Libelula.*

Într-o seară, Vaspine se apropie de ea pe când stătea pe platformă.

— Într-o bună zi o să cazi, spuse el.

Zoya chicoti.

— Poate. Ar fi o căzătură straşnică.

Îi făcu loc şi căpitanului pe platformă. Vaspine se aşeză, luă un sendviş de pe farfuria Zoyei şi începu să mănânce.

— Ce mai faci?

— Bine, răspunse Zoya.

— Mă bucur, zise Vaspine. Am discutat cu Rosie şi Cid. Ei mi-au spus să vin să vorbesc cu tine.

— Ah, da?

— Au trecut şase săptămâni de la povestea cu *Umbra,* continuă el. Am vrut să-ţi ofer răgaz să te odihneşti, să-ţi revii. Dar sunt conştient că nu mai eşti obligată să fii aici. Kane nu mai e. Poţi să te întorci şi să duci o viaţă normală. Nimeni nu te va mai deranja. Te poţi întoarce la sol, înapoi la şcoală şi pe urmă îţi poţi găsi o slujbă normală.

— Ştiu, spuse Zoya.

— Nu trebuie să simţi că ne datorezi ceva, continuă căpitanul. Ceea ce am făcut pentru tine am fi

făcut pentru oricine. Nu e cazul să simţi că trebuie să ne răsplăteşti cumva.

— Nu, nu simt asta, spuse Zoya.

Vaspine zâmbi.

— În regulă atunci, zise el. Te putem lăsa oriunde doreşti. Înţeleg dacă nu vrei să te întorci la orfelinat. Ai trecut prin multe. Un nou început e probabil o idee bună. Cunosc mulţi oameni care ar primi cu braţele deschise o fată ca tine…

— Vreau să rămân, îl întrerupse Zoya.

— … şi sunt convins că ai fi de un real ajutor…

Vaspine se opri brusc.

— Ce-ai spus?

— Vreau să rămân.

Un zâmbet larg se ivi pe chipul căpitanului.

— Ştiam eu, le-am spus-o şi lor! exclamă el. Eşti sigură?

— N-am fost nicicând mai sigură de ceva, răspunse Zoya.

Vaspine întinse braţul ca să dea mâna cu Zoya, dar când fata făcu acelaşi lucru, îi dădu mâna la o parte şi o îmbrăţişă strâns.

— Iar noi ne-am bucura teribil să rămâi cu noi.

Apoi o depărtă pe Zoya la o distanţă de un braţ şi o privi ca un tată mândru de fiica lui.

— Ştii, pe zi ce trece, îmi aminteşti tot mai mult de Jupiter şi de Dominika. Ar fi mândri de tine.

Zoya zâmbi.

— Ar fi mândri şi de tine, căpitane!

Vaspine zâmbi şi el.

— Bun-venit la bordul *Libelulei,* DeLarose.

— Mă bucur să fiu aici, căpitane.

Spunând acestea, Vaspine luă farfuria Zoyei, se dădu jos de pe platformă şi se îndreptă către popotă.

Zoya rămase acolo însă, gândindu-se la ceea ce tocmai făcuse. Viaţa unui pirat al văzduhurilor – o viaţă plină de intrigi, de pericole, aflată sub permanenta ameninţare a aviaţiei militare. O parte din ea simţea că face o greşeală, dar o alta, mai mare, ştia că face exact ce trebuie. Până şi la orfelinat simţise că locul ei nu era acolo. Pe corabia piraţilor, plutind printre nori, la sute de kilometri distanţă de pământ, cu pletele în vânt şi cu o sarcină de îndeplinit, cu atâtea lucruri de învăţat, cu prieteni şi oameni buni în jurul ei, Zoya realiză că nimic nu i se părea… nelalocul lui. Era, în sfârşit, acasă.

PIRAȚII VĂZDUHURILOR

Zoya DeLarose se pomenește, în toiul nopții, pe o corabie care scârțâie din toate încheieturile și care plutește printre nori. Nu are nici cea mai vagă idee de ce membrii echipajului au răpit-o și au adus-o la bord. Și nici nu știe că viața sa urmează să se schimbe o dată pentru totdeauna.

Călătorind prin văzduh, Zoya descoperă o lume din care fac parte furtunile de meteoriți, luptele cu sabia, raidurile în miez de noapte, insulele plutitoare, comorile de mult pierdute și, poate cel mai surprinzător, prietenia, onoarea și încrederea. Dar cei mai periculoși dușmani sunt prin preajmă! Va reuși Zoya să prindă aripi sau se va prăbuși din înaltul cerurilor și nimic nu-i va opri căderea?

Bun venit la bord, bun venit
în lumea piraților văzduhurilor!

9+

ISBN: 978-973-128-785-0

www.corintjunior.ro